

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/29 • 23 Temmuz 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Hak ve özgürlüklerimiz için
referandum sandığına değil,**

**boykota,
sınıf mücadelesine!**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!**

İÇİNDEKİLER

Sermayenin saldırganlığına karşı sınıfın mücadele dinamizmini örgütleyelim!....	3
“Özel ordu” kirli savaş ordusudur!	4
Kürt halkına yönelik baskı ve terör azgınlaşarak sürüyor!	5
Gül’ün Dış Politika Baş Danışmanı, savaş aygıtının hizmetinde.....	6
Emekçi kadınlar sahte ‘demokratik açılım’lara aldanmamalıdır!	7
TÜİK rakamları sigortasız işçi çalıştırmanın yaygınlığını belgeledi....	8
Patronlar istiyor, sermaye devleti uyguluyor..	9
İTO YK Üyesi Süheyla Ağkoç ile konuştuk.....	10
Tersane işçileri iş cinayetlerini protesto etti.	11
“Sermayenin kölelik dayatmalarına karşı fiili-meşru mücadele!”... ..	12
ÇEL-MER işten atma saldırısına karşı yeniden direniş.	13
İşçi ve emekçi hareketinden.. ..	14-15
Referandum süreci ve devrimci müdahale	16-17
Burjuva muhalefetin kuyruğuna takılanlar... ..	18
12 Eylül’ün hesabını işçi ve emekçiler soracaktır!	19-20
MİB, metal işçilerini mücadeleye çağırıyor!	21
Mücadele bayrağı UPS işçilerinin elinde.....	22-23
UPS direnişi kazanıma kilitlendi!	24
Mamak 7. Kültür-Sanat Festivali’nde buluşalım.....	25
Samandağ Geleneksel Evvel Temmuz Festivali gerçekleştirildi.....	26-27
Dünya Kupası bitti Güney Afrika hala aç!.. ..	28
Çıkmaz döngüsü - M. Can Yüce.....	29
Sermaye devletinin cezaevi politikası Abdullah Akçay’ı katletti!... ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/29 * 23 Temmuz 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Burjuva siyaset sahnesinin Anayasa değişikliği ile ilgili referandumu sürecine kilitlenmesi ile birlikte sınıf hareketindeki kimi gelişmelerin arka plana itilerek gözlerden saklanması da zemini oluşturmaktadır.

Oysa son dönemde sınıf hareketinde yerel ölçekte ciddi bir canlanma ve hareketlilik söz konusu. Gerek sendikal örgütlenme arayışları gerekse de hak gasplarına, uzun ve ağır çalışma koşullarına, güvencesiz çalışma ve geleceksiz yaşamaya karşı işçi ve emekçilerin mücadele eğilim ve arayışı her geçen gün daha da büyümekte ve güçlenmektedir. Yerel direnişlerin sayısındaki artış ve sendikal örgütlenme girişimindeki yaygınlık buna işaret etmektedir. Farklı sektörlerdeki sınıf bölüklerinin bu hareketliliği ve arayışı henüz belli sınırları yine de aşmamaktadır. Ancak bu sınırlardaki bir hareketliliğin genel bir sürece dönüşmesinin de imkan, güç ve zeminleri çoğalarak büyümektedir. Ortaya çıkan eğilimin yönü buna işaret etmektedir.

Sınıf hareketinde dipten dibe mayalanan ve “yaz rehabeti”ne de takılmadan işleyen dinamik bir süreç yaşanıyor bugünlerde. Sermaye sınıfının saldırılarına karşı her geçen gün artan bir tepki, öfke ve huzursuzluk söz konusu. Bunun dışı vurumu olan eylem, direniş ve etkinlikler de artıyor. Üstelik bu eylem ve direnişler fiil-meşru bir mücadele hattında ilerleyerek eylemli sınıf dayanışması ile birleşmektedir. Ancak eylemli sınıf dayanışmasının bugünkü düzeyi oldukça yetersiz kalmaktadır.

Sınıf devrimcileri bir taraftan sınıf kitlelerinin örgütlenme ve mücadele arayışındaki bu eğilime kanal açacak bir müdahalede bulunurken öte yandan da bu süreci besleyecek eylemli bir sınıf dayanışmasını örgütleyerek sürece etkin bir tarzda yön verebilmelidirler. Sınıf dayanışmanın eylemli bir hat üzerinde büyütülmesinin, aynı zamanda mevcut direnişlerin kazanımmla sonuçlanabilmesinin önemli dayanakları olacağı gerçeği bir an bile gözden kaçırılmamalıdır.

Anayasa referandum çalışmaları sınıf devrimcilerini kendi asli çalışma zeminlerinden ve hedeflerinden uzaklaştırmadan, tersine bu gündem çerçevesinde sınıf

ve emekçi kitlelerine çeşitli araç, biçim ve yöntemlerle seslenen, onların örgütlenme ve mücadele eğilim ve arayışlarına örgütlü bir biçim veren, solun –özellikle reformist solun- yaydığı anayasal hayaller ve yanılsamalarla etkin bir ideolojik-politik mücadele yürüten, düzeni ve düzen partilerini çok yönlü olarak teşhir eden, devrim-düzen kutuplaşmasını derinleştiren bir temelde etkin bir siyasal faaliyet örgütlemeyi başarabilmelidirler.

Bu açıdan elde edilecek her başarı sınıf devrimcilerinin sınıf ve emekçi kitleler içindeki politik-manevi etkisini arttıracak, aynı zamanda sınıf içinde maddi bir güce dönüşmenin imkan ve zeminlerini güçlendirecektir.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadele eğilimi güçleniyor...

Sermayenin saldırganlığına karşı sınıfın mücadele dinamizmini örgütleyelim!

TEKEL işçilerinin sergilediği uzun soluklu, kararlı ve militan direniş toplumun farklı kesimlerindeki yerleşik algıları sarstı. Direniş, örgütlenmenin, direnmenin, sınıf dayanışmasının, söke söke hak almanın mümkün, dahası işçi ve emekçiler için tek geçerli yol olduğunu dosta-düşmana gösterdi. Kapitalizmin kirli sularında boğulduğu sanılan bu değerlerin işçi sınıfı saflarında yaşamaya devam ettiğini gösteren direnişçi TEKEL işçileri, bu bilincin sınıf kitlelerinde yaygınlaşmasında önemli bir rol oynadılar.

Farklı etki ve yansımaları olsa da, TEKEL direnişinin sınıf hareketine yaptığı önemli katkılardan biri, işçi sınıfı saflarındaki "kabullenmişlik" ruh haline indirdiği etkili darbedir. Sermaye iktidarının yıllardır devam eden pervasız saldırılarına rağmen aşılamayan bu ruh halinde, TEKEL işçilerinin inatçı direnişiyle kapanması kolay olmayan bir gedik açılmıştır.

Örgütlenme ve mücadele eğilimi güçleniyor

TEKEL direnişinin etkisiyle mayalanan mücadele eğilimi, bahar sürecinin doruğu olan 1 Mayıs'ta Taksim alanının kazanılması ile daha da pekişti. Son günlerde ülkenin farklı kentlerinde, farklı sektörlerde çalışan işçi bölüklerinin örgütlenme ve mücadele konusunda ortaya koyduğu kararlılığı, direnme eğiliminin pratikteki ilk işaretleri saymak gerekiyor.

Asalak kapitalistler sınıfı ve onun hizmetindeki AKP hükümetinin sömürü, hak gaspı ve zorbalıkta sınır tanımayan icraatları, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını giderek ağırlaştırdı. İşsizliğin artması, iş saatlerinin uzatılması, reel ücretlerin düşmesi, taşeronlaştırmanın yaygınlaşması, her sendikalaşma çabasının tensikatla karşılanması, bunun yetmediği yerde ise devlet terörüyle bastırılmaya çalışması... Tüm bu pervasızlıklara karşı sınıf saflarında biriken öfkenin dışa vurulması olası değildi.

Örgütlü hak arama mücadelesine yönelen işçiler, artık sendikaya üye olmakla yetinmiyor, patronlar-kolluk kuvvetleri işbirliğiyle örgütlülüğü kırmaya dönük saldırılara karşı da direniyorlar.

Düzce'de Termo Makine, Çorlu'da Disa Otomotiv, Gebze'de Çel-Mer işçilerinin mücadelesi, TİS sürecinde bulunan metal sektöründeki örgütlenme ve

mücadele eğiliminin ilk akla gelen örnekleridir. Bunların yanısıra TÜMTİS'te örgütlenen UPS Kargo işçilerinin patron-polis saldırılarına karşı inatçı direnişi, sekiz aydan fazla direnen Azim Kargo işçilerinin kararlılığı, Sosyal-İş üyesi ÜNİBEL işçilerinin grevlerinin kazanımıyla sonuçlanması, DİSK Genel-İş'te örgütlü Kadıköy Belediyesi işçilerinin greve çıkması, Deri-İş üyesi Yeşil Kundura işçilerinin direnişi, DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'nda örgütlenen İstanbul Bilgi Üniversitesi çalışanlarının eylemi, Belediye-İş'in kitlesel bir eylemle İstanbul Büyükşehir Belediyesini uyarması... İşçi sınıfının son dönemde ortaya koyduğu bu örgütlenme ve direniş örnekleri, sınıfın diğer kesimlerinin mücadeleye akması için ön açıcı bir rol oynayacaktır.

Hak almanın yolu sınıfın birleşik direnişinden geçiyor!

Son dönemde gelişen örgütlenme ve direnişlerin kazanımıyla sonuçlanması, dikkat çeken bir diğer noktadır. Sendikal örgütlülüğün kabul ettirilmesi, patronların TİS masasına oturmak zorunda kalması, TİS'lerin kısmen de olsa belli bir kazanımla bağütlanması, işten atılan öncü işçilerin yeniden işbaşı yapmalarının sağlanması, bu eylemlerin öne çıkan kazanımları olmaktadır.

Sınıf hareketinin henüz aşılamayan zayıflığa, sendikalara hakim eğilimlerin genelde uzlaşmacı olmasına rağmen sağlanan kazanımlar, meşru militan mücadele düzeyinin yakalanabilmesiyle dolaysız bağlantılıdır. Mücadelenin bu temelde örülmesi, sınıf saflarındaki mücadele eğiliminin aynı zamanda meşru militan bir hat izlemeye müsait olduğunu göstermektedir.

Sermaye sınıfı ve onun devletinin saldırganlıkta sınır tanımadığı bir dönemde, işçi sınıfının meşru militan bir mücadele eğilimi içinde bulunması önemli bir avantajdır. Pratikte de dışa vuran bu eğilim, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesine katkı sunmasının yanısıra, devrimci sınıf çalışmasında mesafe katetmenin, sınıf zemininde kökleşmenin olanaklarını da arttıracaktır.

Militan mücadelenin yükseltilmesiyle belli kazanımların elde edilmesi, sınıfın bu yolu daha çok tercih etmesini sağlayacaktır. Bu mücadele yöntem ve

araçlarının yaygınlaşması, işçi sınıfının bilinçlenme ve örgütlenme birikiminin artmasına katkı sunarak, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizme karşı yükseltilen devrimci mücadeleyi de güçlendirecektir.

Metal işçileri militan ve hak koparıcı bir mücadele hattı izlemelidir!

MESS'le devam eden grup TİS'lerinin başladığı döneme denk gelen sınıf saflarındaki bu hareketlilik, yüzünü aşkın metal işçisine izlenecek mücadele hattı konusunda örnek olması bakımından özel bir önem taşımaktadır.

MESS'te temsil edilen büyük burjuvazi ve onun sendikalardaki Truva atlarına karşı çetin bir mücadele yürütmekle karşı karşıya bulunan metal işçilerinin kararlı ve militan bir hat izlemek dışında çıkış yolu yoktur. Türk Metal çetesi ile AKP yardakçılığı yapan Çelik-İş ağalarının ihanetine karşı etkili bir mücadelenin örgütlenmesi şarttır. Aksi durumda bu ihanet şebekelerinin metal işçilerini satmaları önünde bir engel olmayacaktır.

MESS kodamanları ile adı geçen iki sendikadaki Truva atlarına karşı izlenecek kararlı bir mücadele hattı, Birleşik Metal-İş'in uzlaşmacı yönetimini daha aktif bir tutum almaya da zorlayabilir. Zira metal işçilerinin tabandan yaratacağı basınç, BirleşikMetal-İş yöneticilerini, ya tutarlı bir mücadeleye hazırlanmak ya da işçiler nezdinde tüm inandırıcılığını yitirmek ikilemiyle karşı karşıya bırakacaktır.

Hem TEKEL işçileri hem işçi sınıfının direnen diğer bölükleri, grup TİS'leri kapsamındaki yüzünü aşkın metal işçisine izlenecek mücadele hattını göstermiş bulunuyor. Sınıfa karşı sınıf perspektifiyle örülen, taban örgütlülüğüne dayanan, meşru militan ve hak koparıcı bir mücadele hattı, MESS kodamanlarını da, sendikal ihanet çetelerini de dize getirmenin yegâne yoludur.

Devrimci sınıf partisini maddi-toplumsal zemininde kökleştirme hedefine ulaşmaya çalışan sınıf devrimcileri, işçi sınıfı saflarında kendini hissettiren örgütlenme ve hak arama eğilimini güçlendirme çabasına yoğunlaşmalı, güçlerini, araçlarını, olanaklarını, yeteneklerini sınıfla daha ileriden bütünleşmeyi sağlamak için seferber etmelidirler.

“Özel ordu” kirli savaş ordusudur!

Türk sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına yönelik imha ve inkâr politikalarını derinleştirmek için kurmayı düşündüğü profesyonel ordunun detayları basına yansımaya başladı. Sermaye devletinin bu konuda yürüttüğü çalışmalarda artık sona geliniyor. Profesyonel ordunun Genelkurmay’a bağlı olması ağırlık kazanırken, yeni oluşum için yasa hazırlıkları da başlamış bulunuyor. Tasarının Meclis’e önümüzdeki günlerde gelmesi bekleniyor.

Tayyip Erdoğan, her ne kadar yeni yapının “özel ordu” olmayacağını iddia etse de, yine kendisinin ve Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül’ün ifadelerinden “özel bir askerlik türü” yani kelimenin tam anlamıyla bir “özel ordu” olacağı apaçık. Dahası Genelkurmay’ın henüz sonuçlanmayan çalışmasına göre, Kürdistan’daki askeri gücün kaynağını komando eğitimi almış muharip güçlerin oluşturacağı kaydediliyor.

Hem “temel askerlik hizmeti”ni belli bir eğitim aldıktan sonra komando olarak sürdürecektir olanlar hem de askerliğini komando olarak yapmış ve “bu hizmeti” sürdürmek isteyenler profesyonel ordunun insan kaynağını oluşturacak. Bunlar en az 5 yıl ve yüksek maaşla görev yapacak. Belirlenecek şartlara, kondisyonlarına ve taleplerine bağlı olarak 5-10 yıl arasında görev yapabilecekler. Bekâr olmaları tercih edilecek.

Ordunun profesyonelleştirilmesi, öteden beri sermaye devletinin tartıştığı bir uygulamadır. “Teröre karşı savaş” yalanıyla Kürt halkına karşı imha savaşı yürüten Türk ordusu, gerilla karşısında zorlandıkça, asker ölümleri tartışılmaya başlandıkça, “profesyonel ordu gerektiği” tartışmaları yeniden ısıtılır. Bugün de olan budur.

Profesyonel orduların, şu ana kadarki örnekleriyle, iki özellikleri öne çıkıyor: Birincisi, uyuşturucu ticaretinde her zaman anahtar bir rol oynamaları, ikincisi, devrim ve emekçi düşmanı bir kimliğe sahip olmalarıdır. Paralı, üstelik de yüksek maaşlı asker demek, para için savaşan asker demektir. Böyle askerler dünyanın her yerinde ve her zaman zalimlikleri ile ünlenmişlerdir. Çünkü, para için ölmeyi ve öldürmeyi göze alan birinin hiçbir ahlaki değeri olmaz. Çetelerin, uyuşturucu şebekelerinin, işkencecilerin, kulak koleksiyonu yapanların, ırza tecavüz edenlerin bunların içinden çıkması hiç de

rastlantı değildir.

Profesyonel ordu hazırlıkları, Kürt sorunu açısından da önümüzdeki dönemin nasıl seyredeceğinin de ipuçlarını veriyor. Türk sömürgeci sermaye devletinin “profesyonel ordu” kararı, “bu iş uzun vadelidir” demenin bir başka ifadesidir. Türk sömürgeci sermaye devleti de artık büyük ölçüde gerillayı yok edemeyeceğini görüyor ve kabul ediyor. Yine Kürt hareketinin “en geri çizgide” dahi düzenle barışmasını kabul etmiyor. Kürt halkına “hak kırıntılarını” dahi vermeye yanaşmıyor. İşte o zaman geriye, onun “en iyi bildiği” imha politikaları çerçevesinde profesyonel ordu gibi politikalar kalıyor.

Tüm bu olgular, aslında emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye düzeninin Kürt sorununa herhangi bir çözümünün de söz konusu olmadığını gösteriyor. Profesyonel ordu hazırlıkları, Türk sömürgeci sermaye devletinin Kürt sorununda iflasının da bir yansımasıdır. Oluşturulacak profesyonel ordunun sarkık bıyıklı mı, yoksa badem bıyıklı mı olacağı bir tarafa, bu oluşumun Kürt halkına dizginsiz faşist terör uygulayan birer suç aygıtı olduğu gerçeği ortadadır. Bu oluşumların ‘90’ları aratmayacak uygulamalarla gündeme geleceğini söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur. Profesyonel orduya geçiş de kendi sistemini yaratacak, yasaları, Kürdistan’ı buna göre yeniden düzenleyeceklerdir. Bu düzenlemenin Kürt halkının lehine olmayacağı açıktır.

Profesyonel ordu Kürt düşmanlığının yalın bir ifadesidir!

Türk sömürgeci sermaye devleti, kuşkusuz ki, “profesyonelleşme”yi içte ve dışta çok farklı ihtiyaçların ürünü olarak gündemine alıyor. NATO’nun, emperyalizmin ihtiyaçları bir yana bırakılırsa; profesyonel ordu; bugüne kadar Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşta ordunun başarısızlığının itirafı olduğu kadar, bundan sonrası için kendini yeniden şekillendirmesinin bir sonucudur öncelikle.

Kürt sorununda imhayı öne çıkaran Türk sömürgeci sermaye devleti, ordusunu daha katliamcı unsurlarla donatma ihtiyacı hissetmektedir. Profesyonel ordu, özünde para ve kırım kaatilesi.org

ordusudur. Faşist, şovenist unsurların öncelikle istihdam edileceğinden kuşku duyulmaması gereken profesyonel ordu; “ülke, sınır güvenliği” değil, bir iç savaş yapılanmasıdır. 1990’lı yıllarda kelle kesen, cesetlere işkence yapıp başında kurt işaretleri ile resim çektirenler belki askerlerin çoğunluğunu oluşturmuyordu. Profesyonel ordu, tam da böyle bir “azgın bir Kürt düşmanlığı” ile şekillendirilmiş ordu olacaktır. Öte yandan paralı katiller ordusu; faşist, ırkçı şoven yüzün, katliamcılığın daha açık hale gelmesine de hizmet edecektir.

Türk ordusu emperyalizmin ve sermayenin bekçisidir!

Profesyonel ordu bir yana, bir bütün olarak TSK, bir NATO ordusudur. O, emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye sınıfının çıkarlarının bekçiliğini yapmaktadır. İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkı ne zaman ayağa kalkmışsa, ne zaman sesini yükseltmişse karşısına ilk olarak bu ordu çıkmıştır. Hamasi “terör” demagogisi ile, “millilik” yalanıyla gerçek yüzünü gizleyebilmiştir. Ancak, kontrgerilla örgütlenmelerinden ABD emperyalizmiyle ordu arasındaki doğrudan ilişkilere, cuntaların arkasında ABD’nin yer almasından, generallerin her fırsatta Amerikan uşaklıklarını ortaya koymasına kadar ortaya çıkan bütün örnekler orta yerde durmaktadır.

Ordu, bu topraklarda gerçekleşen bütün katliamlarda ya doğrudan hayata geçiren ya da kontrgerilla örgütlenmeleri aracılığıyla planlayan konumundadır. 6-7 Eylül’den Maraşlar’a, Sivas katliamından 19 Aralık katliamına, kayıplardan faili meçhullere ordunun içinde yer almadığı hiçbir olay yoktur.

Kısacası profesyonel ordu hazırlığı, sömürgeci sermaye devletinin dizginsiz bir terör ve zorbalık politikasının açık ilanidir. Bu, aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilincini şovenizm zehriyle bulandırarak halklar arasında kardeşlik duygularının yerine düşmanlık tohumlarını ekme arayışının yansımasıdır. Bunun ise; işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkına daha fazla ölüm, her türlü demokratik hakkın budanması, açlık ve yoksulluktan başka bir getirmeyeceği açıktır.

Kürt halkına yönelik baskı ve terör azgınlaşarak sürüyor!

Kürt halkına yönelik baskı ve terör yoğunlaşarak sürüyor. Türk sömürgeci sermaye devleti, bir yandan bombardımanlarını aralıksız sürdürürken öte yandan da fiili OHAL uygulamaları devam ediyor.

Son olarak Xakurke, Zap, Zagros ve Yüksekova kırsalına havan ve obüs saldırısı düzenlendi. Siirt'e bağlı Pervari ilçesinde olağanüstü hal ilan edilerek ilçeye giriş-çıkışın yasaklanmasına yoğun bir gözaltı furyası eşlik ediyor. Yine Dersim'in Ovacık ilçesinde köylülerin akşam saatlerinde dışarı çıkmaları yasaklanıyor. Askerlerin operasyona çıktığı bölgeler ateşe veriliyor. Öte yandan tüm bunları Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir tasfiye saldırısı tamamlıyor. Bir yandan PKK'ye yönelik operasyonlar sürerken, öte yandan da PKK'nin önemli stratejik üssü konumunda olan Kandil Dağı "manyetik ablukaya" alınmaya çalışılıyor. Ayrıca sömürgeci devletlerden biri olan Suriye ve kukla Irak devleti de tasfiye sürecinde daha etkin bir rol almış bulunuyor.

Kürdistan'da saldırılar yoğunlaşıyor

Türk sömürgeci sermaye devleti, Xakurkê alanına bağlı Şehit Beritan, Karker, Koordine ve Şehit Kurtay Tepeleri ile Koordine Boğazı'na yönelik havan ve obüs saldırısı yaptı.

Zağros'un Mawata köyüne Türk ordusu tarafından gerçekleştirilen havan ve obüs saldırısında ormanlık alanda yangın çıktı. Aynı gün Zağros'un Çarçela bölgesine de topçu saldırısı düzenlendi. Yine Zap'ın Çiyareş, Angola, ve Ferhat Tepeleri ile Karê ve Zebkê köylerine yönelik olarak yapılan havan ve obüs saldırısı sonucunda alanda yangın çıkması nedeniyle köylülere ait bağlar da büyük ölçüde zarar gördü. Ayrıca Hakkârî'nin Yüksekova ilçesindeki köylere de Türk ordusu tarafından havan ve obüs saldırısı yapıldı.

Öte yandan PKK'ye yönelik operasyonlar sürerken, PKK için stratejik önem taşıyan Kandil Dağı "manyetik ablukaya" alınmaya çalışılıyor. Kandil'in iletişiminin kesilmesi için uydu aracılığıyla yapılan telefon konuşmaları ve internet bağlantılarının engellenmesi amaçlanıyor. Böylece, Türk sömürgeci sermaye devleti, PKK'nin hem propaganda hem de lojistik olanaklarını daraltarak ablukayı derinleştirmeyi hedefliyor.

Siirt'e bağlı Pervari ilçesinde Jandarma Komutanlığı, Emniyet Müdürlüğü ve polis lojmanlarına PKK gerillaları tarafından yapılan baskının ardından ilçede olağanüstü hal ilan edildi. 38 kişinin gözaltına alındığı ilçede giriş-çıkış yasağı uygulanırken telefonlar kapandı, elektrikler de kesildi. Öte yandan Dersim'in Ovacık İlçesi'nde, Yeşilyazı Jandarma Karakolu'nun inşaatı yapıldığı gerekçesiyle köylülere akşam saatlerinde dışarı çıkma yasağı getirildi.

Son iki hafta içinde Türk ordusunun operasyona çıktığı Cudi, Gabar, Dersim, İkiye, Besta, Bilika, Divin, Digahga, Cala Guza, Dola Hırçê, Kenya Mêwi Deryê Çirçirê, Girê Hêmu, Dola Mêra, Girê Gûhûj Şenoba bölgeleri ateşe verildi.

Dikkat çeken nokta, çevreci kılığındaki Orman Bakanlığı, Greenpeace, çevreciler ve burjuva medyanın bu çapta bir orman yangını karşısında hiçbir tepki göstermeyererek sessizliğini ve suskunluğunu korumasıdır. Batı illerinde çıkan en küçük bir yangına bile söndürme uçakları, helikopterlerle müdahale

edenler, Kürdistan söz konusu olduğunda kollarını bile kıpırdatmamayı tercih ediyorlar. Televizyonlar başka yerdeki orman yangınlarını dakikalarca verirken, Kürdistan'dakileri görmezden geliyorlar. Öyle anlaşıyor ki, bu riyakarlar takımı doğal yaşamın ve doğanın korunmasında, korunması gereken doğanın hangi coğrafyada olduğuna bakarak karar veriyorlar!

Tüm bunları ise, gözaltı ve tutuklama terörü tamamlıyor. Cezaevlerinde de Kürt hareketine dönük saldırılar boyutlanıyor. F tipi cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik saldırılardan PKK'li tutsaklar da payını alıyor. PKK'li tutsaklar, keyfi bir biçimde bulundukları cezaevlerinden önceden haber verilmeden ve zorla alınarak başka cezaevlerine naklediliyor.

Bölgedeki burjuva gerici devletler tasfiyede daha etkin bir rol alıyorlar

Türk sömürgeci sermaye devletinin "PKK'ye karşı mücadele"de kullanmak için İsrail'den satın aldığı "insansız uçak" Heronlar'ın, Temmuz ayı başından bu yana Suriye ve Lübnan üzerinde uçarak PKK'lileri tespit ettiği ortaya çıkmış bulunuyor. Heronlar'ın verdiği koordinatların Suriye ordusu tarafından vurulduğu belirtiliyor. Keza bu operasyona Şam'da konuşlanan Türk generallerin de katıldığı ve İsrail'in, Heronlar'ın Suriye'de kullanımı nedeniyle Türkiye'yi NATO'ya şikâyet ettiği basına yansıyan bilgiler arasında.

Öte yandan Irak'ın Türk sömürgeci sermaye devletinin PKK'nin yönetici kadrosuyla ilgili 248 kişilik bir liste verdiği ilk kez resmen doğrulanmış bulunuyor.

Tüm düzen güçleri Kürt halkına karşı aynı siperde!

Öte yandan burjuva sermaye devleti, burjuva profesyonel

ordu tartışmasıdır almış gidiyor. Başbakan Erdoğan'ın DSP lideri Masum Türker'le görüşmesinde, sınırda özel eğitilmiş askerlerin görevlendirileceğini söylemesi özel ordu tartışması yeniden gündeme oturdu. O günden bugüne düzen güçleri, özel ordu/profesyonel ordunun nasıl olması gerektiği üzerine yorumlar yapıyor. Erdoğan-Kılıçdaroğlu görüşmesinden bu paralı askerlerin sınırda görevlendirilmesi konusunun, asker cenazeleri sonrasında yaşanan infiali ortadan kaldırmak amacıyla gündeme getirildiği öne sürülüyor. Sınırda 150 yeni karakol yapılacak ve paralı askerler sınır boylarında gezerek güvenliği sağlayacak. Başbakan'ın bu açıklamaları üzerinden "Bu birlikler kime bağlı olacak?", "Bu birliklerin çeteleşmemesi için neler yapmak gerekir?" vb. üzerinden burjuva medyada konuyla ilgili tartışmalar tüm hararetiyle sürüyor.

Sömürgeci sermaye devletinin özel ordu/profesyonel ordu hazırlıkları düzen cephesinin Kürt sorununda geldikleri yeri de gösteriyor. Kuşkusuz ki, bu noktaya bir günde gelinmemiştir. Sömürgeci sermaye devleti, bir yandan sanki sorun çözülmüyor, "Artık kısa bir süre sonra Kürt sorunu kalmayacak" havası verirken, öte yandan da Kürt hareketini tasfiyeye yönelmiştir. Sömürgeci sermaye devletine göre, Kürt sorunu değil, Kürt hareketi çözülmeli, yani etkisizleştirilip tasfiye edilmelidir!

Öyle görünüyor ki, tüm düzen güçleri soruna ilişkin tartışmayı "terör ve güvenlik" eksenini üzerinden sürdürüyorlar. Örneğin CHP'nin çiçeği burnundaki genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Başbakan'la görüşmesinde de Kürt sorununun çözümü konusunda "ekonomik tedbirler alınması" önerilerini tekrarlayarak, sorunu bile tanımlamaktan fersah fersah uzak olduğunu göstermiş bulunuyor.

Fakat şu gerçeğin altı özenle çizilmelidir ki, Kürt halkına yönelik saldırılar ne kadar azgın olursa olsun püskürtülebilir. Tüm bu saldırılara karşı dayanışmayı yükseltmek, işçi ve emekçi kitlelerin, tüm ilerici, devrimci güçlerin Kürt halkının mücadelesini kendi mücadelesi bilen herkesin bir görevidir.

Gül'ün Dış Politika Baş Danışmanı, savaş aygıtının hizmetinde...

Emperyalizme uşaklıktan vazgeçemezler!

Pentagon'daki savaş baronları, ülkesinde ırkçı-gerici görüşün temsilcilerinden biri kabul edilen Danimarka eski Başbakanı Anders Fogh Rasmussen'i NATO Genel Sekreterliği'ne atama kararını açıkladığında, Ankara'daki işbirlikçi takımı "sert" tepki göstermişti. Ancak bu tepkinin samimiyetten yoksun olduğu hemen açığa çıkmıştı; zira kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklarda anlaşma sağlanınca, AKP şefleri de Rasmussen'e tam destek vermişlerdi.

NATO'nun Strasbourg'da düzenlenen devlet ve hükümet başkanları toplantısına Türk sermaye devleti adına katılan AKP şeflerinin, gerçekte Rasmussen'in ırkçı zihniyetine bir itirazları bulunmuyor. Onlar, İslam dinine bağlı olanları aşağılayan karikatürleri savunmasından dolayı, NATO'nun yeni patronuna kızgınlardı. Buna karşın dinci gericiliğin şefleri, Rasmussen'e duydukları kızgınlığı ilkesel bir tutumun nedeni saymak bir yana, -tam da onlara yakışan bir tercihle- bunu pazarlık aracı olarak kullanmayı marifet bildiler.

"Sert" tepki göstermelerine rağmen, savaş aygıtının yeni şefine destek vererek ilke yoksunu olduklarını gözler önüne seren AKP şefleri, "iyi bir pazarlık" yaptıklarını açıklamakta bir sakınca görmemişlerdi. AKP şeflerinin bu tercihlerinde, zihniyetlerinin, Rasmussen gibi ırkçılıkla malul olmasının yanı sıra, Pentagon'daki savaş baronlarının emrinden çıkma iradesinden yoksun olmalarının da önemli bir rolü olmuştur.

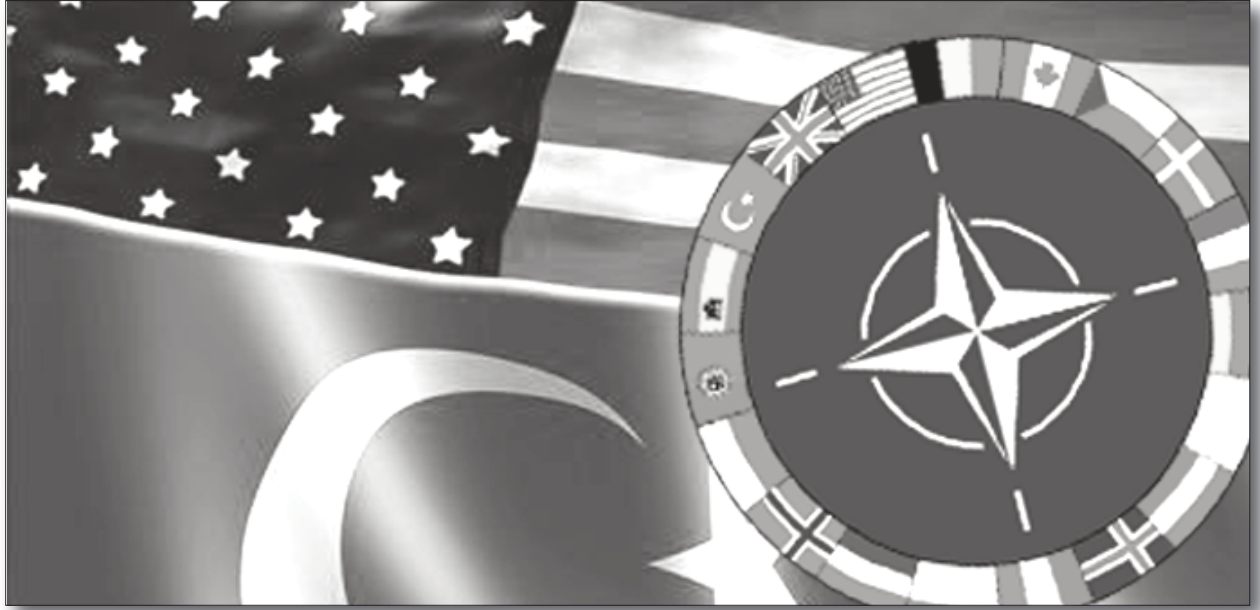
AKP şefleri, ABD Başkanı Barack Obama'nın gözetiminde kurulan pazarlık masasında üç talep öne sürmüştü. İlki, Fogh Rasmussen'in karikatür krizinden dolayı müslüman dünyasından özür dilemesi veya en azından müzakere eli uzatması, ikincisi, Kürtçe yayın yapan Roj Tv'nin Danimarka'daki yayınlarına son verilmesi, üçüncüsü ise NATO'nun üst düzey yöneticiliğine bir Türk'ün atanması...

Her üç taleplerinin kabul edildiğini öne süren dinci gericiliğin şefleri, ırkçı Rasmussen'e destek vermeyi bununla gerekçelendirmişlerdi. Böylece "dini hassasiyetleri" olan AKP tabanına, "ırkçı Rasmussen'i destekledik, ama bunun karşılığında taleplerimizi de kabul ettirdik" mesajı verilebilmişti.

Savaş aygıtı NATO'nun Genel Sekreteri Fogh Rasmussen, Abdullah Gül'ün Dış Politika Baş Danışmanı Büyükelçi Hüseyin Dirioz'u yardımcılığına atayınca, Türk sermaye devletinin üç talebinden birini karşılamış kabul edildi.

Halkların cellâdı NATO'nun yönetimine girmek için pazarlık yapan Ankara'daki işbirlikçi rejim ise, emperyalist güçler adına tetikçilik yapmaya devam edeceğini bir kez daha ilan etmiş oldu.

"Eksen kayması" tartışmalarının ardından yapılan bu atama, Türk burjuvazisi ve onun devletinin emperyalizme uşaklıktan vazgeçmelerinin söz konusu bile edilmeyeceğini, yeniden gözler önüne sermiştir.

Gerilla cenazelerine yönelik vahşet lanetlendi!

Sömürgeci Türk sermaye devletinin Kürt halkına dönük artan saldırganlığı ve çatışmalarda katlettiği HPG gerillalarının cenazelerine uyguladığı vahşet, 17 Temmuz günü Düsseldorf'ta gerçekleştirilen eylemle lanetlendi.

Yek-Kom'un Kürdistan'da artan devlet terörüne karşı Almanya çapında örgütlediği eylemlerden biri de NRW eyaletinin başkenti Düsseldorf'ta yapıldı. Saat 13.00'te merkezi istasyondan başlayan, coşku ve öfkenin hakim olduğu yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı.

Eylemde, pankartların ve taleplerin yazılı olduğu çok sayıda dövizin yanı sıra katledilen gerillalara uygulanan vahşeti gösteren fotoğraflar da taşındı.

Yürüyüş bitiminde gerçekleştirilen mitingde yapılan konuşmalarda, Kürt halkına yönelik vahşet kınanarak, direnme kararlılığı dile getirildi. Saldırıları karşısında dayanışma çağrısı yapıldı.

Miting sırasında Tayyip Erdoğan'ın kuklasının yakılmak istenmesine ise Alman polisi müdahale ederek izin vermedi. Yaşanan arbede sırasında polisin bazı gençleri gözaltına alma girişimi boşa çıkarıldı.

Komünistler eyleme "Emperyalizm ve sömürgecilik yenilecek, direnen Kürt halkı kazanacak! / TKİP" şiarlı pankartla katıldı. Türkiyeli gruplardan ADHK de bayraklarıyla eylemde yer aldı.

Kızıl Bayrak / Düsseldorf

İHD: Durdurun bu vahşeti!

İHD İstanbul Şubesi, gerilla cenazelerine yapılan vahşete ilişkin 20 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını gerçekleştirilen şube başkanı Abdülbaki Boğa, Cenevre Sözleşmesi'nin 15, 16, 17. maddelerince, düşmanın cenazesine saygısızlık yapmanın bir savaş suçu olduğunu hatırlattı.

"Ölü bedenleri parçalamak insanlık dışıdır" diyen Boğa, BDP'nin Erdoğan'a gönderdiği gerilla fotoğraflarının ardından Erdoğan'ın sarfettiği sözleri de eleştirdi.

Boğa, imhayı hedefleyen ve öldürmekle kalmayıp cenazeleri de parçalayan bu hukuk tanımazlığın devam etmesinin, iktidarın sözde çözüm ve açılım vaatlerinin nasıl yanıltıcı bir toplumsal bellek oluşturmayı amaçladığını gösterdiğini ifade etti. Boğa, Kürtlerin ulusal ve siyasal varlıklarına tahammülsüzlüğün ifadesi olan bu vahşetin özgürlüklere, demokrasiye ve barışa olan özlemi hedef aldığını söyleyerek şunları ifade etti:

"Bu vahşet, Kürt sorununun çözümü konusundaki yaklaşımların samimiyetine inanmamakta ne kadar haklı olduğumuzu kanıtlamış, çözüme yönelik umutlarımızı tamamen yok etmiştir. Bu vahşet karşısında söylenecek söz kalmamıştır."

Kızıl Bayrak / İstanbul

‘Kürt açılımı’ ve kadınlar cephesi...

Emekçi kadınlar sahte ‘demokratik açılım’lara aldanmamalıdır!

Tayyip Erdoğan, “Demokratik açılım”, “Milli Birlik ve Kardeşlik Projesi” kapsamında sanatçı, aydın, yazar ve sporcuların katıldığı beşinci toplantıyı 18 Temmuz günü ‘kadınlarla’ gerçekleştirdi.

Yaklaşık 7 saat süren toplantıya TUSİAD, MÜSİAD ve TOBB gibi sermaye temsilcisi kadınların yanı sıra, feministler, akademisyenler, DİSK, Türk-İş, Memur-Sen gibi sendikalardan da katılımlar oldu. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı toplantının ana gündemini AKP’nin Kürt sorunu kapsamında kadına biçtiği rol ile kanunlarda ve çalışma yaşamında kadınlara yönelik yapılan düzenlemeler oluşturdu.

Bu iki ana başlık üzerinden şekillenen toplantıda Erdoğan’ın kadın sorunu üzerinden kadınlara yönelik sinsice yaklaşımları ön plana çıktı. Kadın savunucusu kesilen AKP’nin, hükümet olduğu günden itibaren, işçi ve emekçi kadınları hedef alan saldırıları pervasız bir biçimde yaşama geçirmesi bu konudaki ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Sermayenin dinci-gerici partisi AKP’nin kadın sorununa yaklaşımı ‘ezilenin ezilenini’ daha da fazla ezmek, sindirmek, güvencesizliğe mahkum etmek, katledilmelerine seyirci kalmak ve daha çocuk yaşta tecavüze uğrayanların tacizcilerini aklamak olurken, şimdi kalkıp kadın sorunundan dem vurması neyin nesi oluyor? Üstelik tüm bunlar yokmuş gibi kadınları hedef alan sosyal, ekonomik ve siyasal hak saldırılarını başarı olarak sunabiliyorken!

Devletin Kürt politikası ve kadınlar

Dolmabahçe’deki Başbakanlık Çalışma Ofisi’nde gerçekleşen toplantının birinci gündemi Kürt sorunu ve bu kapsamda kadınlara yüklenmek istenen misyondur. ‘Demokratik açılım’ sosuna bulandırılıp Kürt hareketini silahlılandırarak tasfiye etmeyi amaçlayan politikanın başarı şansı ortadan kalkınca, bu kez eski politikalarda ısrar etme yöntemi izleniyor. Kürtler üzerindeki faşist devlet terörü tırmandırılmaya, faşist katliamlar yaygınlaşmaya, ülkenin dört bir yanında şovenizm kışkırtılmaya başlandı. Özellikle Haziran ayından bu yana tırmandırılan kirli savaşla birlikte çatışmaların yeni boyut kazanması sonucu asker cenazeleri de artmaya başladı. Fakat bu sefer umulanın aksine şovenizm istenildiği gibi tırmandırılmadı. Ölen askerlerin önemli bir kısmının Kürt veya Alevi olması, olmayanların da eskisi gibi ‘vatan millet’ naraları eşliğinde ölümleri karşılanmaması, devleti çıkişsız bırakan önemli bir gelişmedir. Tam da bu sırada ‘profesyonel ordu’ tartışmaları yapılmaya başlandı. Kürtlerle savaşmak için kurulacak bu orduya paralı askerler alınacak ve tercihen bekar olanlar seçilecek.

Bu gelişmeler üzerinden saptamalarda bulunan Erdoğan, Kürt hareketini tasfiye edebilmek için kadınlara, analara ihtiyaç olduğunu dile getiriyor. Şimdiye kadar yapılan ‘açılım’ toplantılarının en uzun olanı sayılan bu toplantıya neden bu kadar önem verdiği şu sözlerden anlaşılabilir: *“Buradan sizler aracılığıyla ülkemizin tüm kadınlarına seslenmek istiyorum. Yaşanan acı hepimizin ortak acısı. Yitip giden çocuklar hepimizin çocukları. Ne olur,*

çocuklarımıza sahip çıkalım, gençlerimize sahip çıkalım, istikbalimize sahip çıkalım. Bunu kadınlar başarabilir, başaracaktır. Arjantin’in, İrlanda’nın, Pakistan’ın, İsrail’in kadınları, anneleri bunu nasıl başardıysa, başarıyorsa, benim ülkemizin kadınları da seslerini yükselterek bunu başaracaktır. Çözüm sürecinin hız kazanması toplumsal psikolojinin çözüme daha fazla destek olmasıyla mümkün. Biz sesimizi o kadar yüksek çıkarmalıyız ki süreci sabote etmek isteyenlerin seslerini bastırsın, çözüm iradesi kendisini hissettirsin, psikolojik ortam daha önemli adımların atılmasına imkan sağlasın.”

Bu sözlerden de anlaşılabilirliği gibi hem Türk hem de Kürt kadınlarına çağrı yapılıyor.

Erdoğan’ın, Kürt kadınlarına çağrısı ise, çocuklarına dağlara gitmelerine engel olmaları yönünde oldu. Kürt kadınlarından verdiği iki de örnek var. Birincisi, Diyarbakırlı Sakine Arat. Üç çocuğu gerillaya katılan, bir kızı dayanamayarak intihar eden ve bir oğlunu trafik kazasında kaybeden S. Arat’ın şu sözleri çarpıtılarak verildi: *“Biz yüzyıllardır birlikte yaşıyoruz. Birbirimizden kız aldık, kız verdik. Aynı kanı taşıyoruz. Bir Kürt annesiyim ama bir şehit haberi duyduğumda yüreğim parçalanıyor. Askerler de bizim evlatlarımız. Bu ülkeyi yöneten küçük büyük herkese sesleniyorum; ‘evladınız gözünüzün önünde öldürülürse ne yaparsınız?’”*

İkincisi; ölen bir asker annesi olan Bitlisli Matlube Güngör’ün söyledikleridir.

Erdoğan, konuşmasının devamında *‘ben bu sorunun, en büyük mağduru, en büyük mazlumu kadınlar inisiyatif yüklendiğinde daha kolay ve daha hızlı çözüleceğine yüreğime inanıyorum. Sizin sözleriniz sizin sesiniz kurşun vızıltılarını bastırarak, kurşundan çok daha büyük etki yapacak ölümleri durdurup gençleri yaşatacak güce ve kudrete sahip’* diyerek kadınlardan, Kürt hareketinin tasfiye çabalarına ortak olmalarını istedi.

Çalışma yaşamı ve kanun önünde kadınlara dönük düzenlemeler

Toplantının ikinci önemli gündemi ise çalışma yaşamı ile kanunlarda kadınlara ilişkin yapılan değişiklikler oldu. Hükümet olarak, *‘kadın sorunlarına en başından itibaren ‘büyük bir ciddiyetle ve samimiyetle eğildiklerini’* belirtten Erdoğan, kadın sorununa yaklaşımlarını büyük bir aymazlıkla kadınların lehine olarak sunmaktadır.

Daha da utanç verici olanı ise devamında gelen şu sözleridir. Erdoğan, *‘2002’den bugüne bir dizi düzenleme ile başta Anayasa olmak üzere, mevzuatta kadınların daha fazla görünür kılındığını, Anayasada “kadın-erkek eşitliğinde” devletin sorumluluğunun ilk kez 2004 yılında tanındığını, Türk Ceza Kanunu’nda töre saikiyle işlenen suçların, kişiye bağlı suçlar kapsamına alınarak, cezaların ağırlaştırıldığını, İş Kanunu’nda “eşit işe eşit ücret” ilkesi getirildiğini, kadınların, çağdaş, müreffeh, öz güvenli, güçlü bireyler olarak, sosyal, siyasal ve ekonomik hayatta yerini alabilmesi için Anayasa’dan, Türk Ceza Kanunu’na, İş Kanunu’ndan, eğitim, sağlık ve sosyal*

yardımlaşma uygulamalarına kadar bir dizi yasal düzenleme ve uygulamanın hayata geçtiğini” iddia etti.

AKP, her alanda olduğu gibi 2002’den bu yana kadın cephesinde de yasal düzenlemeler yaptı, pekçok uygulamayı hayata geçirdi. Ama hayata geçirdiği uygulamalarla, kadına ağır bir sosyal yıkım dayattı. AKP hükümeti, her saldırıda olduğu gibi bunu da ‘reform’ olarak sunmayı ihmal etmedi. Ki en sıradan emekçi kadının bile yaşamında yansımaları gördüğü bu saldırılar, sermaye hükümeti tarafından allanıp pullanarak ‘düzenleme’ olarak sunulabiliyor. Elbette ki, yukarda geçen düzenlemeler yapılmıştır. Ama bunlar sermaye istedi diye yapılan, kadının toplumsal ve çalışma yaşamındaki yerini daha da gerileten düzenlemelerdir.

Kanunlarda yapılan değişikliklerde en çok övüldüğü konuların başında Anayasa’daki ‘kadın-erkek eşitliği’ gelmektedir. Oysa toplumsal yaşamın hiçbir alanında kadın-erkek eşitliğine rastlanamamakta, tersine bu konuda tutucu davranılmaktadır.

Yapılan bir diğer düzenleme ise töre cinayetlerinde caydırıcı işlev görmesi için cezaların arttırılması oldu. Ancak hemen ardından görüldüğü gibi töre ve namus cinayetlerinde azalmalar yerine ciddi bir artış yaşandı. Bunun en önemli nedeni ise yapılan ceza indirimleri olmuştur. Yalnızca geçtiğimiz yılın rakamları bile kadın cinsine yönelik şiddet, suç ve katliamların % 1400 oranında arttığını göstermektedir.

Çalışma yaşamında ise daha kapsamlı saldırılar yapılarak emekçi kadının tarihsel kazanımları bir bir ellerinden alındı. Kriz öncesi ve sonrası kayıtlı kadın istihdamında ciddi bir düşüş yaşandı. Çalışabilenlerin ezici çoğunluğuna ise güvencesiz işlerde ve kölece koşullarda çalışma dayatıldı. Kadınların üretim alanlarından çekilerek en az ‘üç çocuk yapmaları’ söylendi. İşsizlik rakamları açıklandığında artan işsizliğin baş müessibi daha çok kadınların çalışma isteğinde bulunması sayıldı.

Kadınların ücret ve alım güçleri düşürüldü. Hele bir de iddia edildiği gibi ‘eşit işe eşit ücret’ ilkesi yerine gittikçe artan oranda eşitsizlik hakim hale geldi. “İstihdam paketi” adı altında İş Kanunu’nda yapılan değişikliklerle kreş hakkı gasp edildi.

Sağlık alanında ise SSGSS ile birlikte adeta bir yıkım dayatıldı. Başta emeklilik yaşının kademeli olarak arttırılmasından sağlığın ticarileştirilmesine kadar... Kadını hedef alan sağlık alanındaki uygulamalarla emzirme yardımı gasp edildi. Hiçbir sağlık güvencesi olmayan milyonlarca kadının hamilelik dönemindeki ücretsiz muayene hakkı elinden alındı.

AKP, kazanılmış hakları tırpanlayarak kadınları sadaka kültürüyle etkilemeye ve böylece de örgütlemeye çalıştı. Kısacası, sermaye hükümeti AKP ve şeflerinin kadınlara verebildiği bunlar olmuştur. İşçi ve emekçi kadınlar sahte ‘demokratik açılım’lara aldanmamalıdır. Emekçi kadınlar sosyal, ekonomik ve siyasal haklarını ancak ve ancak mücadeleyi yükselterek kazanabilirler.

TÜİK rakamları sigortasız işçi çalıştırmanın yaygınlığını belgeledi...

Güvencesizliğin kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Son açıklanan Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) rakamları sigortasız, kayıtdışı işçi çalıştırmada artış olduğunu belgeledi. Bizzat devletin kurumu sigortasız işçi çalıştırmanın giderek yaygınlaştığını yaptığı açıklama ile tescilledi. Sermaye devletinin temsilcileri ve sermaye baronlarının yaptıkları açıklamalarda dönem dönem “kayıt dışı ile mücadele kararlılığı” dile getiriyorlar. Oysa merdiven altı atölyelerde, tersanelerde, kaçak madenlerde ve daha birçok alanda sigortasız işçi çalıştırma patronlar için vazgeçilmez yöntem olarak varlığını hala sürdürüyor.

Kayıtsız işçi çalıştırmaya ilişkin TÜİK rakamları ve gerçekler...

TÜİK’in açıkladığı, sigortasız güvencesiz işçi çalıştırmaya ilişkin rakamlar gerçeği tam olarak ortaya koymasa da durumun vahametini belgeledi. TÜİK verilerine göre, Nisan ayında istihdam edilen toplam nüfus **22 milyon 501 bin** olurken, bunun **9 milyon 747 bin** kişisini herhangi bir sosyal güvencesi bulunmayanlar oluşturdu. **Nisan 2009’da yüzde 42.7** olan kayıtdışı istihdam oranı **2010** yılının aynı ayında **0.6** puanlık artışla **yüzde 43.3’e** çıktı. Nisan ayı itibarıyla son bir yıllık dönemde kayıtdışı çalışanların sayısında **905 bin** kişilik artış yaşandı. Bu dönemde istihdam artışı **1 milyon 803 bin** kişi oldu. Böylece son bir yılda istihdam edilenlerin **yüzde 50’si** sigortasız olarak çalışmak zorunda bırakıldı.

Kayıtdışı “çalışanlar” içinde en büyük grubu ücretsiz aile işçileri oluşturdu. Büyük bölümü tarım kesiminde bulunan ve standart bir istihdamdan farklı olarak tarımla uğraşan ailesine yardım eden emekçilerin toplam sayısı **3 milyon 83 bin** kişi. Bunların **yüzde 91.8’inin**, yani **2 milyon 829 bininin** sosyal güvenlik sistemine kayıtlı olmadığı görüldü. Normal bir istihdam olanağı elde edemediği için mevcut konumda yer alan bu kişilerin, ücretsiz aile işçisi şeklinde tanımlanması, Türkiye’deki sigortasız, güvencesiz çalışmanın boyutlarını küçültüyor.

Kayıtdışı çalışanlar toplamının **4 milyon 779 bini tarımda, 4 milyon 968 bini** ise tarım dışı sektörlerde bulunuyor. Tarım sektöründe sosyal güvenlikten yoksun çalışanların oranı **Nisan 2009’da yüzde 85.8** iken, bu oran **2010 Nisan’da yüzde 85.1’e** geriledi. Tarım dışı sektörlerde istihdam edenler içinde sosyal güvenlikten yoksun olanların oranı ise **2009 Nisan’daki yüzde 29.2’lik seviyesinden yüzde 29.4’e** çıktı.

Kayıtdışı, güvencesiz çalışma ve yarattığı sorunlar...

Sermayenin egemen olduğu Türkiye’de kayıtdışı ekonominin ve istihdamın sayısal boyutu, niteliksel yanı ve bölgesel ve sektörel özelliklerine dayalı araştırma ve veri tabanına yönelik olarak açık bir karartma tutumu sergilenmektedir. Sanayileşme ve kalkınma politikalarına, mali politikalara, eğitim ve istihdam politikasına sermayenin ihtiyaçları yön vermektedir.

Sigortasız çalışma, işçi ve emekçiler arasındaki dayanışmayı ve örgütlü mücadele zeminini

zayıflatarak, toplumsal dayanışmayı tehdit etmektedir. İşçi ve emekçilerin bugünü ve yarını etkileyen sonuçlar yaratmaktadır.

Ülkemizde kayıtdışı olgusunun yarattığı sorunlar sadece emekçilerin işsiz kalması, daha kötü koşullarda çalıştırılması, ücretlerinin düşmesi ile sınırlı değildir. Zira sigortasız çalışma işçi ve emekçilerin yarattığı katma değerden daha az pay almaları, refahtan yararlanamamaları, daha az kamu hizmeti, niteliksiz eğitim, düşük sağlık hizmeti, düşük emeklilik geliri, ikincil yaşam standartlarına mahkum bir yaşam sürdürmesine yol açmaktadır.

Kayıtdışı, güvencesiz çalışmanın son bulması için...

Kapitalistler sadece daha çok kâr dürtüsüyle hareket eder. Daha çok üretip, daha çok kâr etme peşinde koşarlar. Şartlar uygunsa, her üretim döngüsü, sermayenin daha da büyümesini getirir. Sermaye büyüdükçe işçinin emek gücüyle elde ettiği geliri azalır. Yedek işsizler ordusunun nüfusu daha da artar. Kapitalistler için bu durum sigortasız, güvencesiz işçi çalıştırmak için bulunmaz bir fırsattır.

Sermaye iktidarının asıl korkusu, güvenceli çalışan işçi ve emekçilerin kayıtdışı işlerde, evde, apartman altı küçük işletmelerde ya da bir taşerona bağlı olarak büyük işletmelerde çalışan, sendikasız, sigortasız ve güvencesiz işçi yığınlarıyla birleşmesidir. Sermayenin her türlü güvenceden yoksun olarak çalışmaya zorladığı işçi sınıfı, bir de işsizlikle ya da işsizlerle sürekli bir yer değiştirme seçeneğiyle karşı karşıya kalıyor. Böylece işsizlerle de buluşma ihtimali güçleniyor.

Kapitalist düzenin varlığı, sigortasız, güvencesiz çalışmanın temel nedenidir. Kapitalist düzen yıkılmadığı sürece, sigortasız, güvencesiz çalışma boyutlanarak devam eder. Sigortasız güvencesiz

çalışmanın kalıcı ve tam çözümünün biricik yolu, işçi sınıfının devrimci iktidarı ve onun ürünü olan sosyalizmdir.

Sermaye büyüdüğü ölçüde üretim toplumsallaşmaktadır. Binlerce emekçi kolektif şekilde üretim yapmaktadır. Bu durum, emekçilerin kolektif eylem gücünü artırmaktadır. İnsanlığı kapitalist sömürden kurtaracak olan da bu kolektif eylem gücüdür. Aş, iş, konut en temel insan hakkıdır. Kapitalizmin açlık, işsizlik, yoksulluk ile cehenneme çevirdiği dünyayı; işçi sınıfının kolektif eylemiyle öreceği sosyalizm, eninde sonunda cennete çevirecektir.

İşsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir. Zira burjuvazi sigortasız çalışan milyonları sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Sigortasız çalışan milyonlarca işçi, işçi sınıfının bir parçasıdır. Güvenceli, sigortalı çalışan işçilerle, güvencesiz sigortasız çalışan işçilerin mücadele birliği kapitalistleri sigortasız işçi çalıştırmaktan alıkoyacak biricik güvenli yoldur. Ancak böylesi bir zeminde sigortasız işçi çalıştırma ortadan kalkar.

Sosyalizm kârı değil insanın temel ihtiyaçlarını ve mutlululuğunu esas alır. Bu sigortasız, güvencesiz çalışmayı yapısal bir toplumsal bir sorun olmaktan çıkarır. Ancak bu stratejik doğru, işçi ve emekçilerin sigortasız çalışmaya karşı tedbirlerin alınması, emeğin korunması talepleri çerçevesinde mücadelesiyle birlikte ele alınmak zorundadır. Bu ise yıkım programlarının püskürtülmesi için birleşik örgütlü bir mücadelenin, “**Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi, sigorta hakkı**” talebi doğrultusunda yükseltilmesini gerektirir. “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” talebiyle yükseltilecek mücadele, sigortasız, güvencesiz çalışmanın kapitalistler tarafından kullanılmasının zeminini yok etmeyi mümkün kılabilir.

Patronlar istiyor, sermaye devleti uyguluyor...

Yeni tasarıyla iş cinayetleri boyutlanacak!

Özellikle son dönemde artan iş cinayetleri, “işçi sağlığı ve iş güvenliği” konusunun patronların ve onların devletin insafına bırakıldığını açıkça gösteriyor. Son olarak Torlak Tersanesi’nde ve Gediz’deki madende yaşanan iş cinayetleri, en basit iş güvenliği önlemlerinin dahi patronlar açısından bir yük olarak görüldüğünü bir kez daha gözler önüne serdi. Üç kuruşluk emniyet kemeri ya da gaz maskesi verilmediği için işçiler katledilmeye devam ediyor. Bunun yanında her yıl onbinlerce işçi ise yine önlemler alınmadığı için meslek hastalıklarına yakalanıyor.

Sermaye devleti özelleştirme ve taşeronlaştırmının önünü açarken, yeterli denetim de gerçekleştiriyor. İş güvenliği önlemlerinin alınması için hiçbir irade göstermeyen sermaye devleti, denetimsizliği adeta bir politika olarak uyguluyor. İş güvenliği önlemlerinin alınması için caydırıcı yaptırımlar uygulamak bir yana, sorumluları cezasızlıkla ödüllendiriyor.

Kapitalist sömürü çarkları içerisinde öğütülen işçilerin sayısı sermaye devleti tarafından yeterli görülmemiş olacak ki yeni bir torba yasa ile iş güvenliği piyasaya açılıyor. Akıttıkları işçi kanı üzerinden servetlerini büyüten asalak patronların eli daha da rahatlatılıyor. İş güvenliği hizmetleri piyasaya açılırken, denetim mekanizmaları patronların eline veriliyor. Fakat bu düzenlemeler dahi patronlar örgütü TİSK tarafından yeterli görünmüyor. TİSK, elde edecekleri kâr üzerinden hiçbir “pürüz”le karşılaşmak istemiyor. İş güvenliği önlemlerine kaynak aktarmak patronlar için ağır bir külfetken bunun göstermelik bir düzenlemede dahi yer bulması patronların tahammül sınırlarını zorluyor.

İş güvenliği piyasanın insafına terk ediliyor

15 Haziran 2010 tarihinde TBMM’ye sunulan “Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi”nin 10, 11, 12. maddeleri, 4857 Sayılı İş Yasası’nın 2 ve 81. maddeleri ile “Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın Teşkilat ve Görevleri Hakkındaki Kanun”un 12. maddesinde, işçi sağlığı ve iş güvenliğini tamamen boşa düşürecek değişiklikler yapılması planlanıyor.

Yasa teklifinin bütünü ele alındığında güvenlik ve sağlık sorunlarıyla ilgili bütün düzenlemelerin ticarileştirildiği görülüyor. Farklı sektörlerle ilişkin işçi sağlığı ve iş güvenliği sorunlarıyla ilgili risk analizleri, iş sağlığı ve güvenliği sistemlerinin kurulması, denetimler ve eğitim gibi unsurlar piyasaya açılıyor.

Teklifte, iş güvenliği uzmanlarının ve işyeri hekimlerinin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yetkilendirileceği, uzman ve hekimlerin üniversiteler, kamu kurum ve kuruluşları ile Türk Ticaret Kanunu hükümleri çerçevesinde kurulan ve işletilen şirketler tarafından “eğitileceklerine” ilişkin hükümler de yer alıyor. Halihazırda TMMOB ve TTB gibi meslek örgütleri tarafından sağlanan bu hizmetleri yürütme yetkisi, bu kurumların elinden alınarak piyasalaştırılıyor. Yani ağır aksak işleyen denetimler, işyeri hekimliği gibi görevler tamamen özel sektöre bırakılıyor. Bu ise bugün bile denetimi yapılmayan alanların tam anlamıyla cehenneme çevrilmesi anlamına geliyor.

Bu tasarıyla işçi sağlığı ve güvenliği alanı tümüyle piyasaya açılarak bu alandaki taşeron firmalara rant alanı açılıyor.

TTB’nin verilerine göre günde ortalama üç işçi yaşamını yitirirken, beş işçi ise meslek hastalıkları ve “iş kazaları” yüzünden sürekli iş göremez duruma geliyor. Bu tasarıyla birlikte ise bu sayıların katlanması işten bile değil.

TİSK dikensiz gül bahçesi istiyor

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) ise tasarımı yeterli bulmezken, görüş ve önerilerini bir rapor halinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na sundu.

TİSK, kan emici patronların zaten sağlamakla yükümlü olduğu iş güvenliği önlemlerini süreklileştirdiği takdirde teşvik mekanizmalarının geliştirilmesini istiyor. İş sağlığı ve güvenliği alanındaki sorunların, ayrıntılı ve cezai hükümlerinden oluşan mevzuat ile çözümlenemeyeceği öne süren patronlar, dışarıdan iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin alınmasının daha elverişli hale getirilmesini, meslek örgütlerinin iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin aksamasına yol açan “keyfi” tasarruflarının ortadan kaldırılmasını talep ediyor.

Buradaki ifadeler bile TİSK’in bugün için pürüz olarak gördükleri tüm uygulamaların ortadan kaldırılmasını istediklerine işaret ediyor. İş cinayetlerinde hali hazırda patronlar cezasızlıkla ödüllendirilirken TİSK, göstermelik cezaların dahi yazılı olarak hükme bağlanmasını istemiyor. Bunun yanında TTB ve TMMOB’nin iş güvenliği üzerinden işçiler lehine karşılanması gereken önerilerini “keyfi” tasarruf olarak değerlendiriyor. Mesela 10 TL’lik

emniyet kemerini, verilmeyen gaz maskesini, işçilerin düzenli olarak kontrolünü sağlayacak iş yeri hekimliğini “keyfi” olarak nitelendiriyor.

Diğer yandan TİSK, iş sağlığı ve güvenliği alanındaki tüm görevlerin patronlara yüklendiği iddia ediyor. İşçi cinayetlerinde katledilen işçilerin ölüm sebeplerini onların cahilliğine bağlayan patronlar, bunun çok fazla dillendirildiği ölçüde inandırıcılık kazanacağını düşünüyor olacaklar ki, işçilere de güvenlik önlemlerine uymadıkları takdirde ceza verilmesini istiyor. Burada kendi kâr hırslarından kaynaklı yaşanan iş cinayetlerini perdelemek için işçilerin bu önlemlere uymadığı ifade ediliyor.

“İşvereni her türlü önlemi almakla yükümlü tutan söz konusu düzenlemeler nedeniyle hiçbir işverenin iş kazasından kaynaklanan bir tazminat davasında, kusuru olmasa bile haklı çıkması olasılığı bulunmamaktadır. Teorik olarak bu sonucun işverenleri daha dikkatli olmaya sevk edeceği düşünülse bile, uygulamada her koşulda sorumlu tutulacağını düşünen işvereni ‘ne yapsam boş, hiçbir şey yapmasam da olur’ noktasına taşıyabileceği de gözden uzak tutulmamalıdır.” diyen TİSK, bugün “iş kazalarının” en basit güvenlik önlemlerinin alınmamasından kaynaklı yaşandığını hasıraltı etmeye çalışıyor. Oysa ki, bilimsel raporların ve araştırmaların tümü, patronların iş güvenliği önlemlerine kaynak ayırmaması, bunu bir yük olarak görmesi nedeniyle önlenebilecek iş kazalarının, cinayete dönüştüğüne açıklık getiriyor.

Patronlar istiyor, sermaye devleti uyguluyor. İşçi katliamlarına “kader” deniyor. Kan emici patronlar gözleri dönmüş biçimde daha fazlasını istiyor. İşçiler kendi mezarlarında çalışıyor. Bugün hesap sorma, ölümlerin önüne geçme ve iş cinayetlerini önlemek için ayağa kalkma zamanıdır.

Emek ve meslek örgütlerinden eylem

TBMM Genel Kurulu’nun, içinde işçi sağlığı ve iş güvenliği uygulamalarını piyasaya açan maddelerin de yer aldığı torba yasa tasarısını görüşmeye başlaması üzerine TMMOB, DİSK, KESK ve TTB 20 Temmuz günü TBMM Dikmen Kapısı önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında “İşçi cinayetleri durdurulsun – Torba yasa geri çekilsin” pankartı açıldı.

Basın açıklamasını TTB Genel Sekreteri Feride Aksu Tanık gerçekleştirdi. Açıklamada söz konusu tasarıda yapılan düzenlemelere dikkat çekildi. Tanık, değişiklik önerilerinin ortak noktasının işçi sağlığı ve iş güvenliği hizmetlerinde görev yapacak olan işyeri hekimliği ve iş güvenliği uzmanlığı yetkisinin kazanılmasının, bu yetkinin kazanılabilmesi için gerekli eğitimi verecek kuruluşların saptanmasının ve mesleklerin hizmet sunum yöntemlerinin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından belirlenmesi olduğunun altını çizdi.

Tanık, yükseköğretim alanında hiçbir yetkisi bulunmayan ve örgütlenmesinde de buna uygun olarak herhangi bir kadrosu mevcut olmayan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın, TBMM’de görüşülmekte olan Torba Yasa ile hekimlerin işyeri hekimi olabilmesi ya da mühendislerin iş güvenliği uzmanı olabilmesi için almaları gereken eğitimi belirleyen, bu eğitimleri verecek kuruluşları yetkilendiren ve eğitimler sonunda sınavları yaparak ya da yaptırarak hekim ve mühendisleri işyeri hekimi/iş güvenliği uzmanı olarak çalışabilmesi için belgelendiren kurum haline geldiğini ifade etti.

Siyasal iktidarın, bu düzenlemeyle işçi sağlığı ve iş güvenliği alanının vazgeçilmez yapıları olan TTB ile TMMOB’nin rolünü dışlamaya, sıradanlaştırmaya çalıştığını söyleyen Tanık, eğitim dâhil olmak üzere işçi sağlığı ve güvenliği alanının bir pazar haline getirildiğini ve can pazarına dönüştürüldüğünü belirtti.

Bu düzenlemelerin amacının; işçi sağlığı ve güvenliği alanını tümüyle piyasaya açmak, bu alandaki taşeron firmalara rant ve kâr alanı sağlamak olduğunu vurgulayan Tanık “İşçi sağlığı, iş güvenliği hizmetleri, taşeron firmaların kâr hırsına kurban edilmesin!” diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

İstanbul Tabip Odası YK Üyesi ve Sağlık Politikaları Komisyonu Başkanı Süheyla Ağkoç ile konuştuk...

“Tasarı yeni iş cinayetlerine davetiye çıkarıyor”

- Özellikle son dönemde başta madenler ve tersaneler olmak üzere yaşanan işçi ölümleri, “işçi sağlığı ve güvenliği” konusunu gündeme taşıdı. “İş kazalarının” bu kadar yaygınlaşmasının temel nedeni nedir?

İş kazalarının ortaya çıkmasındaki en önemli neden taşeronlaşmanın yaygınlaşmasıdır. Taşeronluk sisteminde asıl işveren, işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerini herhangi bir yasal yükümlülük altında bulunmayan taşeron devrediyor. Taşeron çalışan işçilerin özlük ve sosyal hakları açısından bir çok sıkıntı yaşıyor.

Yasal yükümlülükler açısından baktığımızda işçi sağlığı ve iş güvenliğini kapsayan düzenlemeler 50 ve üzeri işçi çalıştıran işyerlerini kapsar. 50 çalışan sınırı, işçi sağlığı ve güvenliği birimlerinin işyerlerinde kurulmasının ve iş güvenliği önlemlerinin alınması açısından önemli bir belirleyici oluyor. Ancak iş kazaları ve meslek hastalıklarının çoğunun 50’nin altında çalışan olan işyerlerinde meydana geldiğini görüyoruz. Bu anlamda taşeronlaştırma deyim yerindeyse can almaya devam ediyor.

İş kazalarının artmasındaki diğer bir nedeni de Çalışma Bakanlığı’nın görevlendirmeler ve denetimler konusundaki düzenlemelerinin yetersiz olmasıdır.

- İş kazası ve meslek hastalıklarına ilişkin sayısal veriler, Çalışma Bakanlığı’nın yasalarda tanımlı görevlerini dahi yerine getiremediğini gösteriyor. AKP hükümeti de denetimsizliği adeta bir politika olarak uyguluyor. Artan iş kazalarına ve buna gösterilen yoğun tepkilere rağmen sergilenen bu pervasızlığı neye bağlıyorsunuz?

Sonuçta iş kazaları, kaza tanımı üzerinden değerlendirildiğinde bazen her türlü önlemi alsanız bile yaşanabilecek olaylardır. Burada kritik olan gerçekten bu yönde tüm gerekliliklerin ve önlemlerin yerine getirilmesidir. Ölümlerin yaygınlaşması ve kanıksanması bu çerçevede bir sorun olduğunu; en yetkili organ olan Çalışma Bakanlığı’nın bu konuda üstüne düşen sorumluluğu yerine getirmedeğini gösteriyor.

Çalışma Bakanlığı, gerek denetimlerin, gerekse işçi sağlığı ve iş güvenliği üzerinden hizmet kalitesinin artırılması yönünde, işe giriş aşamasından tutun da işe girmeden önceki eğitimlerin alınmasına, iş yerindeki güvenlik önlemlerinin kontrolüne kadar, bu alandaki bilimsel standartların sağlanmasına dönük sorumluluklarını yerine getirmek zorundadır. Özellikle yaşanan son kazalardan sonra bu alanda altı çizilen noktalara dair çalışmaların yetersizliği görülmüştür. Gerek bakanlık gerek hükümetin diğer organları gerçekten bu sorunu çözmek yoluna mı gidiyorlar, yoksa bugüne kadar çıkardıkları yönetmeliklerle ve yasalarla sorunu daha da mı derinleştiriyorlar; bunu yaşanan son olaylarla daha net anladık.

- Bu kapsamda gündeme getirilen torba yasanın içeriği ve yasalaşması halinde yaratacağı sonuçlara ilişkin ne düşünüyorsunuz?

İş yaşamında bugüne kadar sadece çalışanlar taşeronlar aracılığıyla çalıştırılıyordu. Şimdi ise iş güvenliği ve işçi sağlığı hizmetleri açısından da bu alan

taşeronla açılmaya çalışılıyor. Sözkonusu bu tasarıdan önce de hükümet bu alanda çeşitli yönetmelikler çıkardı. Bu yönetmeliklerde işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanının çalışma prensiplerinden, onların yetkilendirilmesine, işyeri hekimlerine verilen eğitimlerden, bu hizmeti sağlayan kurumlara kadar hükümet bazı değişiklikler öngörüyordu. Yönetmeliklerin içeriği, iş güvenliği ve işçi sağlığı üzerinden verilen hizmetin niteliğini oldukça zayıflatıyordu. TTB tarafından açılan davalarla bu yönetmeliklerin yürütmeleri durduruldu.

Bugün ise benzer düzenlemeler, birbiriyle ilgisiz birçok başlığın yer aldığı bir torba yasa ile karşımıza çıktı. Buna göre, burada düzenlenmek istenen iki alan var. İlki, işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında çalışanların kurulacak taşeron şirketler üzerinden çalıştırılmasıdır. İşçi sağlığı alanında çalışan işyeri hekimlerinin yetkilendirilmeleri ve ücretlendirilmeleri TTB ve yerel Tabip Odaları tarafından düzenlenmektedir. İşverenle hekim birebir sözleşme yapar ve bu sözleşmenin standartları da TTB tarafından belirlenir. Bu tasarı ile bu alan Bakanlıkça yetkilendirilmiş Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri adı altında taşeron şirketlere açılmakta; iş yerinde bulunma yükümlülüğü dahi aranmadan hizmet satın alma yoluna gidilmektedir.

İkinci nokta ise bu alanda hizmet verecek personelin eğitimi. Tasarıyla, işyeri hekimlerinin eğitimleriyle ilgili TTB’nin 20’ye yakın üniversiteyle işbirliği içerisinde gerçekleştirdiği sertifikalandırma ve görevlendirme yetkisi elinden alınmak isteniyor. Tasarı ile eğitimin Türk Ticaret Kanunu’na tabi şirketler ve üniversiteler tarafından verileceği ifade ediliyor. Burada asıl stratejik olan nokta Türk Ticaret Kanunu’na tabi şirketlerdir. Bu şirketler az önce bahsettiğim, hükümetin hayata geçirmeye çalıştığı fakat TTB’nin itirazı sonucu yürütmesinin durdurulduğu yönetmelikler üzerinden geçtiğimiz dönemde faaliyete geçti. İstanbul, Bursa gibi bazı şehirlerde fahiş ücretler karşılığında eğitimler ve sertifikalar verildi. Daha sonra yönetmeliklere ilişkin verilen yürütmeyi durdurma kararının ardından faaliyetler durduruldu. Fakat bu deneyim sertifikasyon ve eğitim hizmetinin taşeron şirketlere açılacağını gösterdi. Bu noktada işyeri hekiminin de taşeron şirket üzerinden işçi sağlığı ve iş güvenliği hizmeti vermeye zorlanacağı anlamına geliyor.

Bu hizmetler taşeron şirket üzerinden yürütüldüğü taktirde birçok sıkıntı yaşanacaktır. Mesela işyeri hekimlerinin işyeri içinde bulunma zorunluluğunun kaldırılması, onun işyerindeki çalışma ortamında olmadan, örneğin kullanılan makinayı, kimyasal maddeyi görmeden bu hizmeti sürdürmesi anlamına gelir ki, bu da iş kazalarına davetiye çıkarır.

- TİSK yaptığı bir açıklamada dışarıdan iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin alınmasının daha elverişli hale getirilmesini, meslek örgütlerinin iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin aksamasına yol açan “keyfi” tasarruflarının ortadan kaldırılması talep etti. Bunu nasıl değerlendirmek gerekir?

TİSK’in açıklamasını talihsizlik olarak değerlendiriyorum. Gerçi TİSK bunu söylemiş ama zaten bu yasanın gerekçelerinde, hizmetin ulaşılabilirliği

ve ekonomik açıdan uygulanmasını yaygınlaştıracak bir düzenlemenin amaçlandığı söyleniyor. Burada “uygulamayı ekonomik açıdan yaygınlaştırmak”tan kastı nedir sorusu geliyor akla. Yine tasarıda uygulamayı yaygınlaştırmak ve kolaylaştırmak için “kısıtlayıcı diğer kanun hükümleri”nin uygulanmayacağına ilişkin bir ifade eklenmiştir. Buradaki kısıtlayıcı kanun hükümleri, acaba TTB’nin yasalarda belirtilen görev tanımlamaları mıdır? TTB, kamusal hizmet yürüten bir meslek örgütüdür ve kamu yararı güder. Burada kamu yararından kasıt iş kazalarının ve meslek hastalıklarının azaltılmasıdır. Bu alanı düzenleme yetkisi TTB’ye kanunlarla verilmiştir. Bahsi geçen kısıtlamanın kimlerin, hangi beklentilerini kısıtladığını sormak gerekir.

- Yaşanan iş cinayetlerine karşı nasıl bir mücadele hattı örülmelidir? Bu mücadele hangi araç ve taleplerle yürütülmelidir?

Konuyu, İstanbul üzerinden değerlendirecek, SSGSS sürecinde bir araya gelmiş çeşitli meslek örgütleri, siyasi partiler, dernekler vb. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu adı altında ortak bir yapı oluşturmuşlardır. Bu ortak bir mücadele kültürü açısından değerlidir. Bu platform üzerinden SSGSS, işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında yaşanan sorunlar veya istihdam paketi gibi konular takip edilmiştir. Taşeronlaşmaya dikkat çeken, örgütlenme önündeki engelleri işleyen konular çeşitli platformlarda tartışılmıştır. Son olarak, yönetmeliklere yönelik hukuki süreç başlatılmış, yönetmelikler yargıya taşındığı için Danıştay kararlarıyla durdurulmuştur.

En kritik noktalardan birisi şu anda görüşülen yasanın ‘torba yasa’ olmasıdır. TTB ve İstanbul Tabip Odası olarak bu alanda da çeşitli mücadeleler yürüttük. Hem meslektaşlarımızı hem de kamuoyunu bilgilendiren metinler kaleme alındı, basın açıklamaları ve toplantılar yapıldı. İTO olarak meslektaşlarımıza, İstanbul milletvekillerine gönderilmek üzere bir metin taslağı gönderdik. Bundan sonra da çalışmalar devam edecektir.

Taleplere gelirsek, iş kazalarının ve meslek hastalıklarının en aza indirilmesi için öncelikle bir işyerinin kuruluşundan başlamak gerekir. Çalışma ruhsatı verilen aşamadan itibaren, hizmet kalitesi, çalışanların, işçi sağlığı ve iş güvenliği hizmetini yürütecek kişilerin eğitimi ve sonrasında yapılacak denetimler önemlidir. 30-40 kişiyle merdiven altlarında bir tekstil işletmesi kuruluyorsa, kot taşıma işçiliği yapılıyorsa İstanbul’un göbeğinde Tuzla’da tersanelerinde ölümler yaşıyorsa, bugün Zonguldak’ta cesetlerine hala ulaşamayan ölümler yaşıyorsa burada çok büyük bir sıkıntı var demektir. Bu sıkıntılar, alanın şirketlere açılarak çözülemez. Bu iş kamu eliyle çözülür. Kamu yararına kurulmuş meslek örgütleri ve çalışanların sesi olan sendikalar üzerinden yürür. Sendikalaşmanın önündeki engelleri görüyoruz. Bütün bunlar, basamak basamak tarafların görüşleri alınarak çözülebilir. Yeter ki siz sorunlara kimin tarafından bakıyorsunuz onu ortaya koyun. Eğer bu alanı şirketlere peşkeş çekmek için bir kaygı duyarsınız başka türlü, gerçekten işçi sağlığını düşünürseniz başka türlü davranırsınız.

Tersane işçileri iş cinayetlerini protesto etti

Daha fazla kar uğruna en basit işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayan tersane patronları bir tersane işçisinin daha yaşamını yitirmesine neden oldu. Son yaşanan iş cinayetiyle birlikte şimdiye kadar tersanelerde yaşamını yitiren işçi sayısı 136'ya çıktı.

MHP'nin İstanbul Milletvekili Ali Torlak'ın patronu olduğu sicili bozuk Torlak Tersanesi'nde yaşanan iş cinayeti gece mesaisine kalan **Nurettin Bingöl**'ün 17 Temmuz sabahı 05.00 sularında yüksekten düşerek yaşamını yitirmesiyle yaşandı.

Çağdaş Gemi isimli taşeron firmaya bağlı olarak çalışan 36 yaşında ve 3 çocuk babası Bingöl'ün gemi temizliği işinde çalıştığı tersanede, temizlik yapmak için bindiği sepetin halatının kopması sonucu düştüğü öğrenildi.

Tersane önünde protesto

Tersanelerde yaşanan iş cinayeti, Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) tarafından tersane önünde ve Taksim'de gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

16 Temmuz günü Torlat Tersanesi önünde yapılan basın açıklamasına ÇHD İstanbul Şubesi, Kartal İşçi Kültür Evi Derneği, OSİM-DER üyeleri ve BDSP destek verdi.

Farklı tersanelerde çalışan tersane işçileri öğle yemeğinin ardından, işyerlerine dönmeden önce, baret ve tulumlarıyla basın açıklamasına katıldılar. "136. ölüm Nurettin Bingöl – İnsanca yaşam ve çalışma koşulları istiyoruz! Ölmek istemiyoruz / Tersane İşçileri Birliği Derneği" pankartının açıldığı eylemde basın açıklaması Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu tarafından okundu.

Bu yıl içerisinde tersanelerde katledilen işçilerin ölüm sebepleriyle beraber bir dökümü verilirken Torlak Tersanesi'nde yaşanan son ölümden de anlaşılacağı üzere, işçinin canının üç kuruşluk emniyet kemerine değiştiği dile getirildi. Bununla beraber açıklamada her fırsatta krizden bahseden, iş azlığından, iş kayıplarından bahseden tersane patronlarının nasıl olur da gece-gündüz işçi çalıştırdığı sorulurken, binlerce işçiyi işinden edenlerin, az sayıdaki işçinin sırtına daha fazla yük yükleyerek sömürüyü katmerleştirdiği ifade edildi.

TİB-DER'den bakana yanıt

TİB-DER, Torlak Tersanesi'nde iş cinayeti yaşandığı sırada Devlet Bakanı Zafer Çağlayan, aynı anlarda Gisan Tersanesi'nde bir suya indirme töreninde bulunmaktaydı.

Çağlayan, törende yaptığı konuşmada sektöre övgüler dizdikten sonra, tersaneler cehenneminde insanca çalışma ve yaşama koşulları için mücadele eden işçileri rakip sermaye çevrelerinin "provokatörleri" olarak niteledi.

Tersane İşçileri Birliği Derneği yaptığı yazılı açıklamayla Bakan Çağlayan ve temsil ettiği sermaye sınıfına yanıt verdi. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"2008 yılında peşpeşe gerçekleşen iş cinayetleri karşısında yine aynı "dış güçlerin provakasyonu" söylemini kullanan o dönem Sanayi Bakanı olan Zafer Çağlayan, bu tutumunda halen ısrar etmektedir. Bu söylemlerle kölece yaşam ve çalışma koşullarına karşı yükselen her tutumu bertaraf etmeye çalışmaktadır.

Ama nafile! Çabaları boşuna. Bunu hiçbir zaman başaramayacaklar. İşçi kanı dökme konusundaki sorumluluktan kaçamayacaklar. Sadece Zafer Çağlayan değil, devletin bütün yetkilileri, işçi ölümleri karşısında ortak bir tutum almışlardır. Bu tutum işçileri suçlayıcı bir tutumdur. Ve tersane sermayedarlarıyla birlikte, işçi kanı ve sömürüsü üzerinden kurulan saltanatı daha da fazla palazlandırmak telaşındadırlar.

Çıkardıkları bütün yasalar, yönetmelikler tamamen sermayedarlar kârlarına kâr katmak amaçlıdır. Onlar için işçi ölümlerinin sektörün büyümesi karşısında zerrece bir değeri yoktur. Ve işçi ölümlerini önleyebilecek adımları atmaktan uzaktırlar. Bugüne kadar işçi ölümleri konusunda tali sorunlarla uğraştılar. Fakat aynı zamanda tersane sermayedarları konusunda da hedefe kilitlendiler; O da maksimum büyüme hedefidir.

"Eğitimsiz, cahil", "tedbirsiz işçi", "dikkatsiz işçi" suçlamalarına maruz kalan tersane işçileri tüm bu yaşananların ve yaşatılanların hesabını sormaya gelecektir."

Tersane işçileri Taksim'de yürüdü

TİB-DER, madenlerde, tersanelerde iş cinayetlerine dur demek için 18 Temmuz günü Taksim'deydi.

İSKİ işçileri, "Taşeronlaşmış hayatlar istemiyoruz! / www.İSKİ İŞÇİLERİ.com" pankartı ile eyleme katılırken ÇHD temsilcisi de eylemde yer aldı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde TİB-DER Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** basın açıklamasını okudu. Nihadioğlu, patronların kâr hırsı yüzünden hemen hemen her gün ülkenin dört bir yanında iş cinayetlerinin yaşandığını hatırlattı.

Sürekli hale getirilen taşeronluk sistemi ile beraber ölümlerin hızla artışa geçtiğinin artık bütün kamuoyu

tarafından bilindiğinin altını çizen Nihadioğlu, taşeron sisteminin yarattığı olumsuzluklara değindi. Basın açıklamasının ardından İSKİ işçileri adına **Ali Taştan** bir konuşma yaptı. Taştan yaptığı konuşmada, işten atmaların Türkiye'nin kanıksanmış bir gerçeği haline geldiğini belirterek, maden ocaklarında, tersanelerde iş cinayetlerinin sorumlularının yargılanmasını istedi.

ÇHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Av. **Gülvin Aydın** ise, ÇHD olarak bütün işçilerin mücadelesini desteklediklerini belirtti. Tersane işçilerinin taleplerinin sonuna kadar yanında olacaklarını söyledi. Yapılan konuşmaların ardından oturma eylemi yapıldı. Oturma eyleminde baretler yere vurularak, iş cinayetleri protesto edildi. Oturma eyleminin ardından, tutuklanan 17 TAYAD'ının serbest bırakılması için stand açan TAYAD'lı Aileler ziyaret edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zonguldak'ta kaçak madende iş cinayeti...

Kapitalist sömürü düzeninde sıradanlaşan iş cinayetlerinin son adresi yine Zonguldak oldu. 15 Temmuz akşamı, Zonguldak'ın Gelik beldesinde kaçak çalıştırılan kömür ocağında karbonmonoksit gazından zehirlenen 2 işçi iş cinayetine kurban gitti. Gazdan etkilenen 1 işçi ise hastaneye kaldırıldı.

Zehirlenerek yaşamlarını yitiren işçilerin, basit bir önlem olan gaz maskesinden yoksun oluşları ölümlerine kapı araladı.

7 Temmuz günü Keşan'daki maden ocağında 3 işçinin ölümüyle sonuçlanan göçüğün ardından 14 Temmuz günü Kütahya'da da bir "iş kazası" yaşanmış ve bir işçi daha katledilmişti.

Son altı ay içerisinde ise, sadece madenlerde meydana gelen iş cinayetleri sonucunda, 69 işçi burjuvazinin kar hırsına kurban gitti.

İzmir'de iş cinayeti!

İş cinayetleri dur durak bilmiyor. Yıllardır gündemde olan ancak son dönemin en can alıcı sorunlarından biri haline gelen iş cinayetleri kapitalizmin çarklarını işçi kanıyla çevirmeye devam ediyor. Hemen Hemen her güne bir iş cinayeti haberiyle başlıyoruz. Bazı günlerde ise, bugün olduğu gibi günde iki-üç cinayet haberi birden geliyor. İzmir'de meydana gelen bir iş cinayeti sonucu iki sınıf kardeşimizi daha kapitalizmin kâr hırsına kurban verdik.

İzmir Metrosu'nun Üçyol-Üçkuyular hattında devam eden inşaatta, hava tankının patlaması sonucu 2 işçi yaşamını yitirirken 4 işçi de yaralandı. Ölen işçilerin inşaatta bulunan taşeron firmada çalıştıkları bildirildi.

Konak Hatay'da bulunan 114. Sokak'ta, metro hattının acil çıkış tüneli kazısında çalıştırılan kompresör tankında yaşanan sıkışma sonucu yaşanan şiddetli patlamayla çevre binalar da hasar gördü. Binaların duvarlarında çatlaklar oluştu.

İşçiler direnişle, grevle kazanıyor...

“Sermayenin kölelik dayatmalarına karşı fiili-meşru mücadele!”

TEKEL işçilerinin 2009 yılının Aralık ayında sermayenin başkentinde yaktıkları direniş ateşi, işçi sınıfının yıllardır üzerinden atamadığı ölü toprağını bir parça da olsa atmasının önünü açtı. TEKEL işçilerinin 4/C köleliğine karşı yürüttükleri mücadele, güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya karşı mücadelenin büyütülmesinin imkan ve olanaklarını da beraberinde getirdi.

Diğer yandan TEKEL Direnişi’nin toplumsal ölçekte yarattığı etki, kendini birçok havzada yükselen işçi direnişleri ve hak alma mücadeleleriyle gösterdi. Sermayenin kölelik dayatmaları altında çalışmak ve yaşamak zorunda kalan farklı sektörlerden işçiler, kölece çalışma koşullarına karşı tepkilerini sendikal örgütlenme mücadelelerine yönelerek gösterdiler.

Bu dönemde yaşanan bir dizi işçi direnişi de sınıf hareketinde kıpırdanmalara yol açtı. Özellikle sendikalar nezdinde yaşanan bu kıpırdanma farklı illerde ve sanayi havzalarında fiili direniş ve grevlerin önünü açtı. Bu direnişler ve eylemler sonucunda başarıyla sonuçlanan mücadeleler ise fiili-meşru mücadele yolu tutulduğunda işçi sınıfının birçok engeli aşabileceğine işaret etti.

Metal sektöründe 100 bini aşkın metal işçisini kapsayan Metal Grup TİS süreci gündemi yavaş yavaş ısınmaya başlarken çeşitli sanayi havzalarında ve merkezlerde yürüyen parça parça mücadelelerin etkisi ise gözle görülür biçimde arttı.

Belediye işçilerinden kitlesel eylem

İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) ile Belediye-İş Sendikası arasında devam eden TİS görüşmeleri sürecinde binlerce kişinin katılımıyla kitlesel bir eyleme imza atan Belediye-İş üyesi işçiler grev kararını İBB’ye astı. Yürüyüşte sınıf dayanışmasının anlamlı örnekleri de sergilendi.

Metal işçileri direnişle kazandı

Yine geçtiğimiz haftalarda özellikle metal sektöründe başlayan direnişlerin bir kısmının başarıyla sonuçlanması ve metal patronlarına geri adım attırması da fiili-meşru mücadelenin önemini gösterdi.

Düzce’de kurulu **Termo Makine**’de işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin işbaşı yapması, Düzce’de sendikal örgütlenmeye savaş açan patronlara anlamlı bir yanıt oldu.

16 Temmuz Cuma sabahı 57 işçinin işbaşı yapmasının ardından fabrikada toplu sözleşme görüşmelerinin başlayacağı bildirildi. Termo Makine’de sağlanan kazanımın, Düzce’de son dönemde örgütlenme çalışmalarına hız veren ve çeşitli metal fabrikalarında örgütlenen Birleşik Metal-İş Sendikası’nın bu bölgedeki diğer fabrikalarda da gerçekleştirdiği çalışmaların önünü açması bekleniyor. Tekirdağ Çorlu’da kurulu **DİSA Otomotiv** başlattığı sendikal örgütlenme çalışması sonucu işten atma saldırısıyla karşılanan Birleşik Metal-İş Sendikası, işten atılan üyelerinin işbaşı yapacağını duyurdu.

DİSA işçilerinin, fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemin ardından sendikayla masaya oturan DİSA Otomotiv patronu atılan işçileri geri almayı kabul etti. Bu fabrikada da kısa bir süre sonra toplu sözleşme görüşmelerine başlanması bekleniyor.

Samka Metal fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılan işçilerin fabrika önündeki direnişi sürüyor. 10 Mayıs günü 11 işçinin iş akdini fesheden Samka patronu, ağır baskı ve kölelik koşullarının hüküm sürdüğü fabrikada çeşitli yöntemlerle sendikal örgüülenmeyi dağıtmaya çalışıyor.

Sendikalaştıkları için işten atılan **ÇEL-MER** işçileri 19 Haziran tarihinde işe iade talebiyle başlattıkları direnişlerini kazanımla sonuçlandırarak işlerine geri dönmelerinin ardından bir kez daha işten atma saldırısına maruz kaldılar. ÇEL-MER patronu 16 Temmuz günü işten atma saldırısını tekrar devreye soktu. Patronun son saldırısıyla birlikte, aralarında ilk direnişe katılan işçilerin de bulunduğu 23 işçi işten atıldı.

Gözler UPS direnişinde

Farklı sektörlerde yaşanan direnişler arasında ise 2010 yılının Nisan ayında Amerika merkezli uluslararası kargo tekeli UPS’de başlayan direniş öne çıktı.

UPS’nin Türkiye’deki aktarma merkezlerinde ve şubelerinde sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Türk-İş’e bağlı **TÜMTİS** üyesi UPS işçileri, İstanbul’da Mahmutbey ve Kurtköy’deki aktarma merkezlerinin yanısıra İzmir ve Balıkesir’deki aktarma merkezinde de işten atma saldırısına karşı direniş başlattılar.

Türkiye ve yurtdışından gelen yoğun destekle güçlenerek süren direniş sürecinde polis destekli direniş kırıcılığına karşı kararlı bir direniş gösteren işçiler, taşeron firmalar aracılığıyla devreye sokulmak istenen saldırılara karşı militan yanıt verdiler. Yaygınlığı ve iç örgütlülüğü açısından diğer direnişlerden farklı bir yerde duran UPS direnişi önümüzdeki süreçte de sınıf hareketi açısından büyük önem taşıyor.

Azim Kargo’da direniş sonuç verdi

İstanbul Kartal’da kurulu Azim Kargo’da örgütlenen ve işten atılan TÜMTİS üyesi işçiler 251 gün devam eden kararlı mücadelelerinin ardından işlerine geri döndüler. Azim Kargo patronu işten atılan işçilerden direnişe devam eden 4 TÜMTİS üyesini işe geri almak zorunda kaldı.

Koşuyolu’nda kazanım

26 Mayıs günü iş bırakarak TEKEL işçileriyle dayanışma eylemine katıldıkları için Kartal Koşuyolu Hastanesi’nde işten atılan taşeron sağlık işçileri direnişle kazandı. Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçileri hastane önünde 35 gün süren direnişlerinin ardından hastane yönetimi ve

başhekimlikle yapılan görüşmeler sonucu işbaşı yaptılar.

ÜNİBEL’de grev kazanımları

Sosyal-İş Sendikası üyesi ÜNİBEL işçilerinin İzmir’deki grevlerinin birtakım kazanımları beraberinde getirmesi de, etkili kullanıldığında grevin işçi sınıfı açısından önemini gösterdi. İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin bilişim hizmetlerini veren **ÜNİBEL A.Ş.** bünyesinde çalışan işçilerin toplu iş sözleşmesinde yaşanan uyuşmazlık sonucunda çıktıkları grevin altıncı gününde (15 Temmuz) anlaşma sağlandı. 37 işçiyi kapsayan toplu sözleşmeye göre; 3 grup halinde ücretlendirilen Sosyal-İş üyelerinin ücretlerine 139 TL-150 TL arasında ücret zamları yapıldı. 200 TL ücret zammı talepleri tam olarak karşılanmasa da kendilerine dayatılan düşük ücret zammının üzerinde bir sözleşmeye imza atan Sosyal-İş üyelerinin sosyal haklarında da çeşitli iyileştirmeler sağlandı. İkramiyeler ve izin yardımı konusunda da çeşitli kazanımlar elde edildi. ÜNİBEL işçilerinin grevi Türkiye’de bilişim sektöründe ilk grev olarak da kayıtlara geçti.

Eğitim Sen’de kazanım

Eğitim Sen Genel Merkezi ve bağlı işyerlerinde çalışan emekçilerin örgütlü olduğu Tez-Koop-İş Sendikası ile Eğitim Sen yönetimi arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 14 Temmuz günü anlaşmayla sonuçlandı. Tez-Koop-İş üyesi 54 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde 40 TL + 1. yıl için yüzde 9 zam konusunda anlaşma sağlanırken Eğitim Sen emekçileri için grev nedeni olan “yemek yardımının toplu sözleşme kapsamına alınması” talebi ise bir sonraki toplu sözleşmeye ertelendi. Eğitim Sen yönetimi “yemek yardımının bordroya yansıtılması” talebini bir sonraki TİS döneminde (2012) uygulama sözü verdi.

Kazanımla sonuçlanan grev ve direnişlere ek olarak halen devam eden direnişler de dikkat çekiyor. Çorlu’da kurulu Yeşil Kundura’da Deri-İş üyesi işçilerin yanısıra İstanbul Bilgi Üniversitesi’nde DİSK’e bağlı Sosyal-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılan üniversite emekçilerinin direnişleri de devam ediyor. İngiliz sermayeli Tesco Kipa’da üye çoğunluğunu sağlayan Tez-Koop-İş Sendikası da gerçekleştirdiği eylemlerle buradaki mücadelesini sürdürüyor.

Fiili-meşru mücadele yol gösteriyor...

Direnen ve mücadele eden işçilerin hak alıcı ve kararlı bir mücadele hattında hareket ederek elde ettikleri bu kazanımlar işçi sınıfı ve emekçilere yürünmesi gereken yolu göstermeleri açısından da önem taşıyor. Sermayenin saldırılarının ancak ve ancak fiili ve meşru bir mücadele hattıyla püskürtülebileceğine işaret eden bu kazanımlar, Metal Grup TİS sürecinin yaklaştığı bir evrede mücadelenin ortaklaştırılmasını bekliyor.

ÇEL-MER’de işten atma saldırısına karşı yeniden direniş...

Direnen işçiler kazanacak!

Birleşik Metal-İş’te örgütlendikleri için işten atılan işçilerin 19 Haziran 2010 tarihinde başlattıkları direnişlerini kazanımla sonuçlandırdığı **ÇEL-MER** Çelik’te patron, yeniden işten atma saldırısını devreye soktu.

Fiili-meşru ve militan bir mücadeleyle saldırıların karşısında duran, içerdeki ve dışardaki işçilerin kararlılıklarını ve birbiriyle kenetlenmesini hazmedemeyen ÇEL-MER patronu, işçilerin işlerine geri dönmelerinden bir hafta sonra (16 Temmuz) işten atma saldırısını tekrar devreye soktu. Patronun son saldırısıyla birlikte, aralarında ilk direnişe katılan işçilerin de bulunduğu 23 işçi işten atıldı.

ÇEL-MER işçileri: İşten atmaları kabul etmiyoruz!

Yaşanan son saldırının ardından ilk işgünü olan 19 Temmuz günü, işten atılan ve içerde çalışmaya devam eden işçiler bir bütün olarak fabrika önünde toplandılar. Patronun işten atma saldırısını meşru görmediklerini söyleyen işçiler, işten atılanlar da dahil olmak üzere, fabrikaya giriş yaptılar.

İşçilerin birlikte hareket etmesi ve yaratılan fiili işgal tablosu karşısında şaşkına dönen ÇEL-MER patronu, düzenin kolluk güçlerini devreye sokarak fabrika önüne polis yığınağı yaptı ve işçilere “Çıkamazsanız polis zoru ile çıkartacağım” tehdidini savurdu.

Patronun saldırgan tavrı ve tehditleri karşısında ÇEL-MER işçileri ise, hiçbir hukuki temeli dahi olmayan ‘işten çıkartma’ kararını tanımadıklarını söyleyerek, akşam mesai bitimine kadar işyerinde çalışmaya devam edeceklerini söylediler.

İşçilere gözaltı terörü

İşçilerin gün boyu birbirlerine kenetlenerek fabrikayı ve çevresini direniş alanına çevirmesinden sonra bu kez devreye polis baskısı sokuldu. Mesai bitiminden sonra fabrikadan çıkış yapan işçilerden 13’ü, polis tarafından “ifade almak” gerekçesi ile gözaltına alındı. Karakolda ifadeleri alınan işçiler, işlemlerinin tamamlanmasının ardından gece geç saatlerde serbest bırakıldılar.

Patrondan işçilere polis barikadı

Tüm baskı ve saldırılara rağmen geri adım atmayan işçiler, 20 Temmuz günü yine servislerle fabrikaya gitmek için yola çıktılar. Ancak fabrika yakınında bu sefer de işçileri çevik kuvvet yığınağı karşıladı. Patronun, çıkış tebligatı dağıtacağını ve işten atılan işçileri içeri sokmayacaklarını söyleyen polislerin ardından işçilerin yanına gelen fabrika müdürü, patronun düzmece gerekçelerle dolu çıkış tebligatlarını dağıttı. Tebligatlardaki dayanaksız ve düzmece iddiaları gören işçiler, tebligatları da kabul etmediklerini söyleyerek kendilerine verilen kağıtları yere attılar.

İçeride ve dışarıda direnmeye devam

Gelişmeler üzerine işten atılan ve çalışmaya

devam eden işçiler biraraya gelerek toplantı yaptılar. Toplantının ardından işçiler, işten atılanların kapı önünde direnişe başlayacaklarını, diğer işçilerin ise fabrikaya geri döneceklerini ancak direniş kırıcı işçilerin işe alınması başta olmak üzere, patronun tüm saldırılarına karşı içeride her türlü meşru mücadelenin hayata geçirileceğini ifade ettiler.

Kararın açıklanmasının ardından işten atılanlar dışındaki işçiler, sloganlarla fabrikaya giriş yaptılar. İşten atılan işçiler ise polis barikatının bulunduğu

alandaki direnişlerine başlamış oldular.

İçeride iş yavaşlatma eylemlerini sürdüren işçiler yemek paydoslarında sloganlarla direnişteki arkadaşlarının yanına geliyor ve patrona ‘daha kitlesel direniş’ uyarısında bulunuyorlar.

Yoğun baskı altında olmalarına rağmen örgütlü ve kararlı bir şekilde sendikalaşma hakkına sahip çıkan işçiler, sınıf kardeşlerinden ve tüm ilerici ve devrimci kurumlardan da destek beklediklerini ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Gebze

KESK’ten sadaka zammı ve anayasa paketi protestosu

KESK 15 Temmuz günü gerçekleştirdiği eylemlerle sadaka zammını ve anayasa değişiklik paketini protesto etti.

İzmir’de eylem

KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından gerçekleştirilen eylem için Eski Sümerbank önünde toplanan kamu emekçileri, Konak İzsu’ya kadar yürüdüler. Burada gerçekleştirilen oturma eyleminin ardından KESK İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü Ramis Sağlam basın açıklamasını okudu.

Açıklamada, sadaka zamlarını ve AKP anayasasını protesto ettiklerini söyleyen Sağlam, Temmuz ayı itibarıyla yapılan 1.06’lık enflasyon farkının günlük yaşamda bir karşılığı olmadığını belirtti.

Kamu emekçilerinin ücret artışlarını toplu görüşme oyunu ile belirlenmesine karşı çıkan Sağlam, KESK olarak toplu görüşme masasını deşifre ettiklerini ve oyunu bozduklarını belirtti. Anayasa değişikliği ile Türkiye’ye özgü bir toplu sözleşme sistemi getirdiklerini, bu sistemin ise gerçek anlamda bir toplu sözleşme düzenini ifade etmediğini söyleyen Sağlam, toplu sözleşmenin ve grev hakkının birbirinden ayrılamayacağını vurguladı. Sağlam açıklamasının devamında, AKP bir yandan maaşlara, sosyal haklara göz dikerken bir yandan da 657 sayılı yasada yapacağı değişikliklerle iş güvencesine göz diktiğini vurguladı.

Kamu emekçileri basın açıklamasının ardından maaş bordrolarını yaktılar. Eyleme, Sosyal-İş üyesi Ünibel işçileri de destek verdi.

Kayseri’de KESK eylemi

KESK Kayseri Şubeler Platformu dönem sözcüsü U. Sedat Ünsal saat 18.00’de Pano altında yapılan eylemde basın açıklamasını okudu. Ünsal yaptığı açıklamada ekonomiye dair çizilen pembe tablonun gerçeği yansıtmadığını ifade etti. Kamu emekçilerinin ücret artışına bakıldığında emekçilerin payına ekonomide iyileşmeye dair bir pay düşmediğini söyleyen Ünsal “iyileşme”nin emekçiler lehine olmadığını söyledi. Anayasa tartışmalarına da değinen Ünsal bu sistemin gerçek anlamda bir toplu sözleşme düzenini ifade etmediğini sözlerine ekledi.

İşçi ve emekçi hareketinden..

KARDEMİR’de “kavga” kızışıyor

KARDEMİR AŞ’de rant kavgasına tutuşan sendikal ihanet çeteleri arasındaki “kavga” kızışıyor. Mesai bitiminde fabrikadan yürüyerek çıkan Türk Metal Sendikası üyesi işçiler, kendilerini bekleyen aileleri ile sendikalarının kent merkezindeki temsilciliğine kadar ellerinde kırmızı, sarı ve mavi kartlarla yürüdüler.

Eylem sırasında yoğun polis ablukası dikkat çekerken il merkezinde karşılaşılan iki sendikanın bazı üyeleri arasında çıkan kavgada, 7 işçinin gözaltına alındığı bildirildi.

ÜNİBEL grevinde kazanım

İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin bilişim hizmetlerini veren ÜNİBEL A.Ş. bünyesinde çalışan Sosyal-İş üyesi işçilerin TİS sürecinde yaşanan uyuşmazlık sonucunda çıktıkları grevin altıncı gününde (15 Temmuz) anlaşma sağlandı.

Sosyal-İş üyesi 37 işçiyi kapsayan toplu sözleşmeye göre; 3 grup halinde ücretlendirilen Sosyal-İş üyelerinin ücretlerine 139 TL-150 TL arasında ücret zamları yapıldı.

200 TL ücret zammı talepleri tam olarak karşılanmasa da kendilerine dayatılan düşük ücret zammının üzerinde bir sözleşmeye imza atan Sosyal-İş üyelerinin sosyal haklarında da çeşitli iyileştirmeler sağlandı. İkramiyeler ve izin yardımı konusunda da çeşitli kazanımlar elde eden ÜNİBEL işçilerinin grevi Türkiye’de bilişim sektöründe ilk grev olarak da kayıtlara geçti.

DİSA’da mücadele sonuç verdi

Çorlu’da kurulu DİSA Otomotiv’de başlattığı sendikal örgütlenme çalışması sonucu işten atma saldırısıyla karşılanan Birleşik Metal-İş Sendikası işten atılan üyelerinin işe geri alındıklarını duyurdu. Sağlanan anlaşmaya göre DİSA Otomotiv’de toplu sözleşme görüşmelerine başlanacak.

KİPA işçilerinin itirazı var

Tesco Kipa işçileri 16 Temmuz akşamı İzmir’de gerçekleştirdikleri eylemle Tesco Kipa’nın, Tez-Koop-İş’in çoğunluk yetkisine itirazını protesto ettiler. Balçova Kipa önündeki eyleme destek veren TÜMTİS üyesi işçiler yolun tek şeridini trafiğe kapatarak eylem alanına geldiler. TÜMTİS’in sloganlar eşliğinde gerçekleştirdiği yürüyüş ise sendikacıların müdahalesi ile karşılandı. Özellikle Tez-Koop-İş Şube Başkanı Naci Boz, provokatif tavırlarıyla yürüyüşe engel olmaya çalıştı.

Basın açıklamasını Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru’nun okuduğu eylemde Mustafa Kundakçı ve Ergün Atalay gibi sendika ağaları da söz alarak işçilere seslendiler.

Petrol-İş, Yol-İş, Hava-İş, Harb-İş, Türk Metal 1-2 No’lu, TÜMTİS ve direnişçi UPS işçileri, MBP, Eğitim-Sen 6 No’lu, BMİS, BDSP, Emek ve Demokrasi Platformu, DİK gibi çok sayıda kurumun destek verdiği eylemde TÜMTİS’in coşkusu ve kitleselliği dikkat çekti.

Ağırlığını KİPA işçilerinin oluşturduğu eylemde işçilerin KİPA’ya yönelik öfkesi öne çıkıyordu. Ancak işçilerin sendikacıların özellikle yol kapama konusundaki tutumlarından ve genel olarak atılıklarından huzursuz oldukları da görülüyordu.

Şu an için KİPA’larda yemek boykotları ile mücadele pasif bir biçimde sürdürülüyor. Ağustostan sonra ise daha eylemli bir süreç girileceği belirtiliyor. Bu arada KİPA patronu da boş durmuyor. Özellikle çift vardiya gibi yöntemlerle çalışma koşullarını ağırlaştırarak işçileri yıldırmaya çalışıyor.

Azim Kargo’da mücadele kazandı

İstanbul Kartal’da kurulu Azim Kargo’da örgütlenen ve işten atılan TÜMTİS üyesi işçiler 251 gün devam eden kararlı mücadelelerinin ardından işlerine geri döndüler.

20 Ekim 2009 tarihinde Azim Kargo önünde direnişe başlayan TÜMTİS üyesi işçiler polis destekli patron saldırılarına maruz kalmışlardı. İşçilerin direnişi nedeniyle iş yapamaz duruma gelen Azim Kargo patronu direnişe devam eden 4 TÜMTİS üyesini işe geri almak zorunda kaldı.

Termo Makine’de anlaşma

Düzce’de kurulu Termo Makine’de örgütlenen ve üye çoğunluğunu sağlayan Birleşik Metal-İş Sendikası, yazılı açıklama yaparak Termo Makine’de yaklaşık bir aydan bu yana devam eden sendikalaşma çalışmalarının, 14 Temmuz Çarşamba günü Termo Makine patronu arasında yapılan görüşmeler sonucunda olumlu bir biçimde sonuçlandığını duyurdu.

16 Temmuz Cuma sabahı, fabrikada, Birleşik Metal-İş yöneticileri ile Termo Makine patronunun da katıldığı toplantıyla Termo Makine’de farklı sürelerde atılan 57 işçi işbaşı yaptı.

İşten atılan sendika üyesi işçilerin işbaşı yapmasının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası’nın Termo Makine patronu ile toplu sözleşme görüşmelerine başlaması bekleniyor.

Kadıköy Belediyesi işçileri grevde

DİSK/ Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube ile CHP’li Kadıköy Belediyesi

arasında süren ve 470 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine belediye işçileri 19 Temmuz sabahı greve çıktı.

Sabah saatlerinde Kadıköy Evlendirme Dairesi önünde buluşan işçiler Kadıköy Belediyesi Hasanpaşa Merkez binasına yaptıkları yürüyüşle grev pankartını belediyeye astılar.

Tüm Bel-Sen üyelerinin yanı sıra HSGGP ve BDSP’nin de destek verdiği eylemde konuşan Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı Şahan İlseven, toplu sözleşmeyi her zaman masada bitirmek için ellerinden geleni yaptıklarını belirtti.

Kadıköy’de grev yürüyüşü

Belediye işçileri 20 Temmuz günü gerçekleştirdikleri yürüyüşle CHP’li Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk’ün gerçek dışı iddialarına ve açıklamalarına yanıt verdiler.

Öztürk’ün, “bir belediye işçisinin net maaşının 2.500 TL olduğu” yönündeki açıklamalarına tepki gösteren belediye işçileri tepkilerini sloganlar ve alkışlarla ifade ettiler.

Hasanpaşa’daki merkez bina önünde toplanan Genel-İş üyesi yüzlerce işçi sendika pankartları arkasında sıralanarak Kadıköy Altıyol’a kadar yürüdüler. Kadıköy Belediye Başkanı Selami

Öztürk'ün, grevden bir gün önce verdiği ilanda yer alan gerçek dışı iddiaları, gazete ilanını havaya kaldırarak protesto ettiler.

BDSP'nin de aralarında bulunduğu ilerici ve devrimci kurumların destek verdiği yürüyüş polis amirleri tarafından belli aralıklarla engellenmek istendi. Eylemlerine Altıyol'da devam eden belediye işçileri bir süre oturma eylemi gerçekleştirdikten sonra eylemlerini sona erdirdiler.

Genel-İş Sendikası üyesi grevci işçilere akşam saatlerinde ise destek ziyaretleri gerçekleşti. Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, BES 3 No'lu Şube ve Yapı Yol Sen üyeleri Hasanpaşa'daki merkez binaya gelerek belediye işçileriyle dayanışma içinde olduklarını dile getirdiler.

Türkan Albayrak'tan mektup

Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde taşeron temizlik işçisi olarak çalışan Türkan Albayrak sendikalaşma çalışması yürüttüğü için işten çıkarıldı. 9 Temmuz günü işten atılan ve direnişe başlayan Albayrak, bir kadın işçi olarak mücadele etmenin zorluğunu yaşıyor.

Sendika Albayrak'ın direnişini sahiplenmezken direnişine destek olmak için ilerici sol güçlerin ziyaretleri de sürüyor. Türkan Albayrak'ın "Direnmeye devam ediyoruz" başlığıyla kaleme aldığı mektubunda hastane başhekimini ve polisin baskılarına karşı direnişini anlatıyor.

Real'de anlaşma

Real Hipermarketler Zinciri A.Ş. ile Tez-Koop-İş arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlandı. 28 Temmuz 2010 tarihinde uygulamak üzere aldığı grev kararını Real'e bildiren Tez-Koop-İş, sağlanan anlaşma üzerine grev uygulama kararını kaldırdı.

19 Temmuz günü gerçekleşen TİS görüşmesinde sağlanan anlaşmaya göre; birinci yılda ücretlerin enflasyon oranında artırılmasına ve her ay ödenen gıda yardımında %10'un üzerinde bir artış sağlanmasına karar verildi. Sözleşmenin ikinci yılında ise ücret ve sosyal yardım artışlarının enflasyon oranında yapılması kararlaştırıldı.

Çaykur'da yetki Tek Gıda-İş'in...

Çaykur işletmelerinde Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş Sendikası ile Tek Gıda-İş arasında 3 yıldır süren yetki savaşında mahkeme Tek Gıda-İş lehine karar verdi. Öz Gıda-İş Sendikası'nın temyiz başvurusunda bulunması durumunda kesin sonuç 3-4 ay içerisinde alınacak. Tek Gıda-İş Rize Bölge Başkanlığı 1 No'lu Şube Başkanı **Ziya Aksoy**, yaptığı yazılı açıklamada, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Çaykur'da Öz Gıda-İş Sendikası'nı yetkili kılması üzerine, Tek Gıda-İş'in, çoğunluğun kendilerinde olduğu gerekçesiyle Ankara 6. İş Mahkemesi'ne dava açtığını, mahkemenin Tek Gıda-İş Sendikası'nın Çaykur'da yetkili sendika olduğu kararına hükmettiğini hatırlattı.

İSKİ işçilerinden dayanışma gecesi...

İSKİ'nin su sayacı okuma, açma-kapama ve bilgi işlem işlerini devrettiği 3 ayrı taşeron şirketle sözleşmeleri feshetmesiyle işten çıkarılan işçiler, direnişlerine Aksaray'daki İSKİ binası önünde devam ediyorlar. 10 Mart 2010 tarihinden itibaren bekleyişlerini sürdüren İSKİ işçileri, 6 Ağustos Cuma günü Labella Semiramis düğün salonunda, "Taşeronlaşmış hayatlar istemiyoruz" şiarı ile "Direnişteki İSKİ işçileriyle Birlik ve Dayanışma Gecesi" düzenleyecek.

4 Şubat eylemine 3 hapis

TEKEL işçilerinin Ankara'da yürüttükleri mücadele süresince 4 Şubat 2010 günü konfederasyonların aldığı genel eylem kararı uyarınca Lüleburgaz AKP ilçe binası önünde yapılan eylem gerekçe gösterilerek üç sendikacı hakkında açılan dava hapis cezasıyla sonuçlandı.

Lüleburgaz 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen dava sonucunda, Petrol-İş Trakya Şube Başkanı Turgut Düşova, Tüm-Bel-Sen Kırklareli Şube Başkanı Enver Turan ve Kristal-İş Sendikası Trakya Şube görevlisi ve ÖDP Kırklareli İl Başkanı Raif Arda "2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet" gerekçesiyle 1'er yıl 6'şar ay hapis cezasıyla cezalandırıldılar. 1'er yıl 3'er aya düşürülen ceza, 5 yıl denetim uygulanması kaydıyla ertelendi.

Cezalarla ilgili açıklama yapan Petrol-İş, Kristal-İş ve Belediye-İş sendikaları, TEKEL işçilerine verilen desteğin hapisle cezalandırılmasını protesto ettiklerini bildirdiler.

ATO: Aile Hekimliği uygulaması başladı!

Ankara Tabip Odası (ATO), Ankara'da 15 Temmuz günü yürürlüğe giren Aile Hekimliği uygulamasına ilişkin aynı gün basın toplantısı düzenledi.

Toplantıda ATO Pratisyen Hekim Komisyonu Başkanı Mehmet Çakmak'ın gerçekleştirdiği basın açıklamasında, aile hekimliğinin 7 yıldır aşama aşama uygulanan sağlıkta dönüşüm uygulamasının en önemli bölümünü oluşturduğu söylenerek, "Sağlıkta dönüşüm, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinin, hastanın müşteri yapılmasının yani sağlığın kamu hizmeti olmaktan çıkarılmasının adıdır. Aile hekimliği uygulaması da 1. basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesidir." ifadesi kullanıldı.

Aile hekimliği ile sağlık ocaklarının yerine konulan 'sağlık merkezlerine' şimdilerde oluk oluk para akıtıldığı söylendi. "Demek ki yapılabiliyormuş. Demek ki para varmış. Niye yapılmamış? Çünkü her özelleştirme öncesinde olduğu gibi sağlık ocakları da gözden düşürülmek istenmiş. Niye şimdi yapıyor? Çünkü artık oraların yükünden kendini kurtaracak." sözleriyle devam eden açıklamada, vatandaşlara hala 7 gün 24 saat aile hekimine ulaşılabilceği, hastanın ayağına aile hekiminin gideceği gibi gerçekçi olmayan mesajların verildiği ifade edildi.

Açıklamada, TTB'nin bilim adamlarına yaptırdığı araştırmalarda, yoksulların, kırsal kesimde yaşayanların, işsizlerin sağlık hizmetine ulaşma olanaklarının azaldığının, koruyucu sağlık hizmetlerinin aksadığının görüldüğü söylendi.

"Toplum sağlığı açısından kamu eliyle verilmesi hayati ve zorunlu olan 1. basamak sağlık hizmetleri, iş güvencesiz/sözleşmeli, muayenehanecilik mantığıyla çalışan, rekabet etme becerisi beklenen, 1. basamağın asıl işlevi olan koruyucu hizmetler tedavi edici hizmetleri önceleyen, esnaf gibi düşünmesi beklenen aile hekimine emanet edilmektedir." denilen açıklamada, 6 yıllık tıp eğitiminde hastalıkları, korunma ve tedavi yollarını öğrenen hekimlerin şimdi ise "işletmecilik" öğrenecekleri, işletmecilik yapacakları ve işletmeci gibi davranmak zorunda kalacakları ifade edildi.

Referandum süreci v

AKP tarafından hazırlanan Anayasa değişiklik paketi için gerçekleştirilecek olan referandum süreci başladı. 12 Eylül gibi “anamlı” bir günde gerçekleşecek olan referandum dolayısıyla burjuva siyasetinde tansiyon yükselmiş bulunuyor. Zaman geçtikçe bu tansiyonun daha da yükseleceği kesin. “Evetçiler” ve “hayırcılar” olarak bölünen burjuva düzen partileri bu süreci kendi lehlerine çevirebilmek için yoğun bir mücadele veriyorlar.

Bu mücadele, iktidar uğruna verilen gerici bir nüfuz ve güç mücadelesidir. Sertliği, yoğunluğu ve önemi buradan gelmektedir.

Bu iki nedenden dolayı böyledir. İlk referanduma konu olan Anayasa değişiklik paketinin içeriğinden dolaydır. Zira bu paket esas olarak, AKP ve arkasındaki güçlerin iktidar dümenindeki güç ve mevzilerini pekiştirmek ve rakiplerinin elindeki silahları etkisizleştirmek üzere hazırlanmıştır. Öyle ki, AKP’nin karşısındaki güçlerin sığındıkları son siper haline gelmiş olan Anayasa Mahkemesi’nin yapısı değiştirilmekte, özellikle de parti kapatmayla ilgili yetkisi tırpanlanmak istenmektedir. Böylece AKP cephesi önemli bir engelden kurtulmuş olacaktır. Diğerinde ise, hükümetin HSYK (Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu) üzerindeki denetimi arttırılarak, bir süredir yargı alanında yürüyen dalaşmada bir başka engelden daha kurtulmak istenmektedir. Bir diğeri ise, askeri yargının yetki alanını daraltmak yoluyla, askerleri sivil mahkemelerde yargılama kolaylığı sağlamaktır. Bu, son dönemin “Ergenekon” operasyonları sırasında üzerinde tartışma yürütülen bir konuydu. Çünkü Genelkurmay, bazı üst düzey generalleri (özelde Erzincan operasyonunda adı geçen general) sivil mahkemelerde yargılanamayacakları gerekçesiyle koruma altına almıştı.

Bu üç değişiklik maddesi, düzen partilerinin referandumdaki bölünmesinin temel nedenidir. Diğer değişiklik maddeleri, bazı ara kesimler ile emekçilerin desteğini almak üzere pakete konulmuştur. Böylece AKP anayasa değişiklik paketini başka türlü göstererek rakibi karşısında siyasal üstünlük elde etmek niyetindedir. Bu bilindiği içindir ki düzen muhalefeti, özellikle CHP, ilgili üç maddeyi çekin gerisini oy birliğiyle kabul edelim biçiminde manevra yapmak istemiştir.

Referandumdaki mücadeleyi keskinleştiren ikinci neden ise şudur. AKP cephesinin karşısında yer alan güçler AKP’nin bu saldırı hamlesini bir siyasal çıkışı imkanı olarak görmektedirler. Çünkü referandumda olası bir “hayır” sonucuyla sadece AKP’nin iktidar mücadelesindeki atağı göğüslenmiş olmakla kalınmayacak, aynı zamanda bu onun baş aşağı gideceği bir yeni dönemin yolunu açacaktır. Böyle bir yenilginin ardından erken seçim gündeme gelecek, özellikle Kılıçdaroğlu operasyonu yelkenleri şişirilen CHP’ye (ya da CHP-MHP koalisyonuna) hükümet olma fırsatı doğacaktır. Bu nedenle referandum burjuva düzen güçleri açısından tüm güç ve olanaklarını seferber ettikleri son derece önemli bir

siyasal olay haline gelmektedir.

Gerici bir iç iktidar mücadelesinin sahnesi olan referandum sürecinde taraflar, rakipleri karşısında üstünlük sağlamak için işçi sınıfı ve emekçileri yanlarına çekmeye çalışacaklardır. Durumu başka türlü gösterecek, çeşitli vaatlere ve göz boyayıcı söylemlere başvuracaklardır. Geline yerde kimin ne diyeceği büyük ölçüde açıklığa kavuşmuştur.

Oy avcılarının cepheneliği yalan ve aldatmacadır!

AKP anayasa değişikliğini büyük bir “demokratikleşme” hamlesi olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Bu amaçla özenle seçilmiş bir dizi madde pakette yer almaktadır. Ancak paketinin cılası olan bu maddelere yakından bakıldığında, tümüyle göstermelik olduğu anlaşılmaktadır.

Bu maddelerden biri engellilere, yaşlılara ve çocuklara pozitif ayrımcılık yapılması, bir diğeri çocuk istismarına karşı devletin koruyucu tedbirler almasıyla ilgilidir. Kulağa hoş gelse de bunların pratikte hiçbir değeri yoktur. Bir başka madde ise memurlara güya toplu sözleşme hakkı sağlayacak olan maddedir. Tam bir düzenbazlık örneği olan bu maddede toplu sözleşme deniyor ama grev hakkı tanınmıyor. Son olarak paketin en etkili olacağı düşünülen, bunun için de AKP kampanyasının merkezine konulan 12 Eylül darbecilerine yargı yolunu açacak değişiklik maddesidir. Bu değişiklik yapılsa, 12 Eylül darbecilerine yargı yolu açılabilir. Ama darbeci generaller yargılansa da 12 Eylül düzeni devam ediyor ve bizzat AKP tarafından çıkarılan baskı ve terör yasaklarıyla her geçen gün daha da pekiştiriliyor. Dolayısıyla, 12 Eylül darbecilerini yargılama yolu açılması hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi anlamına gelmiyor.

Cila niyetine anayasa değişiklik paketine
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

konulmuş olan tüm bu maddeler “evetçi” burjuva düzen güçleri tarafından etkili bir şekilde kullanılacak, demokratikleşme hayalleri körüklenecektir. Böylece liberal sol çevreler ve aydınlar yedeklenecek, işçi ve emekçiler aldatılacaktır.

“Hayırcı” burjuva muhalefeti ise esas olarak siyasal kampanyasını AKP’nin politikalarının toplumda yarattığı sosyal ve siyasal hoşnutsuzlukları tek potada birleştirmek biçiminde kurmaktadır. Bu cephedeki en etkin siyasal özne durumundaki CHP ile MHP aralarında işbölümü yapmışçasına hareket etmektedirler. CHP daha çok toplumda birikmiş yoğun sosyal hoşnutsuzluğu istismar etmeye soyunurken, MHP de “açılım” fiyaskosuyla toplumda büyüyen gerici şoven öfkeyi istismar etmeye çalışmaktadır. Böylece işçi ve emekçilerin sosyal ve siyasal talepleri ile gerici şoven eğilimleri aynı potada eritilerek gerici iktidar mücadelesi için kullanılacaktır.

Oyuna düşmemenin ilk şartı referandum sandığına gitmemektir!

Referandumda hangi gerekçeyle olursa olsun “evet” ya da “hayır” cephelerinden birine katılmak, ikiye bölünmüş olan düzen güçlerinin yedeğine düşmek anlamına gelir. Bu nedenle ilerici ve devrimci bir tutum almanın ilk koşulu referandum oyununa düşmemek, ne “evet” ne de “hayır” cephesine katılmaktır.

“Evet-Hayır” tuzağını kırmak ise etkin bir mücadeleyi gerektirmektedir. Bunun yolu, işçi ve emekçileri bu tuzak konusunda aydınlatmak, rakip gerici düzen güçlerinden birini seçmek anlamına gelen referandum sandığına gitmemeye çağırarak, bu oyunu bozmak üzere kararlı bir eylemli mücadele yürütmektir. Bu ise boykot demektir. Boykot, işçi ve emekçilerin gerici düzen güçlerini referandum

e devrimci müdahale

oyunuyla baş başa bırakması, bu oyunu etkisiz kılması anlamına gelecektir.

Düzen güçlerinin peşinden sürüklenenler

Solcu geçinen, kimileri sosyalist ya da komünist etiketi taşıyan, büyük bölümüyle de ilerici-toplumsal muhalefet içerisinde konumlanan güçlerin önemli bir kısmı kendilerini “evet-hayır” cenderesine kaptırmış durumdadırlar.

Bunlardan bir kısmı “evetçi”dir. “Evetçi” liberal solcular mücadele gibi bir sorunları olmayan nispeten dar aydın çevreleridir. Ancak yine de AKP cephesinin değişiklik paketine giydirdiği cıvalı ambalaja inandırıcılık kazandırılması için etkili bir rol oynamaktadırlar. Özellikle sermaye iktidarının baskı ve terörüne maruz kalmış, haksızlıklara uğramış ilerici kesimlerin anayasal hayallerle yanıltılmasını sağlamaktadırlar.

“Hayırcı”lar ise siyasal iddiaları ve örgütlülük düzeyleri bakımından önemli bir kesimi oluşturmaktadır. Bunların içerisinde AKP’ye yöneltilmiş “net bir hayır” diyerek, doğrudan düzen solu ile milliyetçi-faşist koalisyon tarafından temsil edilen “hayırcı” cephede konumlanan TKP’nin yanı sıra, anayasa değişikliğinin istedikleri türden bir “demokratik anayasa” olmadığı gerekçesiyle “hayır” diyerek arada durmaya çalışan ÖDP ve EMEP gibi reformist partiler vardır.

Son ikisi “hayırcı” tutumlarını “demokratik anayasa” talebiyle birleştirerek, referandum sürecini bir demokratik hak mücadelesine çevirme iddiasındadırlar. Ancak referandum oyununa net bir tutum alamadıkları ölçüde aldıkları tutum, “hayırcı” cepheye verilmiş utangaç bir destek olmaktan öteye gitmeyecektir. Bu iki reformist parti ve onlara eşlik eden başka bazılarının ortak noktaları, devrimci iktidar ufuklarının olmaması, devrimci mücadele yoluna inanmamalarıdır. Zira onlar anayasal çözümleri aşmayan ufuklarıyla kurulu düzenin sınırlarında muhalefet yapmaktadırlar. Bu halleriyle de hem “hayırcı” burjuva muhalefet cephesine kan taşıyacaklar hem de tersten AKP cephesinin yaymaya çalıştığı anayasal hayallerin güçlenmesine hizmet edeceklerdir. Çünkü AKP’nin değişiklik paketindeki göstermelik maddeleri ilerici bazı toplumsal kesimlere reformistlerin “demokratik anayasası”ndan daha gerçek görünecek, en azından bu kadar da olsa kazanımdır denilerek sahiplenilecektir.

Boykot cephesinde farklılaşan konumlar

Anayasal çözüm çerçevesiyle sınırlı bir ufka sahip olanlar sadece bu reformist partiler değildir. Bugün referandum sürecinde boykot şiarını yükselten bazı güçler de anayasa değişiklik paketini ve referandum oyununu mahkum ettikten sonra, çözüm yolu olarak, “demokratik anayasa” ya da “halkın anayasası” gibi çözümler önerebilmektedirler.

“Boykot” tutumunu belli bir kitle gücüyle

birleştirebilme olanağına sahip olan Kürt hareketi bunlardan biridir. Ancak Kürt hareketine egemen olan siyasal çizginin zaten kurulu düzeni aşmak gibi bir iddiası bulunmamaktadır. Kürt halkının enerjisini seferber ederek Kürt sorunu kapsamında kurulu düzen zemininde birtakım reformlar elde etmek ve bunları anayasal güvenceye almak istemektedir.

Devrimci ve komünist olmak iddiasında olanlar kendilerini bu sınırlara hapsedemezler. Düzenin anayasal oyunlarının karşısına alternatif bir anayasayla çıkamazlar. Tersine, işçi ve emekçilere bu oyunların gerçek içeriğini kavratmalı ve anayasal hayallere vurup devrim yolunu göstermelidirler. Devrim hedefini bir yana iterek “demokratik anayasa” önermek, kurulu düzenin sınırlarını aşmamak, iktidar bilincinden uzaklaşmak sonucuna götürür.

Hedeflerimiz, araç ve yöntemlerimiz...

Komünistlerin bu süreçteki mücadele hedefleri ana başlıklar halinde şöyle özetlenebilir:

İlk olarak, komünistler düzen güçlerinin referandum oyununu bozmayı hedefleyeceklerdir. Bunun için, her iki tarafın da maskelerini indirmeli ve gerçek niyetlerini göstermeliyiz. Emekçilere “evet-hayır” seçiminin gerçekte sahte bir seçim olduğunu anlatmalı, “boykot” tutumunu örgütlemeliyiz.

İkinci olarak, “evet” diyerek AKP’nin demokratikleşme aldatmacasına çanak tutanların ve “hayır” diyerek gerici düzen partilerinin yedeğine düşenlerin işçi ve emekçileri yanıltılmasına engel olmalı, bunun için etkili bir politik mücadele yürütmeliyiz.

Üçüncü olarak, demokratik hak ve özgürlükler için kararlı bir mücadele yürütmek dışında bir yol olmadığını anlatmalı, bu mücadeleyi sokakta

örgütlemeliyiz.

Dördüncü olarak, devrimcilik iddiasında bulunanları da içerisine alan anayasal hayallere karşı sistematik bir ideolojik-politik mücadele yürütmeliyiz.

Beşinci olarak, çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu güçlü biçimde anlatmalıyız.

Altıncı olarak, ideolojik-politik planda işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını temsil ederken pratikte de buna uygun bir konumlanma içerisinde olmalı, süreçten işçi sınıfının ve emekçilerin mücadele gücü ve yeteneğini geliştirecek biçimde yararlanmalıyız.

Çalışmanın ilk ayağı, yoğun bir teşhir, ajitasyon ve propaganda çalışmasıdır. Düzen partilerinin ve onların yedeğindeki güçlerin teşhiri, hak ve özgürlükler için güçlü bir mücadeleden başka yol olmadığı yönünde tok, canlı ve enerjik bir ajitasyon çalışması, anayasal çözüm aldatmacalarına karşı devrim ve sosyalizm seçeneğinin güçlü, etkili ve ikna edici propagandası... Araçları ise doğal olarak bildiri, afiş, duvar gazetesi, pankart vb. merkezi ve yerel materyallerdir. Çalışmanın diğer ayağı ise süreci eylemli bir mücadele süreci olarak örgütlemektir.

Elbette devrimci bir çizgide yan yana gelebileceğimiz örgütlü güçlerle güç ve eylem birliğini de, ne ölçüde gerçekleşeceğinden bağımsız olarak gündemde tutmalıyız. Yanısıra, çalışmanın ortaya çıkardığı işçi ve emekçi duyarlılığını örgütleyecek platformlar kurma çabası içerisinde olmalı, çalışmanın ortaya çıkaracağı sonuçlara bağlı olarak güçlendirmeliyiz.

Son olarak, faaliyeti sınıf zemininde ve sınıfın siyasallaşması ve örgütlenmesi hedefine bağlı olarak yürütmeliyiz. Bunun için işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklar mücadelesiyle referandum çalışmasını, sınıf çalışmasını güçlendirmek amacına uygun biçimde birleştirmeliyiz.

Burjuva muhalefetin kuyruğuna takılanlar...

Anayasa'nın çeşitli maddelerinde yapılması öngörülen değişiklikler için 12 Eylül rejiminin 30. yılında referanduma gidileceğinin kesinleşmesinin ardından bu eksende tartışmalar hız kazandı. Burjuva siyaset sahnesinde bilinen tutumlarla kılıçlar çekilip savaş hazırlıkları hızlandırılırken, sol hareket cephesinde de soruna dair yaklaşımlar ve pratik tutumlar netleşmeye başladı. Geleneksel devrimci hareketin önemli bir bölümü yeni bir anayasa talebi ile birlikte referandumu boykot edeceğini açıkladı. Reformizmin başat temsilcileri olan ÖDP, EMEP, TKP ve Halkevleri ise sandığa giderek "12 Eylül Anayasası'na da, AKP Anayasası'na da hayır!" diyecekler.

"Hayır"cular nereden yola çıkıyor?

Reformistler anayasa değişikliğine neden karşı olduklarını, mevcut taslağın gerçek bir demokratikleşme içermemesi ve AKP'nin siyasal hegemonyayı ele geçirme mücadelesinin bir parçası olarak ortaya çıkması ile gerekçelendiriyorlar. Buradan yola çıkarak AKP'nin sahte demokrasi havariliğinin teşhir edilmesi gerektiğini ifade ediyorlar. Buraya kadar ifade edilenler elbette burjuva siyaset sahnesinin kendi iç çatışmalarını yorumlayıp buradan güncel görevler çıkarmak anlamında önem taşıyor. Ancak bu boyutuyla sol hareketin tamamı, hatta burjuva muhalefet bile AKP'nin gerici çıkar hesaplarını sürekli teşhir konusu yapıyor.

Bu açıdan değerlendirildiğinde, "hayırcı" reformist cenahın tutumunu ele alabilmek için, sürece dair yaklaşımlarına ve bunun karşısına ne koyduklarına da bakmak gerekiyor.

Sürecin örgütlenişine dair en çarpıcı yaklaşım ÖDP'den yansıyor. ÖDP Genel Başkanı Alper Taş imzasıyla 9 Temmuz günü yapılan açıklamada, "*Anayasa değişikliği hazırlanılışı ve sunuluşu itibarıyla anti-demokratiktir*" deniliyor ve "eşitlikçi, özgürlükçü" bir anayasa talebi dile getiriliyor. "*Anayasanın içeriği kadar hazırlanış süreci de demokratik olmalıdır. Toplumun en geniş kesimleri Anayasa tartışmasına eşit ve özgür bir biçimde katılmalı, %10 seçim barajının kaldırıldığı, barajsız bir seçimle bütün siyasi fikirlerin parlamentoda temsiline olanak veren bir kurucu meclis ile Anayasa hazırlanmalıdır*" diyen Alper Taş, özünde burjuva düzen sınırları içinde işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunabilecek bir anayasanın olabileceğini vaaz ediyor.

Bu açıdan bir başka aymazlık örneğini ise EMEP sergiledi. "*Anayasa değişikliğine hayır diyoruz ama...*" diyen Levent Tüzel, referandumda alacakları tutumu ise CHP'nin seçim barajının düşürülmesine ilişkin hazırlayacağı söylenen yasa tasarısına göre belirleyeceklerini açıklamıştı. Kapağı burjuva parlamentosuna atmayı her şeyin önüne koyan ve parlamenter avanaklığın dipsiz kuyusunda gezen EMEP'i bu utançtan bahsedilen tasarının gündeme gelmemesi kurtardı. Ancak EMEP, söz konusu olan sandık olduğunda, kuyruğundan ayrılmadığı Kürt hareketine bile bu uğurda "ihanet" edebileceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Bu pespaye tutumlar bir tarafa, reformist cenahın

bu sürece dair temel yaklaşımını "eşitlikçi-özgürlükçü ve demokratik" (TKP'nin literatüründe "toplumcu") bir anayasa talebi oluşturuyor.

Kimin anayasasını istiyorlar?

Kulağa oldukça hoş gelen "eşitlikçi, özgürlükçü, demokratik anayasa" talebi gerçek anlamını "Hangi koşullar altında?" ve "Hangi sınıfın iktidarında?" sorularıyla birlikte bulur. Devlet egemen sınıfın ezilen sınıflar üzerindeki baskı aygıtı olduğuna göre, devletlerin anayasaları da temel olarak bu baskı aygıtlarının işlevlerini nasıl yerine getireceğini düzenleyecektir. Dolayısıyla burjuvazinin iktidarının hüküm sürdüğü bir ülkede de en "eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik" biçimiyle bile anayasalar işçi ve emekçilerin değil burjuvazinin çıkarlarını savunur.

Öte yandan, burjuva düzende tüm demokratik hak ve özgürlükler, burjuvazinin bahşetmesiyle değil, işçi ve emekçilerin dişe diş mücadeleleriyle kazanılmış, bu hakların ne düzeyde kullanılabileceğini de esas olarak mücadelenin düzeyi belirlemiştir. Özellikle de devrimci çizgide gelişen mücadelelerin basıncıyla burjuvazi batıda işçi ve emekçi sınıflara pek çok taviz vermek durumunda kalmıştır. Bu koşullarda bile "eşitlikçi, özgürlükçü" bir anayasadan söz etmek mümkün değilken, kapitalizmin derin bir kriz içinde belendiği, burjuvazinin bu tür tavizleri verme olanaklarını yitirdiği bugünkü koşullarda, bu düzen aşılmadan, "eşitlikçi, özgürlükçü, demokratik anayasa"nın elde edilebileceği hayallerini yaymak, işçi ve emekçi kitleleri aldatmaktan başka bir şey değildir.

Hangi anayasaya karşılar?

"Eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa" talebi üzerinden baktığımızda, sorunun bir başka boyutu bu talebin neye karşı dillendirildiğidir. Söz konusu olan 12 Eylül Anayasası'dır. Reformistler bu tutumlarını zaten "AKP Anayasası'na da, 12 Eylül Anayasası'na da hayır!" diyerek dile getiriyorlar.

Kuşkusuz 12 Eylül askeri faşist darbesiyle kurulan rejim ve onun anayasası bugün kitle hareketinin önündeki önemli engellerden biridir. Ancak söz konusu olan Türkiye gerçeği olduğunda ve siz "eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa" talebi ile çıktığınızda, karşınıza aldığınız buzdağının sadece görünen yüzüdür.

Burjuva devletler dünyanın dört bir yanında egemenliklerini derin devlet aygıtları ile sürdürüyorlar. Bu aygıtların mevcut anayasaları aşarak hareket ettikleri tüm dünyada biliniyor. Bugünün Türkiye'sinin de gerçek anayasası Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'dir ve burjuvazinin ihtiyaçlarına göre dönem dönem gözden geçirilmektedir (Anayasa referandumu ile yakın bir tarihte bu belgede de bir gözden geçirme yapılacağı geçtiğimiz haftalarda açıklandı). Dolayısıyla, Milli Güvenlik Siyaset Belge'leriyle yönetilen bir ülkede, burjuvazinin sınıf iktidarını hedeflemeden "eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa" talebi ile verilecek her mücadele ve değişimleri ile

dövüşmekten başka bir anlam taşımayacaktır.

Burjuva muhalefetin peşinde sürükleniş

Başından beri dile getirildiği üzere, Anayasa değişikliği talebi özünde AKP'nin devlet mekanizmalarında daha etkin bir konuma gelme ihtiyacının ürünü olarak gündeme gelmiştir. Burada ise esas halkayı yargı kurumu oluşturuyordu. Paketin yargıya ilişkin bölümlerinde Anayasa Mahkemesi'nde yapılan düzenlemenin ardından mevcut değişiklik en azından temel hedefleri açısından AKP gericiliği için büyük ölçüde anlamını yitirdi. Buna karşın genel seçimlere bir yıldan kısa bir süre kalmış olması, burjuva siyaset sahnesi için referandumun asıl anlamını oluşturuyor. Referandum, burjuva siyaset sahnesindeki güçlerin test edilmesi anlamına geliyor. Bu yanı sıra burjuva muhalefetin asıl hedefi artık mevcut paketi engellemekten çok seçimlerden önce AKP karşısında moral üstünlüğü ele geçirmektir.

İşin bu yanı sıra özünde reformizmin temsilcilerinin de temel gayesi durumunda. Ufku burjuva parlamentosunu aşmayan reformizm bir kez daha her kötülüğün anası olarak sermaye devletinin kendisini değil, hükümeti görüyor, kendi konumlanışını ve söylemlerini buna göre belirliyor. Burada ise mevcut kötülüğün anası AKP olduğuna göre, reformistlerimizin görevi de ne olursa olsun AKP'yi geriletmektir. Sonu CHP-MHP burjuva muhalefetin ve tabii ki karşı çıktıkları 12 Eylül Anayasası'nın mimarı olan ordunun peşine takılmak olsa da, bu onlar için önemini çoktan yitirmiştir.

Reformizmin temel karakteristiğinin boşalan koltukları doldurarak daha da sağa kayma olduğu düşünüldüğünde, burjuva muhalefetin peşindeki bu kaba konumlanış da anlamını daha rahat bulmaktadır. Bugün aldıkları tutumun bu anlama gelmediğini iddia etseler de, girilen yol bu yoldur.

Devrimcilerin ödediği bedeller referandum aldatmacasına malzeme yapılamaz...

12 Eylül'ün hesabını işçi ve emekçiler soracaktır!

Düzen içi çatışmanın son aşaması anayasa değişikliği paketi ile birlikte yeniden alevlendi. Çatışan taraflar bu kez de “12 Eylül ile hesaplaşma” ya da “AKP ile hesaplaşma” ekseninde yarattıkları kutuplaşma ile işçi ve emekçileri kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Özellikle AKP'nin demagog liderinin yaptığı açıklamalar, bu gerici odağın kendi sahte demokratlığına toplumu inandırmak için büyük çaba harcayacağını gösteriyor.

AKP şefinin “timsah gözyaşları”

AKP'nin anayasa referandumunu “12 Eylül askeri darbesi ile hesaplaşma” adı altında pazarlamaya çalıştığı biliniyor. Bunu yaparken de sol sosa bulanmış söylemler havada uçuşuyor, demagogik açıklamalar birbirini izliyor.

Erdoğan'ın 20 Temmuz günü AKP grup toplantısında anayasa referandumu üzerine yaptığı konuşma ile söz konusu ikiyüzlülük tekrar ortaya serildi. 12 Eylül ile hesaplaşma nutukları atan Erdoğan, sermaye devleti tarafından katledilen iki yiğit devrimciyi de kendi gerici propagandasına alet etti. 12 Eylül'de idam edilen Erdal Eren ve Necdet Adalı'yı aynı dönemde idam edilen Mustafa Pehlivanoğlu isimli ülkücü-faşist ile birlikte anan AKP şefi, böylece çok yönlü bir demagojiyi devreye sokmuş oldu. Konuşmasının devamında, AKP'li Ertuğrul Günay gibi düzen temsilcisi isimlerin yanı sıra Muhsin Yazıcıoğlu ve Alparslan Türkeş gibi tescilli faşistlerden de “12 Eylül mağduru” olarak bahseden Erdoğan, böylece “boncuk dağıtma” işini daha da geniş bir tabana yaymış oldu.

AKP şefi meclis grup toplantısında yaptığı konuşmada anayasa paketine neden ‘evet’ denmesi gerektiğini anlatmak için timsah gözyaşlarına sığındı. 12 Eylül darbesinin yarattığı vahşeti ortaya koyarak devrimcilerin ödediği bedelleri kendisine malzeme yapmaya çalışan Erdoğan, bunun için Erdal Eren ve Necdet Adalı gibi iki yiğit devrimciyi seçti. İlk olarak Adalı'nın hikayesini anlatan Erdoğan, ‘77 yılında tutuklanan Adalı'nın ‘80’de idam edildiğini, kendisini yargılayan hakim bile suçsuz olduğunu düşünmesine rağmen idama engel olamadığını söyledi. Erdal Eren'in ise yaşı büyütülerek idam edildiğini söyleyen Erdoğan, tüm bu idamların cuntanın suçu olduğunu belirtti.

Erdoğan'ın devrimcilerin gördüğü baskı ve zulmü anlatırken 12 Eylülcü generallerin bilindik “hem sağı hem solu ezdik” demagojisini de tersten desteklediği görüldü. AKP şefi faşist katil Mustafa Pehlivanoğlu'nun da idamını anlattı ve katilin mektubunu okurken gözyaşlarını “tutamadı”. Eren ve Adalı ile birlikte anılan Pehlivanoğlu'nun ise Balgat katliamına karışan ve ellerinde onlarca devrimcinin kanı bulunan faşist beslemelerden biri olduğu biliniyor. Erdoğan demagogilerine destek vermek için devrimciler ile birlikte arsızca böylesi katillerin de adını anıyor. Üstelik Alpaslan Türkeş ve Muhsin Yazıcıoğlu'nun da 12 Eylül mağduru olduğu söylemlerini öne sürüyor.

Erdoğan'ın bu konuşması hasmı Kılıçdaroğlu tarafından da hızla yanıtladı. Kılıçdaroğlu AKP'nin sahtekârlığından dem vurarak Erdoğan'ın gözyaşlarının “timsah gözyaşları” olduğunu söyledi. CHP Genel Başkanı, 12 Eylül'de gerçek bedeli kendilerinin ödediğini de iddia ederek, devrimcilerin ödediği bedeli kendi ‘hayır’ söylemlerine destek olarak kullanmaya çalıştı. Böylece ilerici ve devrimci güçleri hedefleyen askeri faşist darbe, düzen partileri tarafından benzer biçimlerde propagandalara konu edildi.

AKP 12 Eylül'ün çocuğudur ve güncelidir!

Tartışmaların gündeminde yer alan 12 Eylül askeri faşist darbesinin ülkenin neoliberal politikalar çerçevesinde şekillenmesini ve bunun önündeki engel olan devrimci güçlerin tasfiye edilmesini amaçladığını yinelemeye gerek dahi yok. Oysaki AKP tarafından temsil edilen gerici-liberal kesimler kendilerinin bu darbeye karşı durdukları gibi bir demagoji yaparak devlet içerisindeki etkilerini ve hakimiyetlerini güçlendirmeye çalışıyorlar.

AKP'nin kökeninde yatan islami gericiğin 12 Eylül sonrası özel olarak sola karşı ve onun yerini tutması için tırmandırıldığı ve desteklediği biliniyor. Bu haliyle AKP'nin 12 Eylül'ün çocuğu olduğunu söylemek yanlış olmaz. ‘AKP’ biçimindeki kuruluş aşaması ise Amerikan emperyalizmi ile girilen pazarlıkların sonucu olarak karşımıza çıkmıştı. Yani AKP bizzat ABD tarafından desteklenen ve 12 Eylül rejiminin tesviyesinden geçmiş

ve makyajlanmış bir biçimde sürmesi misyonu ile hareket eden bir güç olarak karşımızda duruyor. AKP'nin hükümet olduğu dönemden bu yana gerçekleştirdiği icraatlarına bakmak bile bunu görmek için yeterlidir.

Erdoğan'ın bugün gözyaşları ile anlattığı işkenceler, idamlar, infazlar bizzat AKP eliyle aynı biçimde uygulanmaktadır. Devlet terörü olarak tanımlayabileceğimiz uygulamalara dair ÇHD, İHD, TİHV vb. kurumların hazırladığı çok sayıda rapora bakmak bile AKP'nin nasıl da 12 Eylül'ün devamı olduğunu ve onu aratmayacak uygulamalara imza attığını gösteriyor. AKP tarafından bir nostaljiymişçesine anlatılan 12 Eylül rejimi, bugün hala devrimcilikte ısrar eden güçler için canlılığını koruyor.

AKP şefi Erdal ve Necdet'in infazını gözyaşları ile anlatıyor. Oysa AKP hükümeti döneminde yaşanan yargısız infazların haddi hesabı yok. Engin Çeber'in gözaltında işkencede katledilmesi, devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın sokak ortasında infazı, katliamların halen sürdüğünü tüm yakıcılığı ile gösteriyor.

12 Eylül hukukundan dem vuran ve yargının askeri vesayetten kurtulamadığını söyleyen Erdoğan'a ise kendi hükümetleri döneminde afiş asmak, yasal yayınları bulundurmak, derneğe gitmek gibi sözde suçlamalarla kaç kişinin tutuklandığını sormak gerekiyor. Yine sokak ortasında polis tarafından sorgusuz-sualsiz katledilen yüzlerce kişi ya da zindanlarda tecrit ve ölümcül hastalıklarla boğuşan tutsaklar, AKP'nin demokratlığını ortaya

koymakta.

Sözde açılımlarla sorunları çözeceğini vaadederek AKP'nin Kürt açılımının geldiği nokta da, AKP'nin 12 Eylül'ün devamı olduğunu gösteriyor. Ordunun inkar ve imha çizgisi bugün kendisi tarafından aynen sahipleniliyor ve Kürt halkına yönelik devlet terörü her türlü kirli araç ve yöntemle tırmandırılıyor. Kürt halkı 12 Eylül'den bu yana aynı faşist devlet terörüne ve kirli savaşa maruz kalıyor. AKP şefi bir yandan işkenceden dem vururken öte yandan da öldürülen gerillalara işkence yapılmasını gündeme getiren BDP yöneticilerine ateş püskürüyor, adeta işkenceyi savunuyor.

İşçi ve emekçilerin 12 Eylül ile birlikte gaspedilen haklarının da AKP döneminde daha da tırpanladığı ortada. Hakları gaspedilen işçiler sendikal mücadele vermek istediklerinde ve haklarına sahip çıktıklarında devletin zoru ile karşılaşılıyor, biber gazı ve copa maruz kalıyor. TEKEL işçilerine reva görülen saldırı ve hakaretler 12 Eylül'ü tüm canlılığı ile yaşatmaya yeterli. Bugün de tüm direnişler ve mücadele çabaları aynı biçimde bastırılıyor.

Demokratik hakların kullanımı ise AKP hükümeti zamanında olabildiğine azaltıldı. Basın üzerinde kurulan denetim, yeni çıkarılan sansür yasaları, 1 Mayıs Taksim tartışmaları ve yıllarca İstanbul'un gaza boğulması AKP'nin zihniyetinin 12 Eylülcüler'den hiç de farklı olmadığını gösterdi.

Kıscacası dün Necdet Adalı'yı, Erdal Eren'i, Hıdır'ı, İlyas'ı ve onlarca devrimciyi katleden devletle ile bugün Engin Çeber'i, Alaattin Karadağ'ı katleden, işçilere, emekçilere, devrimcilere, Kürt halkına yönelik baskı ve zoru tırmandıran aynı

sermaye devletidir. Devletin içerisindeki güç odakları birbirleriyle dalaşırken ne kadar karartmaya çalışırlarsa çalışsınlar, bu gerçeği değiştiremezler. Hepsisi de asalak burjuvazinin o ya da bu kanadının güdümünde, emperyalizmin hizmetinde kalmaya mahkumdur. Bu kimlikleri ise onları katliama, baskı ve zora mecbur bırakmaktadır.

Hesabı işçi ve emekçiler soracaktır!

AKP'nin ya da diğer düzen partilerinin devrimci değerleri kullanmaya-karalamaya çalışmaları ilk değil. AKP cenahının Denizler'i Ergenekoncu ilan etme, Nâzım'dan şiirler okuma gibi hamleleri hafızalarda hala tazedir. CHP'nin ise sol değerlere

yönelik sistemli bir sahiplenme çabası içerisinde olduğu, bununla prim toplamaya çalıştığı zaten gizli-saklı değil. Ancak 12 Eylül üzerinden yürüten anayasa tartışmalarında her iki kanat da bu yöneme daha fazla başvuracak gibi görünüyor.

Bu saldırılara karşı uyanık olmak ve devrimci mirasa özüne uygun biçimde sahip çıkmak büyük bir önem taşımaktadır. Devrimcilerce ödenen bedellerin “evet-hayır” biçimindeki düzen içi tuzaktan korunması için 12 Eylül rejimi ile gerçek hesaplaşmanın yolunun da ortaya konması gerekiyor. Askeri faşist darbeden ve onun hizmet ettiği kapitalist rejimden hesap sormanın yegâne yolu ise işçi ve emekçilerin sosyalizm yolunda mücadelesinden geçiyor.

Ayna'dan Erdoğan'a...

“Bir halk bu kadar akılsız yerine konulmaz!”

BDP Mardin Milletvekili Emine Ayna, 20 Temmuz günü partisinin Konya'da düzenlediği anayasa referandumu konulu etkinliğe katılarak siyasal gelişmelere ilişkin çeşitli açıklamalarda bulundu. Özellikle sermaye hükümetinin başbakanı Erdoğan'ın aynı gün AKP grup toplantısında 12 Eylül üzerinden yaptığı demagojik ve ikiyüzlüce konuşmaları hedef alan Ayna, “Kenan Evren'in gözü arkada kalsın. Kendisinin yaptığının aynısını yapan bir hükümet yaşıyor” ifadesini kullandı.

“Evren'in gözü arkada kalsın, aynısını yapan bir hükümet yaşıyor”

BDP Konya İl Başkanlığı tarafından gerçekleştirilen etkinlikte konuşma yapan Ayna, AKP'nin hazırladığı yeni anayasada da Kürt halkının taleplerinin karşılanmadığını vurgulayarak Kürt halkına referandumu boykot etme çağrısı yaptı.

Ayna, Erdoğan'ın AKP grup toplantısında gerçekleştirdiği ‘12 Eylül'ün acı yanları’ temalı demagojik konuşmasını da hedef alan açıklamalarda bulundu. Bir halkın bu kadar akılsız yerine konulamayacağını söyleyen Ayna “Kenan Evren'in gözü arkada kalsın. Kendisinin yaptığının aynısını yapan bir hükümet yaşıyor” dedi.

İlk üç madde dahil Anayasa'nın bütünü değişmeli

İlk üç maddesine vurgu yaparak Anayasa'nın bütününe değişmesi gerektiğini söyleyen Ayna, “Kimliğimle var olmak istiyorum” diyen bir Kürtün referandumda evet oyu kullandığı takdirde kendi dili ve haklarıyla yaşama talebinin olmayacağını dile getirdi. 12 Eylül günü yapılacak olan referandumu, 12 Eylül askeri anayasasının meşrulaştırılması olarak tanımlayan Ayna, AKP hükümetine ve yeni anayasaya karşı mücadeleyi yükselteceklerini vurguladı.

HPG gerillalarının cenazelerine dönük vahsete de değinen Ayna, işkence fotoğraflarının CD'lerini Tayyip Erdoğan'a ve İlker Başbuğ'a gönderdiklerini belirtti. BDP'nin iyi niyetine rağmen Erdoğan'ın saldırgan tavrını koruduğuna dikkat çeken Ayna “Siz bu halka inkarı, işkenceyi, zulmü dayatırsanız bu halkın öfkesini artırırsınız, Bu halkın aklını sakın küçümsemeyin.” açıklamasında bulundu.

Kemal Türkler'in katlinin 30. yılı

ISK ve T. Maden İş Sendikası'nın eski Genel Başkanı Kemal Türkler, bir süikast sonucu öldürülmesine ilişkin, Türklerin katillerinden Ünal Osmanağaoğlu hakkında verilen beraat kararının Yargıtay tarafından bozulmasının ardından tekrar başlayan yargılama süreci devam ediyor.

20 Temmuz günü Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde gerçekleştirilen duruşmaya başka bir suçtan tutuklu bulunan sanık Osmanağaoğlu, rahatsız olduğu gerekçesiyle getirilmedi. Sanığın hazır bulunmaması üzerine mahkeme heyeti duruşmayı 21 Temmuz gününe ertelerken sanığın yine hazır bulunmaması üzerine duruşma 23 Eylül 2010 tarihine erteledi.

Kemal Türkler'in kızı Nilgün Soydan duruşmanın ardından oyalama taktiklerine tepki gösterdi.

Cinayetin üzerinden 30 yıl geçmiş olması gerekçesiyle yürütülen zaman aşımı tartışmalarına ilişkin açıklama yapan Türkler ailesinin avukatı “Mahkeme karar vermeden zaman aşımı olmaz” dedi. Türkler ailesinin avukatları söz konusu cinayetin insanlık suçu kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini savunuyor ve davanın zaman aşımına uğrayamayacağını ifade ediyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Metal işçileri TİS'e hazırlanıyor...

MİB, metal işçilerini mücadeleye çağırıyor!

MESS Grup Toplu İş Sözleşme görüşmeleri yaklaşırken Metal İşçileri Birliği çeşitli yerelerde faaliyetlerini sürdürüyor.

GOP'ta hazırlıklar

GOP ve Topkapı'da çalışan öncü metal işçilerinin bölgedeki metal işçilerinin birliğini sağlamak için sürdürdüğü çalışmalar kapsamında 18 Temmuz günü toplantı gerçekleştirdi. GOP ve Topkapı'da çalışan öncü metal işçilerinin bir araya geldiği toplantı, metal işçilerinin birliğinin önemine değinen açılış konuşmasıyla başladı. Metal TİS sürecine de vurgu yapılan konuşmanın ardından söz diğer katılımcılara bırakıldı.

Söz alan katılımcılar da metal işçilerinin birliğinin önemine değindiler.

MİB'in programının da tartışıldığı toplantıda MİB Topkapı-GOP Şubesi oluşturulması karara bağlandı. Bir araya gelen öncü işçiler Topkapı-GOP MİB Girişimi olarak faaliyet yürütme kararı aldılar.

Kartal

MİB Kartal Yürütmesi, Temmuz ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda ilk olarak sempozyumun değerlendirmesi yapıldı. Ardından Kartal bölgesinin durumu üzerine konuşuldu. Yaklaşan TİS süreci üzerine etkin bir faaliyet örülmesi kararlaştırıldı. Bu karar üzerine Kartal'da tüm metal işçilerinin katılacağı, TİS taleplerinin, örgütlenme ve mücadele hattının tartışılacağı bir toplantı yapma kararı alındı. Toplantının ön sürecini örmek için çeşitli materyallerin çıkarılması ve etkin bir şekilde kullanılması kararlaştırıldı. Toplantı 1 Ağustos Pazar günü saat 16.00'da gerçekleştirilecek.

Bursa'da MİB toplantısı

Bursa Metal İşçileri Birliği'nin, daha önce anket, bülten dağıtımı ve bilgilendirme stantları ile sürdürülen faaliyeti, birliğin önüne koyduğu yeni hedeflerle güçlenerek ilerliyor.

14 Temmuz günü gerçekleştirilen Metal İşçileri Birliği Bursa İl Yürütmesi toplantısında Bursa'daki metal sektörünün tablosu ele alındı, birliğin bu alanda yapacağı çalışmaların önemi üzerinde duruldu ve TİS sürecinin anlamı vurgulandı. Toplantıda ayrıca önümüzdeki dönem yürütülecek çalışmalar ve bu temelde belirlenen hedefler tartışıldı. Bir yandan metal işçilerine yönelik çeşitli araçların kullanılması gerektiği belirtilerek, Ağustos ayı içerisinde daha geniş kitle toplantılarının gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı.

Manisa'da mücadele çağırısı

Metal İşçileri Birliği'nin TİS görüşmelerini ele alan bildirileri Manisa'da metal işçilerine ulaştırıldı. İşçilerin yoğun olarak servislere bindiği Laleli ve Dış Mahalle servis duraklarında gerçekleştirilen bildiri dağıtımı sırasında işçilerle çeşitli sohbetler gerçekleştirdi.

Manisa'da fabrikalarda özellikle Türk Metal Sendikası örgütlü. Sohbetler sırasında işçilerin sendikaya karşı tepkili olması dikkat çekti. İşçiler şu ana kadar TİS görüşmeleriyle ilgili sendikanın kendilerine herhangi bir bilgilendirmede yapmadığını ifade ettiler.

Bildiri alan bazı işçiler ise "Bildiriye okuyayım aklıma yatarsa sendikacıyla görüşürüm, zaten konuşacaktım" derken, bildiride geçen taşeronlaştırma ve esnek çalışma maddeleri üzerinden de bu maddelerin kabul edilmemesi gerektiğini dile getirdiler.

İzmir'de metal işçileri toplandı

Metal İşçileri Birliği İzmir İl Yürütme toplantısı Kemalpaşa, Torbalı, Çiğli, Bakırçay Havzası ve Manisa'dan metal işçilerinin katılımıyla 18 Temmuz günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde gerçekleşti.

Toplantı, MESS kapsamındaki bir demir çelik fabrikası olan **Habaş**'tan bir işçinin toplu sözleşme ve metal toplu sözleşmelerinin önemi üzerine yaptığı konuşmayla başladı. Metal toplu sözleşmelerinin, son 12 yıldır sürekli ihanete uğrayan metal işçileri için bu dönemki önemine değindi. Ardından söz alan diğer metal işçileri değişik yönleriyle Metal TİS'lerinin öneminden bahsettiler. Toplantıda konuşan **Çiğli Organize**'den bir metal işçisi de Metal İşçileri Birliği'nin TİS'lerle ilgili bugüne kadar yapmış olduğu çalışmaları aktararak önümüzdeki dönem planlamalarından bahsetti. Bu çalışmanın büyümesinin tek yolunun herkesin taşın altına elini daha fazla koymasından geçtiğini vurguladı. Toplantılara katılan metal işçilerinin daha fazla görev alması gerektiğini ifade eden metal işçisi, Metal İşçileri Birliği'nin Metal Grup TİS sürecindeki temel taleplerini sıralayarak bu taleplerin metal işçilerinin bu dönemki olmazsa olmaz talepleri olduğunun altını çizdi.

Sonrasında söz alan **Çiğli Organize**'den başka bir metal işçisi de sendikaların durumundan bahsederek işçilerin birliğinin her şeyden daha önemli olduğunu ve genel olarak işçilerin tüm sorunlarının çözücü halkasının bu olduğunu söyledi. Çiğli Organize'de başarısızlığa uğrayan bir sendikalaşma deneyimini de aktaran metal işçisi, işçilerin tabanda birliğinin sağlanması durumunda sonucun başarısızlık olmayacağını söyledi. "İşçiler tüm işleri sendikacılar

bırakmamalı, işleri taban komiteleri kurarak çözme yoluna gitmeli" dedi.

Torbalı'da kurulu bir döküm fabrikasında çalışan metal işçisi ise yaşadığı bir örnek üzerinden sendikalara olan güveninin sarsıldığını ifade etti. **Kemalpaşa**'da Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu ve MESS kapsamında olan bir döküm fabrikasından bir işçi ise fabrikasındaki süreci aktararak şu anda yetki tespitiyle uğraştıklarını ve bu süreç tamamlandıktan sonra toplu sözleşmeyi daha fazla gündemlerine alacaklarını, sendikanın fabrikada bir TİS komitesi kurduğunu söyledi. **Manisa**'dan bir metal işçisi ise Manisa Organize'nin tablosunu sunarak sendikalı işyerlerinin tamamının MESS kapsamında olduğunu ve toplu sözleşmeyle ilgili işçilerin hiçbir bilgisinin olmadığını, hatta işyeri işçi temsilcilerinden biriyle görüştüğünü ve onun bile toplu sözleşmeden haberi olmadığını söyledi. Toplantıya katılan diğer işçiler de fabrika ve bölgelerinden örnekler vererek metal sektöründeki son durum üzerine geniş tartışmalar yürüttüler.

MESS kapsamında olan ve **Türk Metal Sendikası**'nın örgütlü olduğu bir fabrikada çalışan bir metal işçisi, çalıştığı için toplantıya katılamadı. Toplantıda öncesinde Metal TİS'leriyle ilgili anketi dolduran işçinin aktarımları toplantıda dile getirildi. Toplantıdan bir gün önce İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'ne gelerek, toplantıya katılamayacağını belirten Birleşik Metal-İş üyesi bir **Delphi Dizel** işçisi de Metal TİS'leri ile ilgili fabrikasındaki durumu aktardı. Sendikanın işten çıkan vardiyayı sendikada toplayarak Metal TİS'leriyle ilgili toplantı yaptığını aktardı. Her iki işçi de çalışmalara dâhil olacaklarını ifade ettiler.

Toplantıda, metal işçilerinin katılımı arttıkça MESS kapsamındaki fabrikalarda süreçler hareketlendirilebilirse toplantıların ve toplam TİS çalışmasının amacına daha fazla hizmet edeceği vurgulandı. Toplantı sonunda yapılan önerinin kabul edilmesiyle Metal İşçileri Birliği TİS Komitesi oluşturuldu ve komitenin her ay düzenli toplanması kararı alındı.

Sincan'da Yunus Dönmez'le dayanışma...

Çalıştığı ağır iş koşullarından dolayı astım-bronşit hastalığına yakalanan Yunus Dönmez ile ilgili Sincan'da bir toplantı düzenlendi.

18 Temmuz Pazar günü Sincan İşçi Derneği'nde yapılan toplantıda ilk konuşmayı Yunus Dönmez gerçekleştirdi. Dönmez öncelikle Buse Metal'deki çalışma koşullarının ne kadar ağır olduğunu anlattı. Patronların işçi sağlığına kaynak ayırmadığını belirten Dönmez, Metal İşçileri Birliği'nin yönlendirmesi ile kendini daha güçlü hissetmeye başladığını ifade etti.

Sincan İşçi Derneği çalışanı konuşmasında: tersanelerde, maden ocaklarında ve birçok sanayi havzasında işçilerin her gün ölümle karşı karşıya gediğini ifade etti. İşçilerin ölümden korkmayıp örgütlenmekten korktuğu söylenirken bu tür sorunların ancak fiili mücadeleyle çözülebileceğinin altı çizildi. Hukuksal mücadelenin fiili mücadeleyle beraber ele alınması gerektiği dile getirildi.

Mücadele bayrağı UPS işçilerinin elinde...

UPS'de direniş kazanacak!

Son aylarda farklı sektörlerde yaşanan direnişler arasında, uluslararası kargo tekeli UPS'de (United Parcel Service - Birleşmiş Paket Servisi) işten atma saldırısına karşı direniş ateşini yakan TÜMTİS üyesi işçilerin mücadelesi öne çıktı. Dünya çapında 200'den fazla ülkede faaliyet gösteren UPS'de örgütlenme adımını atan işçilerin mücadelesi farklı illerdeki fiili direnişlerle devam ediyor. Kölece çalışma ve yaşam koşullarının hüküm sürdüğü UPS'nin devasa büyümesinin altında ise emek sömürsü yatıyor.

Kölelik düzeni hüküm sürüyor

UPS, *Fortune Dergisi* tarafından yapılan değerlendirmede havayolu, demiryolu, kamyon taşımacılığı ve lojistik şirketler arasında en yüksek ortalamayı elde ederek sıralamayı belirleyen 9 kriterin hepsinden en yüksek puanı almış. 2009 yılının "lideri" olan UPS, 200'den fazla ülkede faaliyet gösteren ve son yıllarda uluslararası ticarete en çok büyüyen firmalar arasında yer alan bir kargo devi konumunda bulunuyor.

2009 yılı toplam ciro su 46 milyar doları bulan UPS'nin Türkiye'deki aktarma merkezleri ve şubelerinde 5 bin civarında işçi çalışırken dünya çapında ise 408 bin işçiyi çalıştırdığı ifade ediliyor. Türkiye'de 81 ilde toplam 290 şube ve servis sağlayıcı aracılığıyla faaliyet gösteren UPS, bünyesindeki taşıeron firmalar aracılığıyla işçilere uzun ve kölece çalışma koşulları dayatıyor.

UPS patronu özellikle Türkiye gibi 'ucuz emek cenneti' olan ülkelerdeki üretimini taşıeron şirketler aracılığıyla yapıyor. Çok düşük ücretlere, günde 10-14 saat ve insanca çalışma koşullarından uzak çalışma biçimlerinin hüküm sürdüğü UPS'de çalışan işçilerin, öğle yemeklerini bile çalıştıkları bantların önünde yemeleri, kölelik düzenini özetlemeye yetiyor.

Örgütlenme süreci

UPS Kargo işçileri 2009'un Ekim ayında, Amerika'da örgütlü Teamster Sendikası ve Türk-İş'e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'nın (TÜMTİS) da üst örgütü olan Uluslararası

Taşımacılık İşçileri Federasyonu'nun (ITF) Türkiye'de yaptığı toplantı sonrası örgütlenmeye başladılar. 2010'un Nisan ayının ikinci haftasında içerde yürütülen sendikal çalışmanın açığa çıkmasının hemen ardından ilk olarak 7 işçi, ardından 15 işçi işten atıldı. UPS'nin İstanbul Mahmutbey'deki aktarma merkezi önünde başlayan direnişin ardından (21 Nisan) geri adım atan UPS patronu, 24 işçiyi tekrar işe aldı. Ancak işten atmalar farklı aralıklarla sürdü. 5 Mayıs'tan itibaren kapı önündeki direniş başladı. Direnişle beraber içerde yürütülen sendikal örgütlenme faaliyeti de devam etti. İlk olarak İstanbul'da Mahmutbey ve Kurtköy'deki aktarma merkezlerinde başlayan direniş kısa bir süre sonra İzmir'e sıçradı. TÜMTİS, Balıkesir UPS'de 19 Temmuz günü yaşanan işten atma saldırısının ardından burada da direniş başlattı. Şimdiye kadar işten atılan sendika üyesi işçilerin sayısının 150 civarında olduğu ifade ediliyor.

Direniş büyüyor, polis ablukası sürüyor!

Direnişin şu anki merkezi İstanbul Mahmutbey'deki aktarma merkezi. Çalışan işçi sayısının ağırlığının burada toplanması nedeniyle UPS'nin can alıcı yeri burası. Bu yüzden devletin kolluk kuvvetleri patron talimatıyla Mahmutbey'e konuşlanmış durumda.

İşçiler ilk 1,5 ay boyunca sabah ve paydos saatlerinde sloganlarla kararlılıklarını gösterdiler. İçeriye mesaj verdiler. Daha sonra içeriye taşıeron servislerini sokmamak için barikatlar kuruldu, devletin kolluk güçleriyle dişe diş bir mücadele yürütüldü. UPS direnişçileri ve TÜMTİS yöneticileri darp edildi, gözaltına alındı. İşçiler, bu saldırılarla birlikte devletin kolluk güçlerinin asıl "misyonları"nı daha net olarak gördüler. Direnişi kırmak amacıyla içeriye sokulmak istenen taşıeron işçisini geri dönmek üzere gönderdiler. Direnişçi işçiler ve sendika bunu dışarıdan getirilen direniş kırıcı işçilere durumu anlatarak ve kararlılıklarını göstererek gerçekleştirdi.

UPS patronu, direnişi böyle kıramayacağını düşünerek "İki Nokta Güvenlik" adında başka bir taşıeron şirketle anlaştı. Bu şirketin sahibi ise eskiden emniyet müdürlüğü çalışan bir polis memuru.

hemen ardından kimi zaman 8-10 çevik aracı, panzer, TOMA vb. UPS patronunun hizmetine verildi. Ayrıca narkotik masa hariç tüm İstanbul Emniyeti birimleri burada toplandı!

Kuşkusuz içeride ve dışarıda örgütlülüğü dağıtmak için UPS patronu elinden geleni yapıyor. UPS patronu, devletin kolluk güçlerini de arkasına alarak direnişçi işçilere gözdağı vermeye ve direnişi kırmaya çalışıyor. Kolluk güçleri sabah işçilerin geldiği saatte geliyor ve direnişçi işçiler gidene kadar direniş yerinde konumlanıyorlar. İçerde güvensizlik yaymaya çalışıyorlar. Direnişi kırmak için içeri sokulan taşıeron işçilerin direnişçi işçiler tarafından ikna edilerek geri dönmeleri üzerine polis şefi servisi zorla içeriye sokmaya çalışıyor. Ancak bu müdahale sonuçsuz kalıyor. Zira taşıeron işçiler ilk yarım saat içinde kaçır gibi alanı terk ediyor. Bugüne kadar resmi izinleri kullanılmayan işçilere direnişle birlikte izin hakları veriliyor. Kuşkusuz tüm bunlar direnişin gücünü gösteriyor. UPS'de devletin kolluk güçlerinin direnişi kırmak yönündeki müdahalelerine karşı fiili bir mücadele hattı oluşturulmuş durumda.

TÜMTİS'in tutumu ve iş örgütlülüğü...

TÜMTİS, "fiili-meşru mücadele hattı" savunan ve Türk-İş'te muhalif olarak bilinen bir sendika. UPS direnişi nezdinde bunu bir kez daha göstermiş durumda. İşçiler, bu nedenle sendikaya güven ve bağlılık duyuyorlar. Çünkü her an yanlarında olan sendika yöneticileri işçilerle diyalog halinde. Polis barikatının en önünde kararlı bir şekilde ne yapacağını net bir şekilde ortaya koyabiliyor ve pratiğe geçirebiliyor. TÜMTİS UPS direnişinde maddi-manevi tüm imkanlarını seferber etmeye çalışıyor.

Tüm bunlar gerçekten anlamlı çabalar ancak kendi içerisinde yeterli olmadığı/olmayacağı da açıktır. Sendikanın eksik bıraktığı en önemli nokta ise işçilerin eğitimidir. Kuşkusuz direniş bir okuldur fakat bu tek başına yeterli değildir. Direniş çadırının aynı zamanda bir okul işlevi görmesi gerekmektedir.

Örneğin Mahmutbey aktarma merkezinde 80 civarında direnişçi işçi var. Fiili-meşru mücadele denildiği bir durumda özellikle direnişçi işçileri bilinçlendirmek, işçilerin irade ve inisiyatifi

geliştirebilmek için çok yönlü bir çaba ortaya koymak gerekir. Bu iki açıdan çok önemlidir.

Birincisi, direnişi güçlendirmek ve kazanımla bitirmek işçilerin bilinçlenmeleriyle mümkündür. İkincisi kazanımların kalıcılılaşabilmesi için ciddi bir eğitim olmazsa olmaz bir koşuldur. Bu anlamıyla eğitim grupları oluşturulabilir ya da gün boyu direniş alanındaki işçilere çeşitli konular üzerine eğitim verilebilir. Kuşkusuz farklı birtakım yoğunluklar olabilir fakat eğitim olmazsa olmaz bir ihtiyaçtır. Ayrıca işçi inisiyatifini açığa çıkararak dinamizmi korumanın ve direnişi yaymanın bir aracı olacak komisyon ve komitelerin kurulması bugünün en önemli ve acil bir ihtiyacıdır.

Örneğin oluşturulacak bir basın komitesi aracılığıyla gazetelerin köşe yazarlarına ve TV program sunucularına UPS Direnişi'ni anlatan bir dosya hazırlanarak sunulabilir. Ya da direnişçi işçilerin çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak ve dayanışmayı örgütlemek için bir komite oluşturulabilir.

Yanısıra işçilerin kendi aralarındaki bağları daha da kuvvetlendirmek için ev ziyaretleri örgütlenebilir. İşçilerin kaynaşması ve kenetlenmesi direnişin akıbeti bakımından önem taşımaktadır. İç dayanışmanın ve paylaşımın güçlendirmesi için bile bir komite kurulabilir. İşçi ailelerini de direnişe katabilmek ve direnişin bir parçası haline getirmek bir başka ihtiyaçtır. Ailelerin de bu mücadelenin birer parçası haline getirilmesi sorumluluğuyla hareket edilmelidir. Direnişin gidişatını, sorunlarını ve ihtiyaçlarını değerlendirmek için tüm işçilerin katıldığı kolektif değerlendirme toplantıları yapılarak işçilerin aktif birer direnişçi olmaları sağlanabilir. Kolektif bir ruhun ve ortak bir kimliğin yaratılması mücadele açısından olmazsa olmaz bir koşuldur.

Sınıf dayanışması yükseltilmeli

UPS direnişi şimdiye kadarki direnişlerle karşılaştırıldığında yoğun bir destek gördü. Özellikle Mahmutbey aktarma merkezinin Kurtköy'e göre daha merkezi bir yerde bulunması ve işçi sayısının fazla olması nedeniyle yurtdışı ve yurtiçinden daha çok destek aldı. Bu tablonun yaratılmasında sendikanın ve işçilerin kararlı, militan duruşlarının da payı var. İzmir'de, Kurtköy'de ve Mahmutbey'de bunun örneklerini görüyoruz. İşçiler ve sendikacılar dışı dış bir mücadele yürütüyorlar. Bu sınıf dayanışması büyütülmeli ve diğer direnişteki işçiler ziyaret edilerek deneyimler ortaklaştırılabilir. Ayrıca direnişi bölgedeki fabrika ve işletmelere yaymak ve sınıf kardeşlerinin desteğini almak için çeşitli araçlarla yaygın bir seslenme yapılabilir.

Fabrikalar bölgesinde bulunması ve uluslararası bir şirkette olmasından dolayı UPS direnişi çevredeki fabrika ve işletmelerin patronlarını tedirgin ediyor. Direnişin tüm bölgeye taşınması bu nedenle önem kazanmaktadır. Yakın bir mesafede bulunan Yurtiçi Kargo, MNG Kargo ve Hey Tekstil gibi fabrikalara yönelmek ve direnişle sınıf dayanışmasını güçlendirme çağrısı yükseltmek bir zorunluluktur. Direnişler sınıfın diğer bölüklerine de taşınabilir.

UPS'de direnişin başladığı ilk günlerde, hemen yanındaki küçük tekstil atölyelerin bulunduğu plazayla yakın temas yoktu. Fakat süreç içerisinde UPS işçilerinin, devletin kolluk güçlerinin saldırılarına maruz kalmaları ve buna karşı net duruşları buradaki işçileri de ister istemez etkiledi. 1 ay boyunca sessiz kalan işçiler artık saldırılara karşı sloganlarıyla destek veriyorlar. İşçiler pencerelerden alkış ve sloganlara eşlik ederek sınıf kardeşlerine desteklerini sunuyorlar.

Komiteler kurulup aktifleştirilmediği ve işçilerin sadece direniş yerine gelip gitmeleriyle sınırlı

kalmaları halinde önümüzdeki günlerde direnişin birçok sorunla karşılaşması kaçınılmaz hale gelecektir. Bunun önüne geçmek için işçiler aktifleştirilmelidir.

Kısaca sendikal örgütlülük ne kadar önemli ve hayati ise sınıf dayanışmasının örgütlenebilmesi de bir o kadar önemlidir. Özellikle İstanbul'da bir dizi direnişin sürdüğü bugünkü koşullarda bir 'Direniş Platformu' oluşturmak ve sınıf dayanışmasını güçlendirmek bir ihtiyaçtır. Eylemli birleşik bir mücadele hattının yaratılması direnişlerin kazanması bakımından önem taşımaktadır. Her hafta merkezi bir alanda gerçekleştirilecek eylemlerle bunun yolu açılabilir. Ayrıca öncü işçilere dayalı bir taban inisiyatifinin güçlendirilmesi ve örgütlenmesi bir başka ihtiyaçtır.

Sınıf devrimcilerinin tutumu...

BDSP direnişin başından beri UPS direnişine omuz vermektedir. Dar grupçu kaygılardan uzak bir hanlayışla işçilerin birleşik, militan ve siyasal bir mücadele hattını temel alarak hareket etmektedir. Sınıf devrimcileri işçileri sadece sendikal mücadele açısından siyasal olarak da bilinçlendirme kaygısıyla hareket etmektedir. Bunun yanısıra UPS direnişini sınıfın diğer bölüklerine taşımak için çeşitli araç ve yöntemleri kullanmaktadırlar. *Kızıl Bayrak* gazetesine direnişle ilgili her türlü gelişmeyi yansıtarak işçi ve emekçileri bilgilendirmektedirler. *"UPS'de işçiler sendikal hakları için mücadele ediyor... Sınıf dayanışmasını yükseltelim!"* şiarlı afişleri direniş

yerinin etrafına ve diğer fabrikaların çevresine yaparak sınıf dayanışmasını örgütlemeye çalışmaktadırlar.

Bölgede bulunan Halkevleri, ÖDP, EHP'nin yerel güçleriyle birlikte sınıf dayanışmasını örgütlemek için çeşitli eylem, etkinlik ve maddi destek kampanyaları yürütmektedirler. Bu yönlü çabalar önümüzdeki günlerde de devam edecektir. UPS direnişiyle dayanışmayı yükseltmek için çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Küçükçekmece-GOP-Topkapı'dan sınıf devrimcileri

TÜMTİS üyeleri kaza geçirdi

18 Temmuz Pazar günü yapılması planlanan TÜMTİS Gaziantep Şube Genel Kurulu'na katılmak üzere yola çıkan TÜMTİS Bursa Şube yöneticileri, 17 Temmuz günü TEM otoyolu Tarsus-Adana istikameti Damlama mevkiinde trafik kazası geçirdi.

Kazada TÜMTİS Bursa Şubesi Mali Sekreteri Hasan Yetan ve Şube Sekreteri Yaşar Dünder hayatını kaybetti. Kazada ayrıca, TÜMTİS yöneticilerine yardım etmeye çalışan Abdullah Doğan isimli kişinin de hayatını kaybettiği, yaralanan 4 TÜMTİS yöneticisinin de ayakta tedavi edildiği belirtildi.

Sendika yöneticilerini taşıyan aracın şoförünün kaygan yolda direksiyon hâkimiyetini kaybetmesi sonucu araç takla atarken yaşanan ölümler ve yaralanmaların, araçtan sağ olarak çıkan TÜMTİS üyelerine ve onlara yardım etmek isteyen kişilere yabancı plakalı bir TIR'ın çarpması sonucu meydana geldiği belirtildi. Kazanın ardından TIR sürücüsü tutuklanırken kazada hayatını kaybeden Hasan Yetan 18 Temmuz Pazar günü Boğazköy'de toprağa verildi. TÜMTİS yöneticileri kaza sonrası müdahalenin çok geç yapıldığını belirterek tepkilerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / Bursa

UPS direnişi kazanıma kilitlendi!

Amerika merkezli uluslararası kargo tekeli UPS'nin İstanbul'da Mahmutbey ve Kurtköy'deki aktarma merkezlerinin yanı sıra İzmir'deki aktarma merkezinde süren direnişlere Balıkesir de eklenmiş bulunuyor.

UPS'de işe iade davası

UPS patronu tarafından farklı tarihlerde işten atılan işçiler gruplar halinde işe iade davası açarken 15 Temmuz günü işten atılan ilk 19 işçinin duruşması Bakırköy 11. İş Mahkemesi'nde görüldü. UPS'nin Mahmutbey'deki aktarma merkezi önünde direnişlerini sürdüren işçilerin katıldığı duruşmada ÇHD İstanbul Şubesi Çalışma Komisyonu da gözlemci olarak yer aldı. Tez-Koop-İş Sendikası'nın da destek verdiği duruşmada, iki tarafa da delil ve tanıkların bildirilmesi için 20 gün süre verilirken bir sonraki duruşma 25 Ağustos'a ertelendi. Duruşma sonrasında yapılan açıklamada hukuki süreç ve direnişle ilgili basına bilgi verildi.

ÇHD İstanbul Şubesi Çalışma Komisyonu adına yapılan konuşmada ise UPS işçilerinin kararlılıkla sürdürdükleri mücadelenin yanında olunacağı ifade edildi. İşe iade davası açan 2. grup UPS işçisinin ilk duruşmaları ise 27 Temmuz günü yine Bakırköy 11. İş Mahkemesi'nde görülecek.

Samka'dan UPS'ye destek

Pendik Kurtköy'de kurulu Samka Metal'de işten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Samka işçileri, UPS'nin Kurtköy'deki aktarma merkezi önünde direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi işçilere destek ziyaretinde bulundular. Samka işçileri, TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik ve direnişçi işçiler tarafından sloganlarla karşılandılar. Ziyarete TÜMTİS adına yapılan konuşmada, direnişin seyrine dair bilgilendirmede bulunuldu. TÜMTİS temsilcisi, Samka işçilerine yaptığı konuşmada sınıfın birlik ve beraberliğinin önemine değindi. Samka Metal işçileri adına konuşan direnişçi işçilerden Gül Taştan da sınıfın birlik ve beraberliğine vurgu yaptı.

BDSP'den UPS işçilerine ziyaret

BDSP, işten atma saldırısına karşı direnişte olan UPS işçilerine 17 Temmuz günü dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

AKSA Jeneratör önünde toplanan BDSP'liler, "İşgal, grev, direniş! UPS'de direniş kazanacak! / BDSP" pankartının arkasında direnişin sürdüğü Mahmutbey aktarma merkezine yürüdüler. Yürüyüş sırasında polislin kamerayla görüntü alma ve taciz girişimleri sınıf devrimcileri tarafından boşa düşürüldü.

Direniş alanında BDSP adına yapılan konuşmada UPS işçilerinin tüm işçi sınıfı adına mücadele ettiklerinin altı çizildi. BDSP'lilerin UPS direnişi için üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirecekleri belirtildi.

UPS işçileri adına ise TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun konuşma yaptı. UPS direnişinin sektördeki örgütsüz işçiler için örnek teşkil ettiğini belirten Dursun, BDSP'nin direnişin başından bu yana kendileriyle dayanışma içinde olduğunu söyleyerek ziyaret için teşekkür etti.

Direnişçi İSKİ işçilerinin de yer aldığı BDSP ziyareti sırasında, DHF de UPS işçilerini ziyaret etti. "Yaşasın UPS işçisinin hak alma mücadelesi! Birlik,

mücadele, zafer!" pankartı arkasında yürüyüşle direniş alanına gelen DHF'lileri, UPS işçileri ve BDSP'liler sloganlarla karşıladılar.

Kurtköy'de işten atmalar

UPS'nin Kurtköy'deki aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren işçilere 20 Temmuz tarihinde işten atılan bir UPS işçisi daha katıldı. İşten atılmanın gerekçesi ise, direnişçi diğer bir UPS işçisinin kardeşi olmasıydı.

20 Temmuz günü UPS işçilerini ziyaret eden BDSP'liler, UPS işçilerine Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısını ulaştırdı. Gazetede yer alan UPS direnişiyle ilgili haberler ve "UPS işçileri sendikal hakları için mücadele ediyor... Sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı gazetenin arka kapağı işçilerin dikkatini çekti. Arka kapaktaki çatlamış UPS logosunun üstünde yer alan TÜMTİS bayrağını ve direnişçi işçilerin fotoğrafının yer aldığı düzenlemeyi anlamlı bulan işçiler Kızıl Bayrak'a teşekkür ettiler. Ayrıca Kızıl Bayrak'ta yayınlanan UPS logosunu aktarma merkezine giren tüm kargo şoförlerine özellikle gösterdiler. İşçilerin gazeteye ilgisi yoğundu.

Balıkesir'de UPS direnişi

İstanbul ve İzmir'den sonra UPS direnişinin sürdüğü illere Balıkesir de eklendi. TÜMTİS, Balıkesir UPS'de yaşanan işten atma saldırısı üzerine direniş başlattı.

UPS'nin Balıkesir Ambarlar Birliği karşısındaki merkezinde çalışan sendika üyesi bir işçi, 19 Temmuz günü iş akdi feshedilerek işten atıldı. İşten atma saldırısının ardından UPS önünde direniş başlatan TÜMTİS ise, UPS'deki örgütlenme mücadelesinin tüm hızıyla devam edeceğini belirtiyor.

Balıkesir'deki örgütlenme faaliyetlerini yürüten TÜMTİS Bursa Şubesi ise zor günler geçiriyor. 18 Temmuz günü, TÜMTİS Gaziantep Şube Genel Kurulu'na katılmak üzere yola çıkan TÜMTİS Bursa Şube yöneticilerinin geçirdikleri kazada Şube Mali Sekreteri Hasan Yetan'ın ve Şube Sekreteri Yaşar Dündar'ın yaşamlarını yitirmesi, örgütlenme faaliyetleri açısından çeşitli aksamalara yol açıyor.

İzmir'de Çarşamba eylemleri...

UPS'nin İzmir'deki aktarma merkezi önünde direnişe geçen işçiler, sendikal haklarına sahip çıkmak için her çarşamba günü fabrika önünden başlayarak

20 Temmuz 2010 | Kurtköy

gerçekleştirdikleri yürüyüşlerini bu hafta da sürdürdüler.

21 Temmuz sabahı aktarma merkezi önünde toplanan işçiler araçların çıkış yaptığı arka kapıya yürüdüler.

Eylemde konuşan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli, UPS patronuna seslenerek baskıların son bulmasını istedi.

Konuşmasını UPS'ye sendika girene kadar mücadelelerine devam edeceklerini vurgulayarak sürdüren Günseli, bu süreçte her türlü eylem ve çabayı ortaya koyacaklarını belirtti. UPS patronunun, onurlarıyla direnen işçiler karşısında boyun eğeceğini söyleyen Günseli, UPS işçilerine seslenerek "Tehdit edenlere asla boyun eğmeyin, onurluca dimdik ayakta durun. TÜMTİS olarak bizler, bu direniş kazanılincaya kadar her türlü eylemi yapmaya hazırız" dedi.

BDSP, Alinteri, DHF, Mücadele Birliği'nin yanı sıra park bahçe işçilerinin de destek verdiği eylem boyunca sloganlar coşkuyla atıldı.

BDSP'li sınıf devrimcileri, eylem sonrasında bir süre direnişçi UPS işçilerinin yanında kalarak süreçle ilişkin sohbetler gerçekleştirdiler. Kararlılık ve coşkuları konuşmalarına da yansıyan işçiler, kazanacaklarına olan inançlarından hiçbir şey kaybetmediklerini, UPS patronuna daha da öfkeli olduklarını ve UPS'ye sendika girene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Bursa – İzmir

Mamak 7. Kültür-Sanat Festivali'nde buluşalım...

Yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesini güçlendirelim

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali, 6-7-8 Ağustos'ta geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği çağrısını büyütüyor...

Yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesini inatla ve kararlıkla güçlendirelim, Mamak İşçi Kültür Evi'nde birleşelim, örgütlenelim!

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı devrimci bir mücadele mevzisi olarak örgütlenen Mamak Kültür Sanat Festivali'nin 7.'sini işçi ve emekçilerle buluşturmak için hazırlıklara başlamış bulunuyoruz. Mamak İşçi Kültür Evi'nin kültür sanat mücadelesinde açtığı bu mevzi, yılların devrimci birikimi, deneyimi, devrimci çalışmadaki ısrar ve sürekliliğin ürünü olarak dünden bugüne ulaştı. Mamak'ta büyük bir emeğin ve devrimci iradenin üzerinden yükselen Mamak Kültür Sanat Festivali, 7 yıl önce sınıfın devrimci kültür sanat mücadelesinin önemli bir temsilcisi olma çabasıyla örgütlenmeye başlanmıştı. Mamak İşçi Kültür Evi yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı mücadeleyi gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünyanın yapı taşlarını örecek sürdürdü. İşçi ve emekçilerin yaşamlarının birer öznesi olması için üretimin, paylaşımın, dostluğun ve kardeşleşmenin adı olan Mamak Kültür Sanat Festivali'ni kolektif bir mevzi olarak harekete geçirme çabasını ortaya koydu. Bu çaba emekçilerin çıkarsız, karşılıksız bir dünyanın özlemi ve yakıcılığı etrafında yan yana gelmesi ile ete kemiğe büründü. Umutsuz ve sindirilmiş, geleceksizliğe mahkûm edilmiş milyonların kendi sınıf kardeşleri ile yan yana gelerek burjuva ideolojisinin gerici etkisine karşı devrimci bir barikat örebileceğinin somut bir göstergesi oldu. Dünden bugüne insanlığın baskı ve zorbalığa direnişle ördüğü bir geleneğe sahip çıkarak işçileri, emekçileri sermaye düzeninin saldırılarına karşı mücadele bilincini geliştirmek için büyük bir çaba gösterdi.

Çürümüş sermaye düzeni, tüm toplumsal yaşamı kendi yoz kültürü ile zehirlemeye devam etmektedir. Sermaye düzeni sefalet çukuruna mahkûm edilmeye çalışılan milyonlarca işçi emekçinin ayağa kalkmasını engellemek için bilinçleri ve değerleri yıkmaya, hiçleştirilmeye ve değersizleştirmeye çalışıyor. İşte bu noktada maddi olarak yaşamlarını sürdürme olanaklarından yoksun bırakılan işçi ve emekçiler bunun doğrudan sonucu olarak kültürel ve sanatsal olanaklardan da yoksun bırakılıyorlar. Tarihsel ve sınıfsal olarak belleksizleşme emekçileri çürütüyor. Buna karşılık tepeden tırnağa örgütlü sermaye sınıfı; ekonomik, siyasal ve kültürel olarak iktidarda olmanın tüm olanaklarını değerlendiriyor. İşte işçi ve emekçilerin mahkum edildiği bu tablo bilinçli ve örgütlü bir sınıf olan burjuvazi tarafından yaratılıyor. Burjuvazinin bu anlamda elde ettiği başarı ise işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır. İşçi ve emekçilere düşen görev ise, elbette bu yıkım tablosuna örgütlü bir şekilde dur demektir. İşçi ve emekçiler, dayatılan kölelik koşullarına, baskı ve zora karşı birlikte ve ortak mücadele etmek için yan yana gelmek, sorunlarını tartışmak ve çözüm yollarını bulmak zorundadırlar. Burjuvazi ise böylesi bir örgütlenme çabasının kendi sınıf çıkarlarını tehdit

ettiğinin bilincinde olarak ideolojik ve fiziksel olarak emekçileri kuşatmaktadır. İşçi emekçilere bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin değişmez olduğuna dair bilim dışı düşünceleri aşılamaktadır. Bu açıdan reformist akımlar ve sendikal bürokrasi ise, bu ideolojik saldırıyı yürüten burjuvazinin işini kolaylaştırmak üzere düzene karşı biriken öfkeyi kontrol altına almaya çalışarak sermaye iktidarından medet umulmasını sağlayacak bir siyasal hatla emekçileri kötürümleştirmeye çalışmaktadır.

Diğer yandan ise, sermaye düzeni örgütlenmeye yönelik fiziki saldırılarını hızlandırmıştır. Tüm dünyada ve Türkiye'de bu çerçevede kapitalist krizin faturasını ödemeyi kabul etmeyen emekçilerde biriken öfkeyi bastırmak için baskı ve terör arttırılmaktadır. Örgütlü bir sınıfın gücünün farkında olan sermaye sınıfı her fırsatta örgütlülüklerimize saldırmaktadır. Saldırılarının gerisinde, hem korkuları hem de bu düzenini değişmezliği düşüncesini kabul ettirme çabası vardır. Son 1 yılda emperyalist kapitalist dünyanın efendileri polis devleti uygulamalarına hız vermiştir. Bir yandan demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı anlamına gelen faşist yasalarla işçiler emekçiler kontrol altına alınmaya çalışılırken, diğer yandan da sermayenin kolluk kuvvetleri dünyanın dört bir yanında kölelik koşullarına karşı örgütlenen sokak eylemlerine ve grevlere azgınca saldırmaktadır.

İşte bu yüzden geleceksizlik tablosunun karşısında tek alternatif olan devrim ve sosyalizm mücadelesine daha sıkı sarılmalıyız.

Festival, bu yukarıdaki çerçeve üzerinden işçi sınıfını gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatılmayan bir dünya mücadelesine kazanmaya çalışan, sürekliliği olan siyasal faaliyetimizin yılları bulan birikiminin bir ürünüdür. Kapitalist düzenin karşısında yeni bir dünyanın ve kültürün mücadelesinin devrimci bir mevzisi. Bu siyasal faaliyet, işçi ve emekçi kitleleri devrimci sınıf mücadelesine kazanma mücadelesinde güçlenmiş, tüm enerji ve çabasını bu temelde yoğunlaştırarak bugüne taşınmıştır. Bu çaba, gücü ve etkisi, eksik ve zayıf yönleri ile birlikte, kitlelerin devrimci enerjisini ortaya çıkarma hedefine kilitlenmiştir. Kitlelere güvene dayalı bu anlayış sayesinde, kitle çalışmasında

pek çok yeni araç etkin bir şekilde kullanılabilmiştir. Diğer yanıyla sanatın toplumsal yaşamın bir parçası olarak ele alınması yaklaşımını mevcut sınırlı olanaklarla harekete geçirmeye çalışılmaktadır. Böylece kültürün ve sanatın bir avuç elitin elinden çekip alınarak sınıfın devrimci değerleri ve ideolojisi ekseninde bir üretimin konusu yaparak, işçi ve emekçilerin doğal yaşamının bir parçası haline getirme hedefine uygun hareket edilmektedir. Bu yeni bir gelenek olarak kültürün ve sanatın işçi sınıfının ve emekçilerin tüm yaşam alanlarına yoğun bir emek, ısrar ve kararlılıkla taşıma yönünde adımlar atıyor, bu alanı devrimin bir nefes borusu haline getirmeye çalışıyoruz.

Sermaye sınıfının yarattığı gerici toplumsal atmosferin karşısında devrimci sınıf politikasının gücü ve etkisinin gündelik siyasal mücadelenin içerisinde arttırılacağı bilinciyle bu anlamda yılların birikimi ve deneyimi ile geleceğe yürümeye devam ediyoruz.

Festivali güçlendirelim, kardeşlik sofrasında buluşalım!

Her yeni faaliyet Mamak İşçi kültür Evi için işçi emekçilerin gelecek güzel günleri yaratma mücadelesinin bir parçasıdır. Umutsuzluğa karşı umut, karamsarlığa karşı ılık olarak özgür bir geleceğin tohumlarını atmaya çalışıyoruz. İşte Mamak 7. Kültür Sanat Festivali de bu bakışla hazırlanmaktadır.

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali krizin faturasını kapitalistlere ödetme çağrısının güçlü bir mevzisi olarak işçi ve emekçilerin sesi soluğu olma kararlılığı ile sermayeye karşı birleşme ve örgütlenme çağrısını büyütüyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için...

7. Kültür Sanat Festivali türkülerin ve ağıtların öfke ve acı yüklü olduğu günlerde Kürt halkı ile dayanışma çağrısı yapıyor. Sermaye düzeni ve ABD başta olmak üzere tüm emperyalist güçler Ortadoğu'daki direniş odaklarını ortadan kaldırarak sömürü ve baskılarını arttırmayı hesaplıyorlar. Başta Kürt halkına karşı sermaye düzeninin tirmandırdığı

Geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı
Mamak 7. Kültür-Sanat Festivali'nde buluşalım!
6-7-8 Ağustos Saat: 19.00
Tekmezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı
8 Ağustos Saat: 10.00
Tekmezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı
Kardeşlik sofrasında kahvaltıda Mamaklı emekçiler sorunlarını tartışıyor...

* Mamak İşçi Kültür Evi
 * Müzik Topluluğu - *Şiir Topluluğu
 * Halkoyunu Atölyesi - *Tiyatro Atölyesi
 * Sincan İşçi Derneği (Sİ - DER) Müzik Topluluğu
 * Mustafa Özarslan
 * Gökhan Kılıç
 * Ersin Perçim
 * Umut Yurdusar -Yeter Sanatçı
 * Taylan
 * Şorej
 * Deniz Arslanbaş
 * Barış Çetin
 * 'Ve Sanat' Tiyatro Topluluğu
 * Sinevizyon gösterimleri

Mamak İşçi Kültür Evi
 İrtibat: Tıp Fakültesi Cad. No: 255/B Tuzluca'yı Telefon: 389 59 57

kirli savaşa karşı ve tüm Ortadoğu halklarıyla işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde dayanışma büyütülecektir.

Geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı örgütlenmeye, örgütlüklerimize sahip çıkmaya...

Sermaye iktidarı, kapitalist sistemin çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda işçi ve emekçilerin mücadele arayışlarının ve örgütlenme girişimlerinin önünü kesmek için demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamaktadır. Bu ağır siyasal baskı atmosferi ancak işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi büyütmesiyle dağıtılabilecektir.

Mamak 6. Kültür sanat Festivali'nin "Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olacağız" çağrısına yanıt vererek yan yana gelen emekçilerin gerici, yoz burjuva kültüre karşı geleceğin sınıfsız sömürsüz dünyasının etrafında birleşmişlerdi. Bu kapitalizmin yarattığı karanlığa karşı çıkarsız, karşılıksız örülen bir geleceğin, özgür bir yaşamın sosyalist bir dünyanın çağrısının yarattığı etkiden rahatsız olan sermaye düzeni Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarını gözaltına alıp tutuklayarak bu çağrıdan duyduğu korkuyu bir kez daha göstermiştir. Ancak anka misali küllerinden yeniden doğanların tarihten bugüne taşıdığı dirençli, umut yüklü sesimizi boğmaya hiçbir güç yetmeyecektir.

Mamak 7. Kültür Sanat Festivali'ne coşkuyla yürürken emeklerimiz ve işçi sınıfının değerleri etrafında yoğun bir paylaşım ve üretimle Mamak İşçi Kültür Evi çalışmalarını sürdürüyor. Emekçilerin, gençlerin kendi öz üretimlerinin sergileneceği festivale müzik topluluğu, halkoyunu atölyesi, şiir atölyesi yoğun bir hazırlıkla insani değerlerimizin çürütülmesine karşı kolektif bir çabayla çalışmalarını sürdürüyor. Bu yıl yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı çağrıyı geleceksizliğe, güvencesizliğe mücadeleyle birleştiren Mamak İşçi kültür Evi işçi, emekçi ve sanatçı dostların katkıları ile birlikte kolektif bir emekle festivali ilmek ilmek örüyor.

Tüm işçi ve emekçileri; sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın çağrıcısı olan Mamak Kültür Sanat Festivali'ne katılmaya ve Mamak İşçi Kültür Evi ile dayanışmayı büyütme ve sesimizi boğmaya çalışanlara inat geleceğimiz için yan yana gelmeye çağırıyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi Festival Hazırlık Komitesi

Adıgüzel ve Gerçek davasının ilk duruşması görüldü

İstanbul Avcılar'da polis tarafından kurşunlanan Ömer Adıgüzel ve Özkan Gerçek isimli devrimcilerin ilk duruşması, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 21 Temmuz günü görüldü.

Gerçek ve Adıgüzel aileleri tarafından duruşma öncesi adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Polis terörüne son! PVSK iptal edilsin" pankartının açıldığı eylemde, Ömer Adıgüzel ve Özkan Gerçek'in resimlerinin yanısıra Esenyurt - Avcılar polisi tarafından infaz edilen komünist işçi Alaattin Karadağ, polis tarafından kurşunlanarak felç bırakılan Ferhat Gerçek ile Şerzan Kurt ve Feyzullah Ete gibi polis terörüne maruz kalan birçok kişinin resimleri taşındı.

Aileler adına basın açıklamasını Özkan Gerçek'in ağabeyi Mesut Gerçek gerçekleştirdi. Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel isimli iki devrimcinin, 8 Kasım 2009 tarihinde Avcılar Denizköşkler Mahallesi'nde, dur ihtarına uymadıkları ileri sürülerek polis tarafından kurşun yağmuruna tutulduğunu hatırlatan Mesut Gerçek, polisin öldürme kastıyla 60-80 el arası ateş ettiği olayda iki devrimcinin ölümcül bir yara almamış olmasının sadece bir tesadüf olduğunun altını çizdi.

Gerçek, kısa süreli bir kovalamacanın ardından yaralı yakalanan iki devrimcinin, mahallelilerin gözü önünde asfaltla yatırılarak öldüresiye tekmelendiğini ve hiçbir tıbbi müdahale yapılmayarak karakolda iki saat boyunca işkenceye maruz kaldığını belirtti. PVSK ve TMY'de yapılan değişikliklerle birlikte polis infazlarında yaşanan artışa da değinen Gerçek, Esenyurt polisinin bu konudaki sicilinin kamuoyu tarafından bilindiğini vurguladı.

Kocaeli 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan devrimcilerin, polisin kasten ve bile bile öldürme girişiminin üstü örtülmek istercesine en üst sınırdan ceza istemiyle yargılanacaklarını söyleyen Gerçek, başka gençlerin polis kurşunuyla ölmemesi için PVSK'nın iptal edilmesini istedi.

Açıklamanın ardından Çağdaş Hukukçular Derneği adına Av. Güray Dağ konuşma yaptı. PVSK ile artan polis terörüne değinen Dağ, hükümetin polise sınırsız yetkiler verdiğini vurgulayarak PVSK'nın iptal edilmesini taleplerini yineledi.

Dağ'ın ardından ESP il yöneticisi Ersin Sedefoğlu söz alarak, ESP'nin Gerçek ve Adıgüzel ailelerinin vermiş olduğu mücadeleyi desteklediğini belirtti. Sedefoğlu, polis terörünün son bulması ve PVSK'nın iptal edilmesi için mücadelelerini sürdüreceklerini söyledi.

Eylemin ardından, Ömer Adıgüzel ve Özkan Gerçek'in ailesi, yakınları ve avukatları, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya katıldılar. Duruşmayı ÇHD üyesi avukatlar da takip etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şerzan Kurt'u vuran silahın polise ait olduğu netleşti

Muğla'da polis kontrolünde gerçekleşen ülkücü-faşist saldırısı sırasında Muğla Üniversitesi öğrencisi Şerzan Kurt'un ölümüyle sonuçlanan olayların ardından G.Ş. adlı polis tutuklandı. Muğla Cumhuriyet Başsavcılığı'nın açtığı soruşturma kapsamında hazırlanan ve Muğla Ağır Ceza Mahkemesi'ne sunulan iddianamede çarpıcı ifadeler yer veriliyor. Muğla Valisi Ahmet Altıparmak'ın Kurt'u vuran silahın polise ait olmadığını açıklaması savcılığın iddianamesi ile yalanlandı. Savcılık, incelenen kamera kayıtlarından Kurt'u vuran kişinin polis G.Ş. olduğunun açıkça görüldüğünü belirtiyor.

Görgü tanıkları, iddianamede geçen ifadelerinde G.Ş.'nin hedef gözeterek ateş ettiğini ve Kurt'u vurduğunu belirtmişlerdi. Söz konusu gizli tanık ifadeleri şöyle:

"Polislerle heykel tarafından gelen grubun karşı karşıya kaldığı sırada üniformalı polislerin arasından çıkan kel kafalı, çizgili, uzun kollu tişört giyen polis olduğunu düşündüğü bir kişinin elinde silah olduğu halde üniformalı polislerin ortasından elindeki silahı öğrencilere doğrultarak birden fazla ateş ettiğini, bu ateşle birlikte öğrencilerden birisinin vurularak yere düştüğünü (...) beyan etti."

Gizli tanığın, kamera kayıtlarından da teşhis etmesi üzerine, Kurt'u vuran polisin G.Ş. olduğu netleşmiş oldu. Tüm verilerin G.Ş.'nin aleyhine olmasına rağmen savcılık elinden gelen en hafif suçlamayla iddianameyi oluşturdu.

Savcılık iddianamesinde G.Ş.'nin ateş etmesiyle yere düşen Şerzan Kurt'un "yere düşerken başının muhtemelen göstericiler tarafından atılan ve olay anında asfalt üzerinde bulunan taş veya benzeri bir cisme çarptığı" ifadeleri yer alıyor. G.Ş. için "öldürme kastıyla olmasa dahi göstericilerin üzerlerine onlara isabet edecek şekilde ve ölüm meydana getirecek şekilde ateş ettiği" söylenirken, dava "olası kastla nitelikli adam öldürme" suçlamasıyla 10 Ağustos günü Muğla 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlayacak.

Panama'da emekçiler Amerikancı rejime geri adım attırdı!

Kapitalist/emperyalist sistemin işçi sınıfı ile emekçileri hedef alan neoliberal saldırısı, dünyanın dört bir yanında devam ediyor. Saldırının dozu ülkeden ülkeye farklılık gösterse de, hedefi aynı; işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmak, esnek üretimi dayatmak, taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmak, demokratik sosyal kazanımları gasp etmek, eğitim, sağlık gibi temel hizmetleri özelleştirmek/paralı hale getirmek ve bu sayede sermayenin sömürü alanlarını açmak... Diğer bir ifadeyle neoliberalizm, işçi sınıfı ve emekçilere köleliği dayatmak, buna karşı direnenleri ise, sosyal “yükler”den arındırılıp salt bir şiddet aygıtı olarak tahkim edilen devlet zoruyla ezmektir.

Küresel çapta devam eden bu saldırının en pervasız uygulayıcıları, çoğu zaman emperyalizme bağımlı devletler olmaktadır. ABD uşağı bir rejimle yönetilen Orta Amerika ülkelerinden Panama da, işçi ve emekçi düşmanlığında sınır tanımayan devletlerden biridir. Son dönemde saldırının dozunu arttıran bu ülkedeki Amerikancı faşist rejim, hem kitlesellik hem militanlık yönüyle güçlü bir direnişle karşılaştı.

Başında Ricardo Martinelli adlı asalak bir kapitalistin bulunduğu Panama'daki faşist hükümeti, “Yasa 30” (Ley 30) adı altında başlattığı kapsamlı saldırı ile sadece sosyal hakları değil, demokratik hak ve özgürlükleri de toptan ortadan kaldırmayı hedefliyordu. Yani sadece işçi sınıfını değil, emekçileri ve gençliği de hedef alan Amerikancı rejim, saldırıya maruz kalan toplum kesimlerinin toplu direnişine çarpınca geri adım atmak zorunda kaldı.

İlk direniş muz işçilerinden...

Panama rejiminin Haziran 2010'da gündeme getirdiği saldırı, işçi sınıfının sendikal örgütlenme ve grev hakkını ortadan kaldırmayı hedefliyor; kamu emekçilerinin örgütlenme ve hak arama mücadelesini yasaklıyor; öğrenci gençliğin örgütlenme, toplanma ve eylem yapma hakkını elinde alıyor.

İşçi sınıfını, emekçileri, gençliği zapturapt altına almaya heveslenen Amerikan uşağı rejim, aynı anda asalak patronlara keyfi işten atma hakkı tanıyor, dahası kapitalistleri tazminat ödeme ve diğer sosyal yükümlülüklerden muaf tutarak, vahşi sömürü için gerekli koşulları oluşturmayı da hedefliyordu.

Neoliberalizmin bu vahşi saldırısına karşı ilk direnişi muz işçileri başlattı. “Yasa 30”a karşı, Boca del Toro'da, 3 Temmuz'da greve çıkan muz işçileri, 10 Temmuz'da kolluk güçlerinin saldırısına maruz kaldı.

Greve çıkan bin civarındaki muz işçisinin üzerine 2 bin askerle saldıran devlet, asalak patronların tetikçisi olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Otomatik silahlarla işçileri tarayan askerler, biri sendika lideri dört işçiyi katlettiler; birçok işçiyi yaralayan askerler, çok sayıda sendikacı ve işçiyi de gözaltına aldılar.

Vahşi saldırı ile işçileri yıldırmaı hesap eden Amerikancı rejim, cinayetlerle mücadele azmini kırmayı hedefledi. Ancak umulanın tersi oldu; saldırıya karşı militan bir direniş sergileyen silahsız işçiler çok sayıda askeri rehin aldı. Böylece muz işçilerinin sergilediği militan duruş, kısa sürede ülke çapına yayılan mücadelenin ilk kıvılcımı oldu.

Faşist zorbalık genel grev/genel direnişle yanıtlandı

Muz işçilerinin katledilmesini protesto etmek ve “Yasa 30” saldırısına geçit vermemek için harekete geçen Panama işçi sınıfı, 13 Temmuz'da genel greve çıktı.

İş bırakarak alanlara çıkan yüz binlerce işçiye kamu emekçileri, üniversite ve lise öğrencileri de destek verdi. Genel grevi boşa düşürmek için de kolluk kuvvetlerini ortalığa salan Amerikancı faşist rejim, bir kez daha işçilerin militan direnişiyle karşılaştı. Bariyerler örerek trafiği kesen işçiler, üzerlerine saldıran polis ve askerlerle çatışarak, faşist baskı ve teröre boyun eğmeyeceklerini dosta düşmana gösterdiler.

Genel greve destek veren üniversite ve lise öğrencileri ise bazı okulları işgal ettiler. Militan bir duruş sergileyen öğrenci gençlik de, işçi sınıfını örnek alarak faşist zorbalığa karşı mücadele kararlılığını ortaya koydu.

Yüksek katılımı ile gerçekleştirilen genel grev/genel direniş karşısında geri adım atan Amerikancı rejimin başı Ricardo Martinelli, “Yasa 30, 90 gün boyunca askıya alınmıştır; gözaltına alınan sendikacı ve işçiler serbest bırakılmıştır” açıklamasını yapmak zorunda kaldı.

“Ya yasa geri çekilir ya da genel grev-genel direniş devam ederiz!”

Genel grev/genel direniş karşısında geri adım atan zorba yönetim, saldırıyı üç ay erteledi ancak geri çekmedi. İşçi sınıfı, emekçiler ve öğrenci gençlik ise, “Yasa 30” saldırısının tamamen geri çekilmesini talep ediyor. İşçi ve emekçiler taleplerini iki madde şeklinde ifade ediyor: “Yasa 30 geri çekilsin!”, “Muz işçisi kardeşlerimizi katledenler yargılsın!”

“Ya yasa geri çekilir ya da genel grev-genel direniş devam ederiz!” açıklamasını yapan Panama Komünist Partisi (PKP) Başkanı Rodrigo Morales mücadelenin seyrine dair şunları söylüyor: “Panama işçi sınıfı bu gerici, faşist saldırıya karşı direnişini sürdürecektir. Yasa 30'u geri çektireceğiz, bunun için mücadele ediyoruz. Önümüzdeki kısa dönemde sendikal birliği sağlamak ve

tüm eylemleri merkezileştirmek için çaba harcayacağız. Bunu başarmamız önemli. Panama işçi sınıfı militan bir mücadele veriyor. Bu mücadeleye devam etmesi için proleter enternasyonalizmine ve militan dayanışmaya ihtiyacı var. İşçi sınıfının diğer bölüklerinden dayanışma bekliyoruz.”

Panama'daki Amerikancı faşist rejimi dizginlemenin yolu, işçi sınıfının, emekçilerin ve gençlik güçlerinin kitlesel/militan direnişinin sürdürülmesi ve PKP liderinin de ifade ettiği gibi militan bir enternasyonal dayanışma örgütlemektir; özellikle de Latin Amerika'da...

Panama'daki rejim, halen ABD emperyalizminin Latin Amerika'daki en sadık uşaklarından biridir. 1989 yılında ABD savaş makinesi tarafından işgal edilen Panama'da, Washington'daki savaş baronlarından bağımsız hareket edebilen bir yönetim halen kurulabilmiş değil.

Panama Kanalı'nın sağladığı stratejik önemi de gözeten savaş baronları, 21 yıldır bu ülkeye soluk aldırılmamaya çalışıyorlar. Geçen aylarda Panama kıyılarında sekiz yeni askeri deniz üssü kurmak için harekete geçen Barack Obama yönetimi, ülke üzerindeki egemenliğini daha da pekiştirme çabasındadır.

İşgalden sonra ülke üzerindeki ABD vesayetinin pekiştirilmesi, “Yasa 30” saldırısına karşı yükseltlen mücadelenin, doğrudan anti-emperyalist bir nitelik kazanmasına yol açıyor. Bu ise, Panama işçi ve emekçileriyle enternasyonal dayanışmanın yükseltilmesini daha da anlamlı kılacaktır.

4 Eylül'de Dortmund'da faşistlere geçit yok!

“Dortmund'u faşistlere bırakmayacağız” diyen ilerici ve devrimci güçler, faşistlerin 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Dortmund'da gerçekleştirmek istediği yürüyüşe karşı çalışmalarını sürdürüyor. Faşist yürüyüşe karşı devrimci, ilerici kamuoyu ve kişilerin destek verdiği bir platform oluşturuldu.

Ruhr havzasındaki kömür madenlerinin ve çelik fabrikalarının kapanmasından sonra işsizlik ve onun getirdiği sorunların kol gezdiği Dortmund'u kendilerine üst edinen faşistler göçmenlere, solcu gençlere, antifaşistlere karşı uzun zamandır sokak ortasında saldırılar düzenliyorlar. Bir antifaşistin yaşamını yitirdiği bu saldırıların yanısıra faşistler 2009'da 1 Mayıs gösterisine saldırmış, polisin de saldırıyı desteklemesi sonucu çok sayıda devrimci, işçi ve emekçi yaralanmıştı.

Faşistler, özellikle de kapitalizmin krizinin derinleşmesiyle işsizlik ve geleceksizlik cenderesine alınmış işçi ve emekçileri demagojik söylemlerle etkilemeye çalışıyor. Neo-naziler geçtiğimiz yıllarda Dortmund sokaklarında “Savaşa Hayır! Ama bizim zaferimizden sonra!”, “Milliyetçi sosyalizmden sonra!” sloganlarıyla yürümüşü. Faşist örgütlenmelerinin 6. kez yapacakları bu yürüyüşe tüm Avrupa'dan katılımcılar bekleniyor.

Kızıl Bayrak / Dortmund

Dünya Kupası bitti Güney Afrika hala aç!

Güney Afrika'daki Dünya Kupası İspanya'nın şampiyon olmasıyla sona erdi. İlk kez Afrika kıtasının ev sahipliği yaptığı bu büyük organizasyonda Afrika'daki 5 ülke içinde Güney Afrika adaylar arasından öne çıkarak Dünya Kupası organizasyonunu gerçekleştiren ilk ülke oldu. Dünyanın gündemine yerleşen bu uluslararası organizasyon Güney Afrika'nın oldukça derin sosyal sorunlarını ve ekonomik geriliğinin gündemimize girmesini sağladı. Ama şatafatlı Dünya Kupası'nın örtüsü altında. Dünya Kupası'nın Güney Afrika'ya avantajlar getirdiğini söyleyen burjuva medyası ve kaleşörları Afrika'nın tüm yoksunluklarını gözler önüne sermekten uzak durdular. Yüzlerce yıldır özellikle batılı emperyalistler tarafından doğal madenlerine elkonulmuş (elmas, kömür vb.) ve köle ticaretine konu olmuş bir ülkedir Güney Afrika. Bu kıtanın insanların sefaleti bütün çıplaklığıyla hala orta yerde durmaktadır.

40 milyonun üstünde bir nüfusu bulunan bu ülke yıllarca Aphertheid rejimi ile yönetilmiştir. Hollandalı ve Portekizli kolonilerle Afrika'ya gelen ve yerleşenlerin torunlarından oluşan bu grup, Aphertheid rejiminin baş mimarlarıdır. Bunlar Güney Afrika nüfusunun %10-15'ini oluşturmaktaydılar. Ülke genelinde insanların ırklara ayrıldığı ve ülkede azınlık olan beyaz ırkın yönetimi elinde bulundurduğu bir sistemdi.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda İngilizlere karşı faşist Almanya'yı destekleyen bu rejimin mimarları 1948 yılında ülkenin yönetimini ele geçirdiler. Bu süreçten sonra Güney Afrika'da iktisadi ve sosyal boyutta beyazların üstünlüğü başladı. Bu kıtanın esas sakinleri olan siyahî halkın seçme ve seçilmeden ekonomik eşitliksizliğe kadar birçok alanda temel haklardan mahrum bırakıldığı bir dönemdir. Beyazlar'a her alanda üstünlükler sağlayan bu rejim 1948-1994 yılları arasında hüküm sürmüştür.

1912 yılında kurulan Afrika Ulusal Kongresi (ANC) her türlü ırksal ayrımcılığa karşı demokratikleşme mücadelesi vermiştir. Aphertheid rejiminin de bu ırksal üstünlüğüne dayanan yönetimine karşı 1960'lı yılların başlarında ANC silahlı mücadele vermeye başlamıştır. Bu rejimin yıkılmasına karşı mücadelenin önderliğini yapan Nelson Mandela'ya komünistler, liberaller, sosyal-demokratlar, milliyetçiler gibi birçok farklı kesim tarafından destek verilmiştir. Bu dönemde ANC'ye ekonomik ve askeri destek sağlayan ülkelerin başında Sovyetler Birliği gelmiştir. 1964 yılında ömür boyu hapse mahkum edilen Nelson Mandela, 27 yıllık mahkumiyet süresinden sonra 1990 yılında serbest bırakılmıştır. Bu süreç içerisinde Aphertheid rejimi oldukça güç kaybetmiş ve ülkeyi yönetemez hala gelmiştir. Müzakereler sonunda Mandela ve diğer önderlerin serbest bırakılması kaçınılmaz bir sondur artık. Dünyanın en ünlü mahkumlarından biri olan Mandela'nın mücadelesini "kansız" bir şekilde sürdürüyor olması onu özellikle popüler hala getirmiştir ve emperyalistler tarafından kabul edilir sınırlara çekmiştir. Serbest bırakıldıktan sonra da Nobel Barış Ödülü'nü alması Mandela ve temsil ettiği akımın ehlileştirilmesinde bir başka adım olmuştur.

Yıllarca hapislerde çürütülmüş, aç bırakılıp sömürülmüş olan bu halk ulusal mücadelesini yavaş yavaş kazanmıştır. Irksal ayrımcılığın ortadan kaldırılmasıyla birlikte Güney Afrika'daki ilk

seçimlerde oyların % 62'sini alan Afrika Ulusal Kongresi iktidar olmuştur.

Yıllarca sömürülmüş olan Afrika kıtasının bu sakinleri ilk defa uluslararası bir organizasyona öncülük eden ülke olma vesilesiyle de ülkede birçok yeni istihdam alanına sahip oldular. Ülkedeki büyük işsizler ordusu yeni stadyumlarının inşasında çalışma olanağına sahip oldu. Futbol maçlarına olan ilginin zayıf olduğu bu ülkede 80 bin kişi kapasiteli büyük stadyumlara önemli mali yatırımlar yapıldı. Bir daha kolay kolay dolmayacak bu stadyumların gelecekte çürümeye yüz tutan yapılar olarak kalması kuvvetle muhtemeldir. Afrika'nın sevimli yüzünün yansıtıldığı bu organizasyon bütün gerçeklikleri gözler önüne sermekten uzaktır. AIDS gibi çeşitli bulaşıcı hastalıkların yanı sıra, çocuk ölüm oranındaki yüksek oranlar, açlık, işsizlik, konut sorunu gibi sosyal yaşamı belirleyen temel öğeler hala çözümsüz bırakılmıştır. Bu temel sorunların çözümünün önündeki en büyük engel yine emperyalist sömürünün kendisidir. Afrika ucuz iş gücünün, yüksek karların ve sömürünün kıtasıdır.

2004 yılından beri ülkenin gündemini işgal eden Dünya Kupası'nın burada gerçekleştirilmesi temelde neoliberal politikalar altında ezilen halkın futbol afyonuyla sersemletilmesini hedefliyordu. Elbette bunun yan ürünleri de yok değil. Futbola ilginin zayıf olduğu bir ülkede Dünya Kupası düzenlemek, futbolu parlatarak yeni bir pazar yaratma, uluslararası sermayenin kara para aklamak için bu zeminde yeni bir merkez yaratmak istemesi ve genel olarak Afrika'da futbol tekeline oluşturmak için verilen bir mücadeleyi ifade etmektedir. Organizasyonun başlamasından önce Güney Afrika'da her Cuma günü 'futbol cuması' ilan edilmiştir. İnsanlar Dünya Kupası'nı simgeleyen tişörtler ve maskotlar almaya zorlanmış, bunları yapmak istemeyen de 'vatan haini' etiketiyle damgalanma riskiyle korkutulmuştur. Örneğin greve gitmek isteyen Güney Afrika Birleşik Ulaşım İşçileri Sendikası ve enerji işçileri 'milli çıkarlar' uğruna engellenmiştir. Dünya Kupası maçlarının gerçekleşeceği bölgelerde yapılan araştırmalar organizasyon esnasında genel bir toplantı ve gösteri

yaşadığını ortaya koymaktadır.

Güney Afrika halkına birçok alanda ekonomik ve sosyal yıkım getiren bu sportif olayın hiç de izlendiği gibi şenlikli olmadığı görülmektedir. Futbolun sadece futbol olmadığı sözü artık klişeleşmiş bir söz olmaktan ötedir. Bu klişe söz, ya futbol statlarındaki politik taraftar gruplarının çeşitli aktiviteleri üzerinden ya da futbol vesile edilerek ortaya çıkartılan çeşitli toplumsal sorunlar vesilesiyle söylenir. Fakat söz konusu Güney Afrika olduğunda, futbol sadece futbol değil, stat yapımları için binlerce yoksul emekçinin geçekundu bile denemeyecek barakasının yıkılması, işçilerin en sınırlı haklarının bile futbol bahanesiyle kullandırılmaması, emekçilerin temel taleplerinin zorbalıkla bastırılması, milyonlarca evsiz insanın konut sorununun gözlerden ırak tutulması, en temel altyapı hizmetlerinden (elektrik, yol, içme suyu, okul, hastane, ulaşım vb) yoksunluktur.

Dünya Kupası vesilesiyle geliri artacağı, döviz getireceği beklentisine karşılık, Güney Afrika'da FIFA'nın lisanslı ürünleri alma gücünden yoksun olan yerel halk, bunların satış işlemlerini de yapamamıştır. Dört bir yanı saran "FIFA'nın melekleri" markasız satım yapanları tek tek yakalatmaktadır. Futbol neoliberal politikaların birer uygulama alanıdır, endüstrileşmiş bir pazar işlevi görmektedir. Milyon dolarlık futbolcu transferleri, büyük reklam ve TV yatırımları, çeşitli emperyalist şirketlerin lisanslı ürün pazarlaması, futbol aracılığıyla asalak bir dünya pazarı yaratmıştır. Dünyada futbol üzerinden dönen para 300 milyar dolar civarındadır. Bu para, değil Güney Afrika'nın bütün kıta Afrika'sının bütün temel sorunlarını çözebilecek büyüklüktedir, belki de daha fazlası. Emperyalizmin dünyanın her köşesinde hâkimiyetini tahkim ettiği bir tarihsel kesitte yaşıyoruz. Güney Afrika'nın yıllarca savaştığı faşist rejim artık yoktur ama hala bir sömürge ülkesi olmaktan da kurtulamamıştır. Dünya Kupası bir dönem için bile olsa bu gerçekliği gözlerden ırak tutmayı başarmış oldu. Fakat Güney Afrika halkı hala en temel gereksinimlerinden yoksun, işsiz, aç ve sağlıksızdır.

B.M. Aksakal- D. Yalçındemir

Çıkmaz döngüsü...

M. Can Yüce

Bir kısır döngü, kendisini her defasında derinleştirerek büyüten bir çıkmaz ve onun döngüsü; bu, TC'nin kendisini ve Kürdistan politikasını özetliyor...

Başka bir dilleri var mı, olabilir mi? Başka seçenekleri, bunun zemini var mı? Ya da ne kadar?

Kendini “reform etme” ve öyle sürdürme olanağı var mı? Bu mümkün mü? Ne kadar?

“Reform” adına atılan adımlara bakıldığında bu konudaki olanak, olasılık ve zeminin hemen hemen olmadığına hükmetmek bir abartı olmayacak, tersine gerçekliğin yalın bir ifadesi olacaktır. TRT 6 ve bazı üniversitelerde kurulan “Kürt Dili Kürsüleri”nin adı bile tam olarak ifade edilmiyor, bu konuda resmi literatüre özenle dikkat ediliyor... Kürtler için olduğu ifade edilen adımların adlarından başlayarak resmi çizgiyi tekrarlaması, bir reform mu, yoksa reform adına resmi çizginin başka bir biçimde yedirilme girişimi mi?

Elbette reformların amacı da düzen karşıtı güçleri düzene entegre etme ve düzen karşıtı yanlarını törpüleme girişimidir! Öyle de olsa reform, düzen içi bazı “düzeltme” hareketlerini içerir ve bu yapıyla düzen karşıtlarını kendi içine çeker... Ama bugüne kadar TC'nin Kürdistan politikasında böyle bir girişim olmamıştır. TRT 6'dan sonra böyle bir izlenim verildi; ama bunun üzerinden belli bir süre geçmesine rağmen bu izlenimin son derece aldatici olduğu anlaşılmıştır. Anılan izlenimin, egemenler cephesindeki iktidar ve güç çatışmalarıyla ilgili bağları da var; bu hiç de önemsiz olmamakla birlikte bu konu üzerinde bu yazımızda durmayacağız. “Kürt Açılımı” dedikleri “şey”, bu izlenimin her açıdan verilmesine ve algılanmasına vesile oldu.

Ancak sürekli tartışma ve eleştiri konusu olmasına rağmen, açılımın içeriği hakkında tek bir sözcüğün bile dile getirilmemiş olması tesadüf mü, bir “unutkanlık” mı, yoksa doğrudan TC'nin kuruluş ve varoluş felsefesi, çizgisi ve bunun üzerinden yükselen siyaset tipolojisiyle doğrudan ilintili midir?

Resmi çizgi ve kültürü aşmayı göze almadan, bunu bir program bağlamında yürürlüğe koyma gücü ve cesareti göstermeden söylenecek söz ve atılan adımların içinin boş kalmaya mahkûm olduğu çok açıktır. Bu teorik ve politik olarak biliniyordu, pratik tarafından ise her defasında doğrulanıyor. Resmi çizgiyi aşmayı bir program bağlamında istemek ve bunun politik çizgisini oluşturmak, politik bir cesareti, asgari demokrat duruşa sahip olmayı kaçınılmaz kılıyor.

Yapısı ve doğası geri Türk egemen sınıflarının bu özellik ve yapıya sahip olması mümkün değildir. TC devlet yapısında Kürt sorunu konusunda bir reform hareketini başlatmak, bir bakıma TC'nin kuruluş ve varoluş felsefesiyle, resmi çizgisiyle ciddi bir mücadele, yıllardır sürekli olarak üretilen inkârcı, imhacı, şoven ırkçı ideoloji ve kültüre karşı cepheden bir savaşı kaçınılmaz kılmaktadır! Bu doğrultuda ciddi veya gayri ciddi bir girişim ve bir eğilimin işareti görüyor mu?

“Ayrılmayı da tartışmalıyız” sözü ortaya atıldığında bile bu, demokratik duruşun bir gereği değil, üstenci, tepeden bakan, sömürgeci bir yaklaşımın bir gereğinden başka bir şey değildir. Bu yaklaşımda bir halk ve ulus olarak Kürtler'i ve bundan kaynaklanan haklarını teslim etme anlayışı yok, tersine bu doğrultuda bir ima dahi yoktur...

Artık bir gerçek çok net ve açık: Resmi çizgiyi,

TC'nin varoluş felsefesini artık eskisi gibi, orasından burasından yamalayarak bile olsa, sürdürmenin olanağının olmadığı neredeyse her cephe tarafından kabul edilmektedir. Ancak bundan çıkış konusunda ise tam anlamıyla bir açmazı yaşamaktadırlar. Açmazın kendisi, TC'nin kuruluş “hikâyesinde”, resmi çizginin kendisinde saklıdır! Dolayısıyla tartışmalar, “üretken” olmaktan çok hep bir tekrarın ötesine geçmiyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Ancak “haklarını teslim etmemiz gerekir” ki, son bir yılın tartışmalarında resmi çizgi, ordu, geleneksel iktidar odakları da tartışma konusu

olmakta ve bunlar belli ölçüde yıpranmaktadır. Ancak bu, resmi çizgiyi aşma doğrultusunda olmamakta, Kürt halkının varlığını, kimliğini kabul etme ve haklarını tanıma çerçevesinde olmamaktadır. Daha çok “bahşedilmek” istenen bazı kırıntılardan öte geçmemektedir!

Bu konuda son bir ek yapmakta yarar var: PKK ve Öcalan ile “görüşülmeli” diyenler bile resmi çizgiyi aşan bir düşünce ve politika taslağı ortaya koymamaktadırlar. Onların hedefi, daha çok “PKK sorununu” hal etmek, PKK'yi silahsızlandırarak düzene entegre etmektir. Ancak bununla birlikte bunun Kürtler için ne kadar “ikna” edici olacağı konusunda ise emin değildir.

Son bir ay içinde çatışmalar, operasyonlar yeni boyutlar kazandı. TC, hükümet ve ordusuyla özel savaşı yaygın bir biçimde sürdürme çabası içindedir. T. Erdoğan'ın parti liderleriyle yaptığı görüşmeler, bu yeni dönemi “milli mutabakat” ile sürdürme girişiminden başka bir şey değildir. Bu yeni dönem kimileri tarafından 1993-1998 dönemine “geri dönüş” olarak tanımlanmaktadır. Özel ordu, profesyonel birlikler, Güney Kürdistan'a geniş çaplı işgal hareketi çabaları özel imha savaşını yeni bir aşamaya taşıma çabasından başka bir şey değildir. Gerilla cenazelerine yapılan vahşi saldırılar, bu “yeni” dönemin hangi nitelik ve boyutta olduğunu, olacağını çok açık bir biçimde göstermektedir.

Ancak özel savaşın boyutları hangi vahşet düzeyinde olursa olsun, bu, bir çıkmazdır, çıkmazda ısrardır! Kürt halkını teslim almaları, teslim alarak TC'nin varlığını olduğu gibi sürdürmeleri mümkün değildir! Günlük gelişmeler ve bunun yansıması olan tartışmalar bunun somut kanıtları niteliğindedir!

20 Temmuz 2010

Kürt halkına saldırıda sınır tanımıyorlar

AKP Kırıkkale Milletvekili Vahit Erdem 20 Temmuz günü yaptığı açıklamayla değme faşistlere taş çıkarttı. Kırıkkale'de çıkan Yenigün gazetesinin manşetine taşıdığı konuşmada Erdem, “Kürtler her şeyi eline alıyor” dedi.

Vahit Erdem Kırıkkale'nin Yahşihan ilçesinde bir kahvede vatandaşlarla sohbet ederken açılım safsatasıyla bulandırılmaya çalışılan zihinlere gerçek rengini gösterdi. “Kürtler artık her şeyi eline alıyor. Böyle giderse Türkler azınlık olacak. Bir zamanlar Türkler varmış diyecekler” sözleriyle Kürt halkına olan düşmanlığını haykıran Erdem, “Bir an önce gözümüzü açmamız lazım” dedi.

Açıklamanın duyulmasının ardından kendisine ulaşan Radikal gazetesine yaptığı açıklamada ise Erdem, ayrımcılık yaptığını inkar ederek yanlış anlaşıldığını iddia etti. Kürt halkını takdir etmek için bunları söylediğini ifade eden Erdem, çiftçileri ve işçileri tembellikle suçladı.

Özellikle son dönemde tırmanan sosyal yıkım saldırılarıyla güvencesiz ve geleceksiz bir hayata mahkum edilen milyonları “devlet maaş arttırsın” diye beklemekle suçlayan Erdem, emekli işçileri taşeron firmalar kurup çalışmamakla, yıkıma uğratılan tarım sektöründe ise çiftçileri “1 ay çalışıp yatmakla” suçladı. Erdem Radikal'e şunları söyledi:

“(Ben) Müteşebbüs olun aş, iş üretin, herşeyi devletten beklemeyin. Kürt vatandaşlar her yerde var ve daha çalışkanlar, siz burda uyuyorsunuz. MKE var 50 yıldır. Bir sürü usta, çırak yetişti ve genç yaşta emekli oldu. Hanginiz bir araya gelip de yan sanayi kurdunuz, MKE'ye mal ürettiniz. Hepiniz genç yaşta emekli oldunuz ve devlet maaşı artırsın diye bekliyorsunuz’ dedim. Gazeteci arkadaş tam anlayamamış. Ben bunu ekonomideki ve üretimdeki varlık olarak söyledim. Bir de takdir etmek için söyledim. Yoksa Kırıkkale’de millet tarımda bir ay çalışıyor; geri kalan zamanda yatıyor ve sonra ‘geçinemiyoruz’ diyor.”

Erdem'in açıklamasının ardından Zaman gazetesine konuşan Devlet eski Bakanı ve AKP Mersin Milletvekili Kürşad Tüzmen ise açıklamanın ayrımcı olmadığını söyleyerek desteklediğini bildirdi. Bulduğu her fırsatta Kürt halkına ve BDP'li milletvekillerine saldırmasıyla tanınan Tüzmen, BDP'li vekillere de hakaret etti.

Anasaya'daki Türk Milleti ifdesinin kapsayıcı olduğunu ifade eden Tüzmen, şöyle konuştu:

“Bu bayrağın altında yaşayıp bu ülkenin suyunu ekmeğini paylaşan insanların bu bayrağı kabul etmemesi gibi bir şerefsizlik varsa, o zaman biz onlara diyoruz ki, onlar şerefsizdir. Bunların hangi kurum ve kuruluşlara uzantıları, kim nerede olursa olsun hangi mevkide olursa olsun onlar da şerefsizdir”

Sermaye devletinin cezaevi politikası Abdullah Akçay'ı katletti!

Kan kanseri çocuk tutuklu Abdullah Akçay, sermaye devletinin cezaevi politikalarının yeni bir kurbanı oldu. Akçay, kaldığı hastanede 21 Temmuz günü yaşamını yitirirken sermaye devletinin kurumlarından biri olan Adli Tıp Kurumu (ATK), Akçay'ın son günlerini dışarıda, ailesi ve sevdikleriyle birlikte geçirmesine engel oldu.

Abdullah Akçay, gasp ve hırsızlık suçu iddiasıyla tutuklanarak daha 14 yaşındayken Maltepe Cezaevi'ne konuldu. Burada kan kanserine yakalanan Abdullah, tedavisinin yapılması için 24 Ağustos 2009 tarihinde Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tutuklu hastaların kaldığı bölüme yatırıldı. Akut Lenfoblastik Lösemi teşhisi konulan Abdullah, kemoterapi tedavisine başladı. Fakat Abdullah'ın hastalığının ağırlaşması üzerine, ATK'dan, "Akçay'ın ağır hasta, hayati tehlike altında ve cezaevinde kalamayacak bir durumda olduğu" yönlü rapor istendi.

Yine Nur Birgen...

ATK ise Şubat 2010'da yapılan başvuruya aylar sonra, 21 Mayıs 2010'da yanıt verdi. Ancak 'işkenceyi gizleme' ve 'çelişkili rapor'la teşhir olan Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu Başkanı Nur Birgen'in de imzasıyla düzenlenen raporda lösemi için halen 5 kür kemoterapinin uygulandığı, doku grubu uygun kardeş donörü mevcut olan hasta Abdullah Akçay'ın tedavi sürecinde hastane şartlarında infazının uygun olduğu, hapis cezasının infazının mahkûm hayatı için kesin bir tehlike teşkil etmediği ifade edildi. Yani ileri ve devrimci tutsakların katilleri, skandal raporların sahipleri kendilerinden bekleneni yaptı.

Bunun üzerine İnsan Hakları Derneği (İHD), ATK'nın "cezaevinde kalabilir" raporuna itiraz etti. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin son olarak hazırladığı "Akçay'ın tedaviye yanıt vermediği, hayati tehlike altında bulunduğu, tedavisinin tutukluluk koşullarında yapılamayacağı" şeklindeki raporu ile birlikte ATK'ya başvuruda bulundu. Bu seferde raporun ATK'da kaybolduğu bildirildi. İHD'nin çabalarıyla rapor bulundu ve dosya Kartal Cumhuriyet Başsavcılığı'nca Adalet Bakanlığı'na gönderildi.

ATK'nın verdiği ikinci rapor ise Abdullah Akçay'ın tahliye edilmesinin gerekliliğini ortaya koydu. Cezaevi infaz savcısı da 3'er aylık periyotla Akçay'ın cezasını erteleme kararı verdi.

Fakat hekimlerin "huzur ve vedalaşma hakkı" istediği Akçay, hastanede yaşamını yitirdi. Rapor Akçay'ın tahliyesine yetiemedi.

Sermaye devletinin cellatları bir cinayet daha işledi

Akçay'a yetişmeyen rapor insanlık onurunun ayaklar altına alınmasına, yaşam hakkının hiçe sayılmasına bir örnektir.

Sermaye devletinin eli kanlı cellatları cezaevlerinde sürdürdükleri tecrit politikaları ile siyasi tutsakların yanı sıra hükümlüleri de ölüme

sürüklüyor. Psikolojik baskıyı bir yöntem olarak kullanan tedavi hakkını da hasta tutsakların elinden alırken sessiz imha politikaları birçok hasta tutsak gibi, Güler Zere gibi, Akçay'ı da ölümün kucağına itti.

ATK can almaya devam ediyor

ATK, Münevver Karabulut cinayetine ve Hüseyin Üzmez'in taciz olayına ilişkin verdiği skandal raporlarla gündeme oturmuştu. Cezaevinde damak kanserine yakalanan ve hayatını kaybeden devrimci tutsak Güler Zere hakkında verilen 5 raporda tedavisinin cezaevi koşullarında sürdürülemeyeceği belirtilmesine rağmen "Zere'nin tahliyesine gerek

yoktur" raporu düzenleyen ATK, devrimci tutsaklara yönelik bilinçli bir politika olarak sürdürdüğü oyalama taktiğinin bir benzerini de Akçay için ortaya koydu. Geciktirilen raporlar Akçay'ın huzur ve vedalaşma hakkının da hiçe sayıldığını gösterdi.

Güler Zere, ilerici ve devrimci güçlerin kararlı mücadelesi sonucu özgürlüğüne kavuşabilmişti. Bürokratik engellemelere ve türlü oyalamalara rağmen Zere, hastalığının ilerleyen bir evresinde dışarı çıkabilmişti. Ne yazık ki Akçay için ortaya konan mücadele yeterli olmadı.

Güler Zere'yi, Abdullah Akçay'ı ve daha pek çok hasta tutsağı katleden sermaye düzeninin ta kendisidir ve tutsakları ölüme terk eden sermaye düzeninden er ya da geç hesap sorulacaktır!

Adana'da hasta tutsaklar için eylemler sürüyor

Adana'da hasta tutsakların serbest bırakılması ve tecridin kaldırılması talebiyle her cumartesi gerçekleştirilen eylemlerden biri de 17 Temmuz Cumartesi günü İnönü Parkı'nda yapıldı.

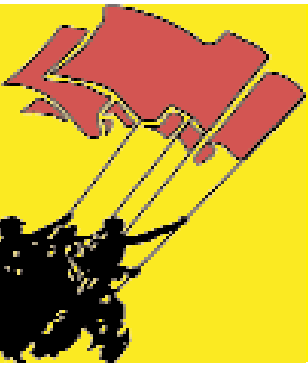
"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın! Tecride son!" pankartının taşındığı basın açıklamasında Türkiye'de cezaevlerinde yıllardır uygulanan hak ihlallerine, 12 Eylül faşist yönetiminin tutsaklara yönelik kuralı, sessiz imha ve teslim alma politikasına değinilerek, bunların bugüne kadar gelen tüm iktidarların ortak paydası durumuna geldiği belirtildi.

İşkence ve kötü muamelenin her geçen gün arttığının ifade edildiği açıklamada çeşitli raporlardan yansıyan kadariyle 397 kişinin kötü muamele ve işkence gördüğü ve 554 kişinin sağlık hakkı ihlaliyle karşılaştığı belirtildi. Yine 105 kişinin sevk esnasında kötü muameleye uğradığı dile getirilerek bunun yanında disiplin soruşturması vb. uygulamalarla toplam 2640 ihlal konusunda başvuru yapıldığı belirtildi.

Açıklamanın devamında 325 hasta tutsaktan 55'inin durumun ciddiyetini koruduğu ve bunların her an ölüme yüzyüze yaşadıkları ifade edilerek tahliye edilmeleri istendi.

Eylemde, hasta tutsaklardan Kemal Özelmali'nin bir yakını söz alarak bu hasta tutsağın Wernike-Korsakoff hastası olduğunu, ne yaptığını, nasıl yaşadığını bilmediğini ifade ederek serbest bırakılmasını istedi.

Mücadele Postası

‘96 zindan direnişi selamlandı

‘96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi’nde (ÖO-SAG) şehit düşen devrimciler İzmir’de 21 Temmuz günü yapılan eylemle anıldı.

Alinteri, BDSP, ESP, DHF ve Partizan’ın örgütlediği eylemde, Konak Pier önünden Sümerbank’a yürüyüş gerçekleştirildi. “‘96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!’” pankartının yer aldığı eylemde, şehitlerin resimleri de taşındı.

Yürüyüşün ardından 12 şehit şahsında tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunuldu.

Basın açıklamasında, direnişin kararlılığı karşısında devletin geri adım atmak zorunda kaldığı ve zaferin bedeller ödenerek kazanıldığı ifade edildi. Hapishanelerin bugünkü koşullarının da çok farklı olmadığına değinilen açıklamada, devletin devrimci tutsaklara dönük özel bir saldırı ve imha politikasının olduğu vurgulandı.

Açıklama şu sözlerle sonlandırıldı:

“Tek tek hepimizi öldürebilirsiniz. Ne var ki, devrim mücadelesi hep sürecek. Onu büyütmenin sorumluluğu omuzlarımızda. Bunun farkındayız. Ve ölümsüzleşen 12 karanfilimize söz veriyoruz: Bize teslim ettiğiniz o bayrak hiç yere düşmeyecek.”

Açıklamanın ardından Adnan Yücel’in “Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek” adlı şiiri okunarak hep bir ağızdan Çav Bella Marşı söylendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Sansürsüz internet istiyoruz”

Son dönemde artan sansür uygulamalarının merkezinde duran internet sansürüne karşı 17 Temmuz günü İstanbul’da yüzlerce kişi sokağa çıktı.

Youtube sitesine konan erişim yasağıyla birlikte kamuoyunun gündemine giren internet sansürü, bugün 6 binden fazla siteyi etkiliyor. Her geçen gün, getirilen yeni düzenlemelerle devletin internet üzerindeki sansür yetkisi arttırılırken, bu baskıcı uygulamalara karşı tepki ilk kez sokağa çıktı.

‘İnternette Sansüre Karşı Ortak Platform’ adı altında bir araya gelen çeşitli kitle örgütleri ve ekşisözlük.com, zargan.org, bobiler.org gibi internet sitelerinin kullanıcı ve yöneticileri, İstiklal Caddesi’nde gerçekleştirdikleri yürüyüşle ‘İnternet Yasası’ olarak bilinen 5651 sayılı yasa kapsamında uygulanan sansürü protesto etti. Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan yüzlerce kişi, “Sansürsüz internet” pankartı arkasında Galatasaray’a kadar yürüdü. “Devlet sansürü sizi gerçeklerden korur”, “Özgürlüğümüze tıklamayın” gibi dövizlerin taşındığı yürüyüş, çevredeki insanların da desteğini aldı.

Alkışlar, sloganlar ve şarkılar eşliğinde Galatasaray Lisesi önüne gelen kitle adına basın açıklamasını platform sözcüsü Deniz Kaynak gerçekleştirdi. Kaynak, hukuk dışı uygulamalarla internet kullanımını kontrol etmeye çalışan zihniyeti reddettiklerini belirterek, “Kendimizi özgürce ifade ettiğimiz platformlar bir bir kapanıyor” dedi. Kaynak ayrıca şunları ifade etti:

“Bizler, 6 binden fazla web sitesi erişime engellenmişken ve bu sayı günden güne artarken artık susmayacağız. Sansürsüz internet erişimini sağlayana kadar sesimizi çıkarmaya devam edeceğiz.”

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Tahsin Yılmaz anısına forum

Alinteri, 26 Temmuz 1996 tarihinde Ölüm Orucu-Süresiz Açlık Grevi (ÖO-SAG) direnişinde ölümsüzleşen Tahsin Yılmaz anısına, “Tariş’ten TEKELE’e Tahsinleşmeye!” isimli bir forum gerçekleştirdi.

18 Temmuz günü İzmir TÜMTİS binasında başlayan etkinlikte, ilk olarak Tahsin Yılmaz ve ‘96 ÖO-SAG şehitleri anısına hazırlanan sinevizyonun gösterimi yapıldı. Daha sonra Tahsin Yılmaz şahsında devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunularak açılış konuşmasına geçildi. Konuşmanın ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun (BDSP) mesajı okundu.

BDSP’nin mesajını sendikacı ve yazar Hacay Yılmaz’ın konuşması takip etti. Yılmaz, ‘80 yılının başında yaşanan Tariş direnişine değindi ve Tahsin Yılmaz’ın aynı zamanda Tariş işçisi ve Devrimci Eylem Birliği Komitesi üyesi olduğunu belirtti.

Yılmaz’ın ardından söz alan Tahsin Yılmaz’ın ablası ve yoldaşı Gülnaz ana ise, Tahsin’in işçi sınıfına olan bağlılığına vurgu yapan bir konuşma gerçekleştirdi.

Daha sonra TEKELE direnişçisi Sezai Kuş söz alarak, “TEKELE Direnişi sırasında İzmir çadırında 147 kişi vardı. Ama ben ‘148 kişiyiz’ diyordum. Tahsin de yanımızdaydı.” dedi.

Konuşmaların ardından Partizan gazetesinin mesajı okundu.

UPS direnişçisi Şahin’in de konuya ilişkin görüşlerini paylaştığı ve direniş sürecini anlattığı forum, eski Alinteri muhabiri Ayfer Gülhan’ın konuşmasıyla devam etti. Tariş ve TEKELE direnişlerine müdahalede devrimci örgütlerin eksiklikleri üzerine konuşan Gülhan, anlatımında Tahsin’in işçi ve emekçilerin içinden biri olma özelliği üzerinden karşılaştırmalara yer verdi.

Tural Aslan’ın türküleriyle katıldığı forumda, Tahsin Yılmaz’ın bir arkadaşının konuşmasının ardından Kutup Yıldızı sahne aldı. Seslendirilen türkü ve marşların ardından etkinlik son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kayseri BDSP piknik düzenledi...

Kayseri BDSP 18 Temmuz günü bir piknik düzenledi. Piknikte güncel siyasal konular üzerine sohbetler gerçekleştirilerek, mücadelenin önemi üzerinde duruldu.

Piknikte BDSP adına yapılan konuşmada dünyada ve Türkiye’de yaşanan kriz, referandum tartışmaları ve Kürt sorunu çerçevesinde yaşanan yeni gelişmelere değinildi. Yaşanan sorunların kaynağının kapitalizm olduğu vurgulanan konuşmada, kalıcı çözümün ancak işçi sınıfı iktidarı ile mümkün olabileceğinin altı çizildi. Konuşmada, işçilerin birleştikleri takdirde patronlara geri adım attırdıkları örneklerle ortaya konarken, ‘ayakların baş olması’ kaygısını sermayenin iliklerine kadar hissettiği belirtildi.

Konuşmanın ardından katılımcı işçi ve emekçilerle canlı tartışmalar yapıldı. Buna ek olarak, oluşturulan serbest kürsü ile katılımcıların düşüncelerini paylaşmalarına olanak sağlandı.

Piknikte Kayseri İşçi Kültür Evi müzik grubu da sahne alarak, çeşitli halk türküleri ve marşlar seslendirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / Kayseri

Fabrikalarda, madenlerde, tersanelerde iş cinayetleri sürüyor...

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!